

100/-

ஜீபாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன்

தை 2015

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

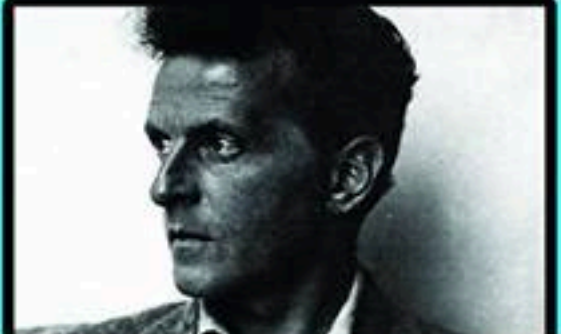
இதழ் -76

எதிர் நாவல்
பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

தேர்காணல்
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

விடகின்ஸ்கடனின் மெய்யியலும் மொழியும்
ஏ.எச்.எம்.நவாஸ்

ஜீயந்தி

கட்டுவாரகள்

விட்கின்ஸ்டைனின் மெய்யியலும் மொழியும்
ஏ.ஏச்.எம்.நவாஸ் 03

எதிர்நாவல்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா 14

நினைவுக் குறிப்புகள் - 5

அ.யேசுராசா 19

பட்டம் வாங்கும் இட்டம் வரப்பெற்றாய்...!

ஏம்.எம்.அலி 22

கவிதையும் வாசக மனநிலையும்

ரியாஸ் குரான..... 34

நடித்து பக்திப்பாடல்களில் “எழுச்சி”

அவதானிப்பிற்குரிய சிவவற்றை முன்வைத்து
வெற்றி துஷ்யந்தன் 37

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று

ஸ்ரீரஞ்சனி 40

1950 வரையான நவீன தமிழ்க்கவிதை

நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை 45

சிறுகதைகள்

ரவி 07

சூசை. எட்வேட் 30

மூதூர் மொகமட் ராபி 43

நேர்காணல்

கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் 24

குறுங்கதை

கண.மகேஸ்வரன் 13

கவிதைகள்

எஸ்.முத்துமீரான் 12

வே.முல்லைதீபன் 16

சித்திரா சின்னராஜன் 16

திருமலை சுந்தா 16

கல்வயல் வே.குமாரசாமி 17

ஏ.இக்பால் 17

பொலிகையூர் பொன்சுகந்தன் 17

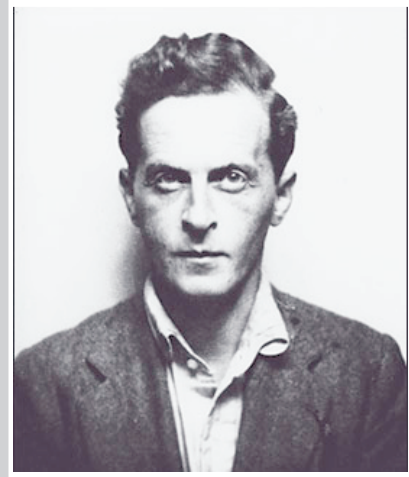
இ.சு.முரளிதரன்..... 18

வே.ஐ.வரதராஜன் 36

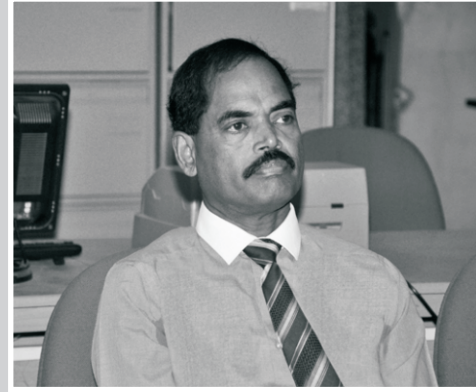
தேவ அபிரா..... 42

நூல் அறிமுகம்

அர்ச்சுனன். 48

விட்கின்ஸ்டைனின்
மெய்யியலும் மொழியும்
- ஏ.ஏச்.எம். நவாஸ் -

நேர்காணல்
- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் -

அட்டை ஐவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2015 தை இதழ் - 76

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஜேனுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிப்பிரதி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தள்ளை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு

ஒவ்வேராண்டும் கழிந்து புத்தாண்டு பிறக்கும்போது, உலகிலுள்ள பலரதும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் நம்பிக்கை களுடனுமே அது பிறக்கிறது. கடந்த காலத்தை மீள்நோக்குச் செய்து, புதிய ஆண்டிலாயினும் எமது காரியங்களை நன்றாகத் தொடங்க வேண்டும் என்று உறுதி பூணல் மனித வாழ்வின் தொடர்ச்சிக்கு வழிசமைப்பதாகும்.

தமிழ்-சிங்கள வருடப்பிறப்பு சித்திரையில் இடம்பெறுவதாயினும், ஆங்கில வருடப்பிறப்புநாளான ஜனவரி முதலாம் திகதியை அடிப்படையாகக் கொண்டே எமது நாட்டிலும் சகல கருமங்களும் இடம்பெறுகின்றன. நிர்வாக அலகுகளில் நிதி ஆண்டு (Financial year) ஜனவரி முதலாம் திகதியுடனேயே ஆரம்பிக்கின்றது; பாடசாலைகளில் புதிய வகுப்புகளுக்கு மாணவர்கள் ஜனவரியிலேயே பிரவேசிக்கிறார்கள்.

மனித வாழ்வில் துன்பங்களும் துயரங்களும் தவிர்க்க முடியாதவை. மனித நடவடிக்கைகள் மனித வாழ்வுக்கான அச்சுறுத்தல்களை விளைவித்து வருவதோடு மாத்திரமல்லாமல் இயற்கை அனர்த்தங்களும் மனித உயிர்களைப் பலிகொண்டு, தொடர்ந்தும் அச்சுறுத்தல்களாகவே இருந்து வருகின்றன. ஆனால், இந்நிலையில் தான் மனித வாழ்வின் அற்புதம் துலக்கம் பெறுகின்றது. துன்ப துயரங்களால் துவண்டு போனாலும் காலமாற்றத்தோடு, புதிய வேகம், புதிய புனைவு பூண்டு, புதிதாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றலினாலேயே “பழையன கழிதல்” மனித குலத்துக்குச் சாத்தியமாகிப் போயிருக்கின்றது.

ஜனவரி முதல் நாளுடன் புதிய உத்வேகம் பெற்று புதியன புனைவு, படைப்பாளிகளுக்கும் வாசகர்களுக்கும் ஜீவநதி தனது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் 75 ஆவது இதழ் “கவிதைச்சிறப்பிதழ் - ஈழம்” வெளி வந்துள்ளது. தனிப்பிரதியின் விலை 500/- (ரூபாலில் பெறுவதாயின் 650/-) பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள் -
யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீ ஸ்ரீட் - பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணி புத்தகக் கடை - நெல்லியடி

விட்கின்ஸ்டைனின் மெய்யியலும் மொழியும்

ஏ.எச்.எம்.நவாஷ்

“நான் ஒரு முழுமுட்டாளர் (absolute idiot) என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?”

“நீங்கள் ஏன் அவ்வாறு கேட்கின்றீர்கள்?”

“ஏனெனில் நான் முழு முட்டாளாக இருந்தால் ஒரு விமானப் பொறியியலாளனாகி (aeronaut) விடுவேன். முழுமுட்டாளர் இல்லையாயின் நான் ஒரு மெய்யியலாளனாகி (philosopher) விடுவேன்.”

“என்னுடைய மாணவனே! நீங்கள் முழு முட்டாளா இல்லையா என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. விடுமுறைக்காலத்தில் உங்களைக் கவர்ந்த ஒரு மெய்யியல் விடயத்தைப் பற்றி கட்டுரை யொன்றினை எழுதிக்காட்டுங்கள். அதனை வாசித்து விட்டு சொல்கிறேன்.”

புதிய தவணை தொடங்கியதும் அவர் எழுதி வந்ததைக் காட்டினார். அதில் முதல் வாக்கியத்தை (first

sentence) வாசித்த உடன் அவர் ஒரு மேதாவி (genius) என்பதை உணர்ந்துக்கொண்டேன். நான் அவரிடம் கூறினேன் “நீங்கள் ஒரு விமானப் பொறியியலாளராக வரக்கூடாது.”

1912 ஆம் ஆண்டில் கேம்பிரிட்ஜ் (Cambridge) வளாகத்தில் தனக்கும் தன்னுடைய மாணவன் விட்கின்ஸ்டைனுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற உரையாடலை பேர்ட்ரன் ரஸல் (Bertrand Russell; 1872-1985), தனது சுயசரிதை (The Autobiography of Bertrand Russell; 1914-1944 (Volume II); London; 1968: page 99) நூலில் இப்படித்தான் விபரிக்கின்றார். மேலும், ரஸல் எழுதுகின்றார். “எனது வாழ்வில் நான் சந்தித்த மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் ஆய்வாளர். அற்புத ஆய்வுமனப்பான்மை கொண்டவர்.”

பேராசிரியர் ரஸலின் சமகால கேம்பிரிட்ஜ் பேராசிரியர் ஜி.இ. மூவர் (G.E. Moore; 1873-1950), விட்கின்ஸ்டைன் பற்றி 'An Autobiography' (1942:33) என்ற நூலில் எழுதியதை கலாநிதி எம்.எஸ்.எம். அனஸ் ‘மெய்யியல்: கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை’ (2006:234) என்ற நூலில் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“1912 இல் நான் விட்கின்ஸ்டைனை அறிந்து கொண்டேன். எனது உளவியல் விரிவுரைகளுக்கு அவர் வருவார். அடுத்த இரு வருடங்களில் நான் அவரை நன்கறிந்து கொண்டேன். என்னிலும் பார்க்க மெய்யியலில் அவர் கெட்டிக்காரனாக இருப்பதையும் கெட்டித்தனம் மட்டுமல்ல மிக ஆழமும், உள்ளொளியும், விசாரணை மனப்பான்மையும் உள்ளவராகவும் அவரைக் கண்டேன்.”

ஆஸ்திரிய மெய்யியலாளரான விட்கின்ஸ்டைனின் முழுமையான பெயர் லுட்விக் ஜோசப் ஜோஹான் விட்கின்ஸ்டைன் (Ludwig Josef Johann Wittgenstein) என்பதாகும். வியன்னாவில் ஒரு செல்வந்த குடும்பத்தில் 26 ஏப்ரல் 1889இல் பிறந்தார். இவரது தந்தை ஒரு பொறியி லாளர். இதனால் விட்கின்ஸ்டைனின் ஆர்வம் இயந்திரவியலோடு சம்பந்தப் பட்டிருந்தது. ‘மென்ச்செஸ்டர்’ (Manchester) பல்கலைக்கழகத்தில் (1908-1911) பொறியியல் துறையில் கற்கையை மேற்கொண்டார். ‘பொறியியலிலும் விமானத்துறை இயந்திரப் பொறியியலிலும் அவர் ஆர்வம் செலுத்திய

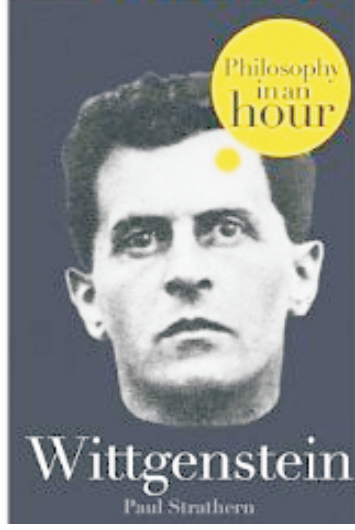
இக்காலப் பகுதியில் அவரது கவனம் கணிதத்திற்கும் அதிலிருந்து கணித அடிப்படை களுக்கும் திரும்பியது' (2006:233).

பேர்ட்ரன் ரஸலின் 'Principles of Mathematic'; (1903) என்ற நூலை தேடிப் படித்தார். இந்நூலை அவர் மெய்யியலில் கவன ஈர்ப்புப் பெற காரணமாக அமைந்தது. நவீன மெய்யியலாளரும் நவீன அளவையியலைத் தாபித்தவருமான ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த ஃபிரோஜேயின் (1848-1925) நூல்கள் அவருக்குள் மெய்யியல் ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கச் செய்தன.

மெய்யியல் வரலாற்றில் பேரொளியாக பிரகாசித்தவர்களில் விட்கின்ஸ்டைன் ஒரு தனித்துவ சுடர். பிளேட்டோ, நீட்சே, கீர்க்ககாட், சார்த்ரே, காண்ட் போன்றவர்கள் வரிசையில் விட்கின்ஸ்டைனையும் சிறப்பித்துக் கூறலாம். இவர்கள் அனைவரும் மெய்யியல் சிந்தனைகளை முழுமையாக ஆய்வு செய்து முரண்படும் பிரச்சினைகள் சார்பாக தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி போராடியவர்கள். ஆனால், இவர்கள் எல்லோரையும் விட விட்கின்ஸ்டைன் தகுதி வாத்தத்தில் இன்னும் மேலதிக தகமை களைப் பெற்றிருந்தார். ஏனைய மெய்யியலாளர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்து சிந்தனையின் தாக்கத்தைத் தழுவிருந்தனர். ஆனால் விட்கின்ஸ்டைனுக்கு எதையும் புதிதாக அணுகுகின்ற சிந்தனைத் திறன் இருந்தது. அவரது கருத்துக்கள் புதியனவாக இருந்தன. மிகுந்த தாக்கமுடையனவாக இருந்தன. அப்போது தான் பிறந்தவையாக இருந்தன. குறிப்பிடத்தக்க புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்கிவர் என்று அவரைக் கூறிக்கொள்ளலாம். அவர் இடர்பாடுகளை சந்திப்பதில் விருப்பமுடையவராக இருந்தார். அதனால் புதிய விடயங்களோடும் பிரச்சினை களோடும் போராடினார். 'Wittgenstein and Modern Philosophy' (1965: 1) என்ற நூலில் J.Hartnack கூறியுள்ள பின்வரும் கருத்து அவதானிக்கத் தக்கது.

“விட்கின்ஸ்டைனின் மெய்யியல் வேலைகள் உணர்ச்சி ததும்ப (passionate)க் கூடியதாகவும், தீவிரமான (intense)தாகவும், ஊக்கமளிக்க (inspired)க் கூடியதாகவும் இருந்தன. அவர் மெய்யியலுக்காக தன்னுடைய வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்தார். ஆகவே மெய்யியலே அவருடைய வாழ்வானது.”

விட்கின்ஸ்டைன் மெய்யியல் சிந்தனையை நீந்ததலுக்கு ஒப்பிட்டார். நீந்தும் போது மனித உடல் நீரில் மிதக்கிறது. நீரின் ஆழத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமாயின் ஒரு மகத்தான உடற்

பலம் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும். சிந்தனையும் அவ்வாறே. மெய்யியல் பிரச்சினைகளின் அடிஆழத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாயின் ஒரு பாரிய மன வேகம் ஆற்றல் தேவைப்படுகின்றது. இவ்வகையில் விட்கின்ஸ்டைனின் மெய்யியல் ஆய்வுகள் தற்கால மெய்யியல் சிந்தனையில் பாரிய தாக்கத்தினை தோற்றுவித்துள்ளன.

“விட்கின்ஸ்டைனை ஒப்பற்ற (unique) வராகக் காட்டுவது அவருடைய இரண்டு மெய்யியல் மேதாவி வேலைகளால் தான்; (1965:2). விட்கின்ஸ்டைனின் அகநிலை சார்ந்த வாழ்க்கை இருவேறுபட்ட காலப்பகுதி களாக மிகவும் உறுதியாகப் பிரிக்கக் கூடியதாக

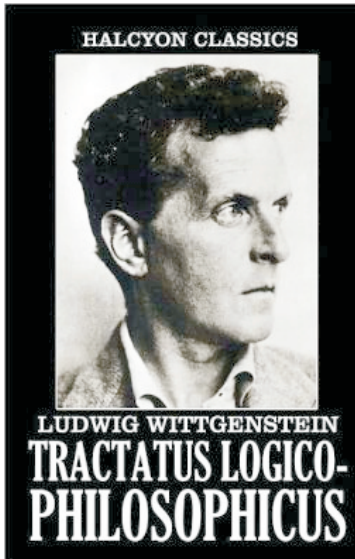
இருந்தது. முதலாவது காலப்பகுதி (முந்திய விட்கின்ஸ்டைனின் காலம்) “டிரெக்டேட்டஸ் லோஜிக்கோ பிலோசோபிக்கஸ்” (Tractatus Logico-Philosophicus; 1921) என்ற நூலை ஒட்டியதாகவும், மற்றைய காலப்பகுதி (பிந்திய விட்கின்ஸ்டைனின் காலம்) “மெய்யியல் ஆய்வுகள்; (Philosophical Investigations; 1953) என்ற நூலினை ஒட்டியதாகவும் அமைந்திருந்தது. அவரது முரண்பட்ட இரண்டு மெய்யியல் போக்குகளை இவ்விரு காலப்பகுதி களுக்கிடமிக்கத்துல்லியமாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

விட்கின்ஸ்டைனின் முதலாவது மெய்யியல் நூல் ‘டிரெக்டேட்டஸ்’ என்பதாகும். இந்நூல் ஆங்கில மொழியில் 1922ஆம் ஆண்டில் ரஸலின் அறிமுக உரையுடன் வெளியிடப்பட்டது. 80 பக்கங்களைக் கொண்ட ‘டிரெக்டேட்டஸ்’ மிகக் கடினமான உவமான தன்மையுடைய வாக்கியங்களைக் கொண்ட ஒரு புனித நூல் போல அமைந்திருந்தது. மிகப் பலம் வாய்ந்த எடுப்புக்களை இலக்க மிட்டு எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொரு எடுப்பும் நுணுக்கத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் மேலோட்டமான வாசிப்புக்கு உட்படாததாகவும் ஆழமாக சிந்திக்கத் தூண்டுவதாகவும் இருந்தது. வியன்னா வட்ட ‘தர்க்கப் புலனறிவாதிகள்’ (Logical Positivism) இந்நூலை தமக்குரிய ஒரு வேதநூலாக கொண்டாடினார்கள்.

“டிரெக்டேட்டஸ்” இன் முன்னுரையில் விட்கின்ஸ்டைன் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

இந்த நூலின் முழுச்சாரத்தினையும் தொகுத்து பின்வரும் சொற்களினால் கூறமுடியும்: “எது பேசப்பட வேண்டுமோ அது தெளிவாகப் பேசப்பட வேண்டும்; எங்கு பேசமுடியாதோ அங்கு நாம் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்” (Tractatus Logico-Philosophicus@ Translation: D.F.Pears; New York; 1963@ Page: 3).

விட்கின்ஸ்டைனுக்கும் வேறு பல பகுப்பாய்வு மெய்யியலாளர்களுக்கும் “தெளிவு” பூரணமான தொன்று.

“டீரெக்டேட்டஸ்” தெளிவு என்பதை வலியுறுத்திக் கூறு கின்றது. “டீரெக்டேட்டஸ்” நூலின் முழுச் சாரமுமே தெளிவு என்பதில்தான் அமைந்திருக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, சில எடுப்புகளை அவதானிப்போம்.

மெய்யியலின் நோக்கம் எண்ணங்களை அளவையியல் ரீதியாகத் தெளிவாக்குதல் (எடுப்பு:4).

ஒரு மெய்யியல் வேலையில் அடங்கியிருப்பது முக்கியமாக தெளிவாக்குதல். மெய்யியலின் விளைவு மெய்யியல் எடுப்புகளின் எண்ணிக்கையில் அல்ல; எடுப்புகளைத் தெளிவாக்குவதில். மெய்யியல் சிந்தனைகளை தெளிவாக்குவதுடன் தெளிவான வரையறை ஒன்றையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்படியில்லா விட்டால், அவை இருந்தது போல் இருளாகி விடுவதுடன் தெளிவும் அற்றதாகிவிடும்.

(எடுப்பு: 112; 1963).

“விட்கின்ஸ்டைன்தான் மற்றைய மெய்யியலாளர் ஒருவரையும் விட, மெய்யியலாளர் களுக்கு அவர் களுடைய செயற்பாடுகளின் சுவாசத்தைப் பற்றி நினைக்க வைத்தவர் (An Encyclopaedia of Philosophy; 1988:07). மெய்யியல் என்பது ஒரு கோட்பாடு அல்ல. அது ஒரு செயற்பாடு என்றார். அந்த செயற்பாடு எண்ணங்களை தெளிவாக்குவதாக அமைந்தது. இதுதான் விட்கின்ஸ்டைனின் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையாகும்.

மொழியின் நுணுக்க ஆய்வு என்பதைத்தான் “டீரெக்டேட்டஸ்” செய்திருந்தது. “டீரெக்டேட்டஸ்” மொழியை நுணுகி ஆராய்வது அல்லது விமர்சிப்பது என்று மட்டும் கூறவில்லை. மெய்யியலின் நோக்கமே இதுதான் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. “மொழியின் தர்க்க அமைப்பினை தவறாக விளங்கியதே மெய்யியல் பிரச்சினைகள் தோன்றுவதற்கு காரணம்” என நூலின் முன்னுரையில் (1963:03) விட்கின்ஸ்டைன் குறிப்பிட்டுள்ளார். எமது மொழியின் தர்க்க அமைப்பினை சரியாக உணர்ந்து கொள்வோமாயின், மெய்யியல் பிரச்சினைகள் தோன்ற மாட்டாது. மொழியின் தர்க்க அமைப்பினை சரியாக உணர்வது எவ்வாறு? விட்கின்ஸ்டைன் கூறுகின்றார்:

“எமது மொழிக்கு திரையிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் அதன் தர்க்க அமைப்பினை உடனடியாக பார்க்கக் கூடியதாக இல்லை. பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் வேலை அந்தத் திரையினை அகற்றுவதாகும்” (1963: 19).

“டீரெக்டேட்டஸ்” இன் முழுமையான மெய்யியல் சார்ந்த இலட்சியம் தத்துவார்த்தத்தில் ஒரு முடிவினை ஏற்படுத்துவதாகும். விட்கின்ஸ்டைன் சிந்தனைகளை விளக்குவதைக் காட்டிலும் அதற்கொரு வரையறையை உருவாக்க முற்பட்டார். சிந்தனையின் வரையறையை மொழியின் மூலமே உருவாக்கலாம் என விட்கின்ஸ்டைன் கூறுகின்றார். மொழியின் வரையறை

களைத் தேடுவதில் தர்க்கவியல் முறை ஒன்றைக் கையாள்வதன் மூலம் இதனை அவர் கையாண்டார். மொழி அதன் வரையறைகளைக் கடந்தால் அங்கு அர்த்தமற்றது என்ற நிகழ்வை அது கொண்டு வருகின்றது. அதனால், “டீரெக்டேட்டஸ்” இல் மொழியின் சாரம், மொழியின் செயற்பாடு, மொழியின் அமைப்பு ஆகியவற்றை விசாரிப்பதாக அமைந்தது. மொழியின் கட்டமைப் பினை தெளிவுபடுத்துவதற்காக விட்கின்ஸ்டைன் தர்க்கவியலைப் பயன்படுத்தினார்.

விட்கின்ஸ்டைன் “டீரெக் டேட்டஸ்” இன் முன்னுரையில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்:

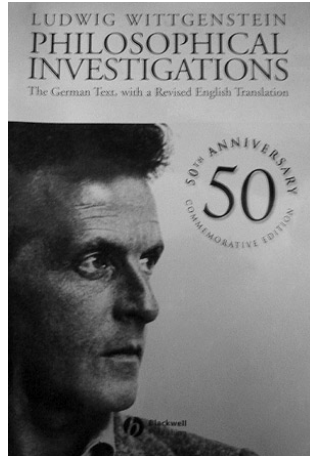
“சாத்தியமாவதற்கு இன்னும் பின்னால் நான் நிற்கின்றேன். ஏனெனில், என்னுடைய சக்தி சொற்பமானது. இந்தவேலை பூர்த்தியடைவதற்கு மற்றவர்கள் வந்து இதனை இன்னும் சிறந்த முறையில் செய்ய வேண்டும். ஆணியின் தலையில் அடிப்படத் தான் அதற்கு பெறுமதி அதிகரிக்கும்” (1963:3,4).

விட்கின்ஸ்டைன் தன்னுடைய இக்கருத்துக் களை தானே உள்வாங்கியது போல், “டீரெக் டேட்டஸ்” ஐ மீள்பரிசீலனை செய்ய முனைந்ததன் விளைவே, “மெய்யியல் ஆய்வுகள்” (Philosophical Investigations) நூல் ஆகும். அவர் தனது பிந்திய கருத்துகளுக்கு முந்திய கருத்தின் மீது வைத்த விமர்சனமும் நோக்குதலும் சிறப்பானதாகும். பிந்திய அவரது படைப்பானது (மெய்யியல் ஆய்வுகள்) முந்திய படைப்பின் (டீரெக் டேட்டஸ்) முரண் தொகுப் பாக அமைந்திருந்தது. “மெய்யியல் ஆய்வுகள் நூலில் புதியதொடக்கமொன்று உள்ளது” (1965:02).

“மெய்யியல் ஆய்வுகள்” நூலின் முன்னுரையில் விட்கின்ஸ்டைன், “இது 16 வருடங்களாக எனக்குள் இருந்த

மெய்யியல் ஆய்வுகள்” என எழுதுகின்றார். மேலும், சொல்கின்றார்: “எனக்கு ஆகச் சிறந்ததாக எழுத முடிந்தது, மெய்யியல் குறிப்புகளை (Philosophical Remarks) விட ஒன்றுமில்லை. இந்நூலில் உள்ள மெய்யியல் குறிப்புகள், ஈடுபாடுடன் போகின்ற நீண்ட பிரயாணங்களில் செய்யப்பட்ட நிலத்தோற்றங்களின் வரிவடிவங்கள்”. இந்நூலில் அடங்கியுள்ள கருத்துகளில் உட்பொதிந்திருப்பது மெய்யியல் நுட்பங்களாகும். மெய்யியல் நுட்பங்கள், வரிவடிவங்கள், குறிப்புகள் உள்ளடங்கிய மெய்யியல் அல்பம் (Album) பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் மூளைக்கு வெளிச்சம் பாய்ச்சியது.

மெய்யியல் சிக்கலானதும் நுண்ணியதும் விளங்குவது கடினமானதும் என்ற வழக்கமான குற்றச் சாட்டுகளுக்கு காரணம் எமது சொந்த பிரதிபலிப்பு களுக்கு போடப்பட்டிருக்கும் முடிச்சுகளாகும். இவை மெய்யியலாளர்களை குழப்பமும் தடுமாற்றமும் அடையச்செய்கின்றன. இந்த முடிச்சுகளைக் கழற்றி தெளிவுக்காக மெய்யியலாளர்கள் போராட வேண்டும். இந்த போராட்டத்தைத் தொடங்கி, குழப்பத்திலிருந்து வெளிவரும் வழியை விட்கின்ஸ்டைனின் “மெய்யியல்

ஆய்வுகள்” காட்டுகின்றது (ADP.Kalansuriya, A Philosophical Analysis of Buddhist Notions; 1987:12).

விட்கின்ஸ்டைனுக்கு மெய்யியல் என்பது, மொழி மொழியின் அலங்காரத்தினால் எமது அறிவில் ஏற்பட்டிருக்கும் வசீகரத்தன்மைக்கு எதிராக நடத்தப்படும் யுத்தம். மொழி முழுமையாக பிழையாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுவதையே இது குறிக்கின்றது. ஆனால், மொழியை பிழையாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுவது எப்படி தோன்றியது?

அது சாதாரண தவறுக்காக நடக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கான மூலம், மனிதனின் குணம்- சார மொன்றினை அல்லது ஏகமொன்றினை ஊக்கத்துடன் ஏற்றிருப்பதாகும். இது அறிவுக்கு சம்பந்தமான நோய் (Intellectual disease). சொல்ல முடியாததை சொல்ல முயற்சித்தலால் வரும் பிரதிபலனின் எல்லையை இது தெளிவாக்குகின்றது.

இந்த எதிரான ஓட்டத்திற்கு ஒரு பரிகாரம் தேவை. அதற்கு பரிகாரம் என்ன?

அதில், உட்பட்டிருக்கின்ற மொழியின் வேர்கள் திறக்கப்பட வேண்டும். அவை போலியானவை என்று காட்டினால் வேஷமான பிரச்சினைகள், கேள்விகள், முடிவுகள் முதலியன மறைந்து போகும். இத்தகைய வெளிப்படுத்தல்கள் அர்த்தம் சொல்லுதலிலும் விவரணத்திலும் இல்லை. வெளிப்படுத்தல்கள் மொழி விளையாட்டின் விளக்கமொன்றாகும் (பார்க்க, 1987:12).

மொழியின் சாரத்தினை நாங்கள் பார்ப்பதை கைவிட்டு, அதற்குப்பதிலாக நாங்கள் எப்போதும் கண் முன்னால் இருப்பவைகளைத்தான் பார்க்க வேண்டும். அதாவது, மொழியின் உண்மையான செயற்பாட்டை பார்க்க வேண்டும் என விட்கின்ஸ்டைன் கூறுகின்றார் (1987:19). அதனால்தான் அவர், “மொழி விடுமுறையில் செல்கின்றபோது மெய்யியல் பிரச்சினைகள் தலைத்தாக்கும்” என்றார். விட்கின்ஸ்டைன் மொழியை ஒரு விசாரணைத்துறையாக எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. மொழியில் இருக்கின்ற மெய்யியல் குழப்பங்களின் வேரையே உற்றுநோக்கினார். அவர் விளைவை அல்ல, கருவியைதான் முன்னிலைப்படுத்தினார்.

சொற்களை நாம் எமது பேச்சிலும் எழுத்திலும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்துகின்றோம். மொழி என்பது, ஒரு கருவியை இயந்திரங்கள் அமைப்பதற்கு பயன்படுத்துவது போன்றது என விட்கின்ஸ்டைன் கூறுகின்றார். மேலும், அவர் உரத்த தொனியில் எழுப்புகின்ற கேள்வி: “ஐந்து என்பதன் அர்த்தம் என்ன?” உண்மையில் இத்தகைய கேள்விக்கு இடமில்லை. இங்கு என்ன என்பதை விளங்கப்படுத்த முடியாது.

சாதாரண மொழி நடவடிக்கையின் பிரத்தியேக இயல்பினை விளக்க விட்கின்ஸ்டைன் கருவி உவமானத்தைப் (tool simile) பயன்படுத்தினார். இயற்கை மொழி அல்லது நடைமுறை மொழியில் உள்ள சொற்கூட்டங்கள் கருவிப்பெட்டிக்கு ஒப்பானது என்றார். கருவிப்பெட்டியில் (tool box), வெவ்வேறு தேவைகளுக்கான வெவ்வேறு கருவிகள் உபகரணங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு கருவியே பல தேவைகளைச் செய்து முடிக்கிறது. கத்தி போன்ற

ஆயுதங்களால், கருவிகளினால் அதிக வேலைகளைச் செய்ய முடியும். கத்தி, உளி போன்ற வேறுசில கருவிகளை ஒரு வேலைக்கு அல்லது சில வேலைகளுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும். இவ்வாறுதான் சொற்களும் வெவ்வேறு வகைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன

விட்கின்ஸ்டைன் மொழியின் பல்வேறு வகையான விடயங்களை நுணுகி ஆராய்ந்ததால் மொழி விளையாட்டுக்கள் (Language games) என்ற கோட்பாட்டினை முன்வைத்தார். மொழி விளையாட்டுக்களின் பலவகைகளை அறிய முடியுமெனில் மெய்யியல் புதிர்கள் பலவற்றிலிருந்து விடுதலை அடைய முடியும் என்று விட்கின்ஸ்டைன் நம்பினார். மொழியின் செயற்பாடுகளைத்தான் “மொழி விளையாட்டுக்கள்” என குறிப்பிடுகிறார். சொற்களில், எண்ணங்களில், வாக்கியங்களில், வெளியீடுகளில் அர்த்தத்தைப் பெறுவதற்கு மொழி விளையாட்டு உதவி செய்கின்றது. தொடர்பாடல் முறைகளைத்தான் மொழி விளையாட்டு என குறிப்பிடுகின்றார். அதேநேரத்தில் மொழி விளையாட்டு என்பது, முழுமையான மொழியின் ஒரு பகுதியல்ல. அது “தன்னைத்தானே சுற்றியிருக்கும் விளங்கிக் கொள்ளல் முறையொன்று”. அது மொழிக்குள்ளேயே இருக்கின்றது.

மொழி எல்லா இடங்களிலும் கடுமையான சட்ட திட்டங்களால் கட்டப்பட்டதல்ல. அர்த்தங்கள் திட்டமானதாக இருக்க அவசியமில்லை. “விபரித்தல்” என்ற சொல்லினை எடுத்தால்,

“நான் என்னுடைய மனநிலையை விபரிக்கின்றேன்.”

“நான் என்னுடைய அறையை விபரிக்கின்றேன்.”

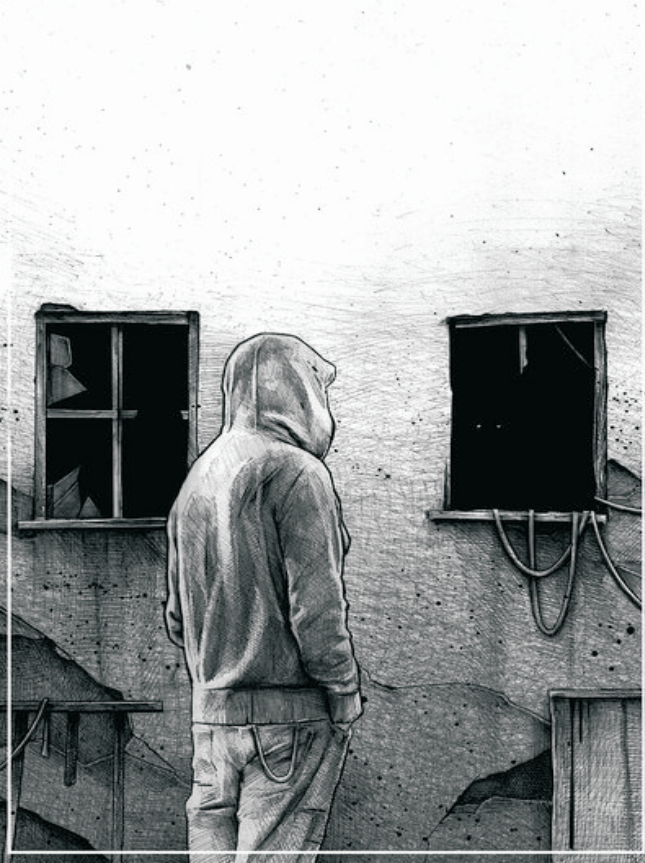
இதற்கிடையில் இருக்கின்ற வித்தியாசங்களை அறிவதுதான் மொழி விளையாட்டாகும். விட்கின்ஸ்டைன் அடிக்கடி குறிப்பிடும் கேள்வி ஒன்று மொழி விளையாட்டின் சுபாவத்தை தெளிவாக்குகின்றது. அந்த கேள்வி,

“இந்த சொல்லால் என்னுடைய செயல்முடியும்?”

மொழிக்கு ஒரே ஒரு தொழிற்பாடுதான் இருப்பதாக “டிரெக்டேட்டஸ்” இல் விட்கின்ஸ்டைன் சுட்டிக் காட்டினார். அதாவது, பொருள்களையும் நிகழ்வுகளையும் படமாகத் தருவதுதான் மொழி எனக் கூறினார். ஆனால், மொழி தழுவெறிற்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் உரியவிதத்தில் இயங்குவதாக “மெய்யியல் ஆய்வுகளில்” எடுத்துக் காட்டினார். மெய்யியல் ஆய்வுகளில் மொழி பற்றிய கருத்து சமூகத்திலும், கலாசாரத்திலும் அதன் இயக்கம், பயன்பாடு, பொருள் வேறுபாடு என்ற விடயங்களை பரந்த அளவில் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. மொழி ஒரு நிறுவனம். சமூக, கலாசார, சமய, கல்வி, இலக்கிய, அரசியல், விளையாட்டு என்ற பல்வேறு துறைகளை அது உட்படுத்திய செயற்பாட்டினைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இதுமையப்படுத்தியதாக இருந்தது (2006: 249).

பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் மொழி பற்றிய கருத்தியல் விட்கின்ஸ்டைனின் மெய்யியல் போக்கினால் வடிவமைக்கப்பட்டது என்று உறுதியாகக் கூறலாம். “தன்னுடைய காலத்தில் உள்ள இருட்டுக்கு, தன்னுடைய மெய்யியல் வெளிச்சம் கொண்டுவரும் என்று விட்கின்ஸ்டைன் நம்பினார்” (1987: 32). அவரது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை.

தீர் பிராங் ஹொட்டேல்

நவம்பர் 1985.

32ம் இலக்க பஸ் நிலையத்தில் காத்திருந்தான் மதன். அருகில் பேர்ண் புகையிரத நிலையம். இன்றுதான் அவன் சுவிஸ் பஸ் இல் முதன்முறையாக ஏறப்போகிறான், அதுவும் தனியாக. பஸ் இன் பின்வழியால் பயணிகள் இறங்கினர். முன்வழியால் ஏறினர். அவர்கள் முண்டியடிக்க வில்லை. ஒருவரின் ஒருவராக அசைந்து ஏறிக்கொண்டிருந்தனர். மதன் தனது பின்வாங்கிய கால்களுடன் இறுதியில் போய் நின்றான். முல்லர் சொன்னபடி 6வது பஸ் தரிப்பிடத்தில் இறங்கினான். அங்கே முல்லர் காத்துக்கொண்டு நின்றார்.

யார் இந்த முல்லர். நடுத்தர வயதிருக்கும். ரை கட்டியிருந்தார். தோளில் ஒரு பை. டீசன்றாக தெரிந்தார் மதனுக்கு. நேற்று பேர்ண் புகையிரத நிலையத்தில் இப்படித்தான் அவர் அறிமுகமாகியிருந்தார். மதனின் அருகில் வந்த அவர் ஆங்கிலத்தில் உரையாட ஆரம்பித்தார். இலங்கை ஆங்கில கொலனியாக இருந்ததால் இலங்கையர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலம் பேசுவார்கள் என்று அப்பாவித்தனமாக முல்லரும் நினைத்திருக்கக்கூடும். ஆனாலும் மதன் ஓரளவு தட்டித் தடக்கி பேசக் கூடியவன்.

அவனது வேலையில்லாத நிலைமையை முல்லர் வேதனையோடு பார்ப்பதுபோல் தெரிந்தது. அவர் தான் உதவ முன்வருவதாக சொல்லியபடி, தனது பையிலிருந்து இரண்டு புகைப்படங்களை எடுத்தார். ஒரு ஹொட்டேல் வெளிவிராந்தையில் அவரும் நான்கைந்து பேர்களும் குளியல் உடையில் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். விடுமுறைக் களிப்பு இறகாய் விரிந்து மிதந்தது.

“இந்தக் ஹொட்டேல் எனது நண்பரினுடையது. நான் சொன்னால் நிச்சயம் உங்களுக்கு அங்கு வேலை கிடைக்கும்.” என்றார் முல்லர்.

“எனக்கு வேலைசெய்ய அனுமதிப்பத்திரம் இல்லையே.” என்றான் மதன்.

“அது பரவாயில்லை. நீ ஒருவரிடமும் சொல்லாதே. தெரியாமல் வேலை செய்யலாம். கையில் நேரடியாகவே காசு வரும். உனது கஸ்ரங்கள் எனக்குப் புரிகிறது. நான் இலங்கைக்கு நான்கு தடவைகள் போய்வந்திருக்கிறேன். அழகான கனவுலகத் தீவு. இனிமையாகப் பழகும் மக்கள். உனக்கு நான் உதவிசெய்ய விரும்புகிறேன்” என்று அடுக்கிக்கொண்டிருந்தார் முல்லர்.

மதனுக்கு உள்ளால் ஓர் எதிர்பார்ப்பு ஓடத் தொடங்கியிருந்தது. அவன் இதுபற்றி யாருக்கும் சொல்லாமல் இருப்பதை தவமாக எடுத்துக் கொண்டான்.

இப்போ முல்லரும் மதனும் பஸ்தரிப்பிடத்திலிருந்து ஒரு நடைத்தூரத்தில் வீட்டை அடைந்தனர். முல்லர் தனியாளாக இருந்தார்.

“உங்களுக்கு குடும்பம் இல்லையா?”

“இல்லை. நான் இன்னும் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை.”

வீட்டின் சுவர்களை கலைப்பொருட்கள் அலங்கரித்திருந்தன. பழைய வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய சாப்பாட்டு மேசையில், அவர் சமைத்துவைத்த உணவுகள் இருந்தன. பஸ்மதி சோறு, அவித்த மரக்கறித் துண்டுகள். நடுவில் நீளமாக குழிவிழுத்தி அதற்குள் மஞ்சளாய்க் குழம்பு காட்டப் பட்டிருந்தது. அதற்குமேல் அன்னாசிப் பழத் துண்டுகள் கிடந்தன.

“காஸ்மீர் சோர்ஸ்” என அதைக் காட்டினார் முல்லர். ருசி உறைப்பை இழந்து நின்றது. முள்ளுக் கரண்டியோடு போராடப் போராட மதனுக்கு இருந்த பசியும் போய்விட்டிருந்தது.

“நல்லாயிருந்தது சாப்பாடு”. மதன் சம்பிரதாயித்தான்.

“நன்றி. ஆனால் நீ நன்றாக சாப்பிடவில்லையே”

“இல்லை, போதும். பசி இல்லாததுதான் காரணம்.”

முல்லர் தனது அல்பத்தைக் எடுத்துவந்தார். ஹாட்டேலில் தான் கழித்த விடுமுறைகாலப் படங்களை விளக்கங்களோடு கடந்துவந்துகொண்டிருந்தார். இப்போ அல்பத்தின் முழுப்பக்கத்தில் விரித்திருந்த துவாய்த்துண்டில் அநாயாசமாய் சரிந்திருந்தார் அந்தப் பேரழகி. அவளில் உடலில் நீர்த்துளிகள் பூத்திருந்தன. அவள் ஒரு சிறு துணியை மட்டும் இடுப்பில் கட்டியிருந்தார். மதனுக்குள் அவள் அரவமற்று ஊடுருவினாள். முல்லர் மிக அருகில் அரக்கி வந்ததை அவன் கவனித்திருக்கவில்லை. முல்லரின் கைகள் மதனின் துடையில் தட்டுப்பட்டபோது அவன் சடாரென விலத்தினான். அதே வேகத்தில் தனது கைப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டமெடுத்தான். வீட்டின் கேற்றை அவன் சாத்தியிருக்க அவகாசம் இருந்திருக்காது. படபடப்புடன் பஸ்நிலையத்துக்கு விரைந்தான். தவறுதலாக கை பட்டிருக்கவும் கூடும் என்ற நினைப்பு எழுவதும் அமுங்குவதுமாக இருந்தது.

நேரம் மாலை ஏழு மணியை நெருங்கியிருந்தது. நடுநிசிபோல் இருள் திரண்டிருந்தது. அந்தக் குளிரிலும் மதனுக்கு வியர்ப்பதுபோல் இருந்தது. பஸ்சிலிருந்து இறங்கி தனது வசந்தமாளிகையை நோக்கி அவன் நடந்தான்.

வசந்தமாளிகையை பனி மூடியிருந்தது. மண் முகடுக்குள் புதையுண்டு போயிருந்தது அது. பனிக் காலம் என்பதால் மண்முகடு பனித்திரள் முகடுகளாக மாறியிருந்தது. கீழிறங்கிப்போகும் சரிவான பாதையின் முடிவில் அதன் வாசல் இருந்தது. வழமைபோல் மதன் கியூவில் நின்றான். குளிர்ச்சு முன்னால் உடல் ஓர் அடிமையாய் குறுகிப்போயிருந்தது. அது நக இடுக்குகளில் ஊசிக்கொளிராய் விகாரமடைந்திருந்தது. வாசலில் நின்ற அந்த வெள்ளைக்காரன் ஒவ்வொருவரிடமும்

மூன்று பிராங் பணத்தை புடுங்கிவிட்டு உள்ளே கலைத்துக்கொண்டிருந்தான். அகதிகளுக்கான உதவிப் பண செலவில் படுக்கைக்கு நாளுக்கு மூன்று பிராங் என்ற கணக்கு பிசகிவிடாமல் இருக்கவேண்டும்.

மதனிடமும் மூன்று பிராங்கை வாங்கிய வெள்ளைக்கார பொறுப்பாளன் நாய் கலைப்பதுபோல வாயால் உஸ் விட்டு கையால் சைகையும் காட்டினான். மதனும் தனக்கான கட்டிலை பிடிப்பதில் அவசரம் காட்டினான். முன்னறையில் கட்டில்கள் போய் விட்டிருந்தன. அடுத்த அறைக்கு சென்றான். கையையும் காலையும் தரையில் ஊன்றியபடி ஒரு நாய்நடையுடன் வாசலைக் கடந்தான். ஒரு மீற்றர் உயரமும் ஒரு மீற்றர் அகலமும் இருக்கலாம் அந்த வாசலுக்கு. படலை எதுவும் இல்லை. சரியாகச் சொன்னால் அது ஒரு சதுரப் பொந்து. அந்த அறையில் ஒருவாறு கட்டிலொன்று கிடைத்தது. இல்லையேல் அடுத்த அறைக்கு மீண்டும் நாய்நடை நடந்திருக்க வேண்டும்.

இந்த வசந்தமாளிகையை அகதிகள் “மூன்று பிராங் ஹொட்டேல்” என பெயர்வைத்து அழைத்தனர். யுத்தகாலங்களில் இராணுவத்தினர் இரகசியமாகத் தங்கும் நிலக்கீழ் அறைகளைக் கொண்ட கட்டிடம் அது. கட்டில்கள் மேலொன்றும் கீழொன்றுமாக இரண்டு பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். போர்வையை உதறினால் தும்மல் வரலாம் என பயந்தான் மதன். மெல்ல உள்ளுக்குள் புகுந்து இழுத்திப்போர்த்துக் கொண்டான். சுமார் 70 பேர்வரை அதற்குள் படுக்கையை கண்டடையலாம்.

நாளைய சந்ததியின் விடிவுக்காக இன்று எம்மை அர்ப்பணிப்பது வரலாற்றுக் கடமை என்று பனங் காட்டை அண்டியிருந்த வைரவர் கோவிலில் நடந்த அரசியல் வகுப்பில் மதனும் அள்ளுப்பட்டுப் போனவன். அன்றுவரை இரகசியமாக குடித்துக் கொண்டிருந்த கள்ளையும் கைவிட்டான். பிறகு இந்தியா போய் சவுக்கம் காடு அது இது என்று முகாம்களிலெல்லாம் படுத்தாங்கியதற்கும், நுளம்புத் (கொசுத்) தொல்லை யில் சாக்குப் போர்வையுடன் படுத்தாங்கியதற்கும் இது எவ்வளவோ மேல் என்று பட்டது. அங்காலும் இங்காலுமாய் போர்வையோடு இறுகி இறுகி புரண்டு படுத்தலில் சூட்டுச் சுகம் அடைந்தான். முல்லரின் நினைவை அடிக்கடி துரத்த வேண்டியிருந்தது.

பனிப்பொழிவுக் காலமாதலால் மாலை நாலரை மணிக்கே இருட்டிவிடும். ஏழரை மணிக்குத்தான் இந்த திறீ பிராங் ஹொட்டேல் கேற் திறப்பார்கள். அந்த வெள்ளையன் பேசுவது மதனுக்கும் புரியாது. எல்லா வற்றுக்கும் “யா...யா” என்பதும், தலையசைப்பதும், மிஞ்சிப்போனால் மெல்லியதாய்ப் புன்னகைப்பதும் தான் மதனுக்கும் வரப்பெற்றிருந்தது.

அந்த வெள்ளையனுக்கு நடுத்தர வயதிருக்கும். மெல்லியதாய் தாடி வைத்திருந்தான். அவனது முகத்தில் சிரிப்பை காணக் கிடைக்காது. அடித்தொண்டையால் அவன் பேசுவான், ஏசுவான். அவன் முன் அறையில் சின்னதாய் ஒரு கூடுபோன்ற அடைப்புப் படுத்தாங்கு வான். அதனால் முன்னறையில் நிம்மதியாய் தூங்கலாம். மற்ற அறைகளில் நிலைமை அப்படியிருக்கவில்லை.

மதன் இந்த ஹொட்டேலுக்கு படுக்கைக்கு வந்த முதல்நாள் அது. இரவு சுமார் ஒன்பதரை மணியிருக்கும். ஒரு நாலைந்து பேர் பியர் போத்தல் களுடன் மதனிருந்த அறைக்குள் புகுந்து வந்தனர். அந்த அறையில் சுமார் 20 பேர்வரை படுத்திருந்தார்கள். அநேமாக எல்லோரும் தூங்கிவிட்டிருந்தார்கள். திடீரென லைற் வெளிச்சம் பரவியது. ஒரே தூசண வார்த்தைகளும் பியர் ஏவறை நாற்றமும் அறைக்குள் பரவியது. அருகில் படுத்திருந்த வனின் போர்வையை உருவினார்கள். நடுவில் தரையில் விரித்தார்கள். அவர்களின் நாட்டாமை தொடங்கியது. கார்ட்ஸ் விளையாடத் தொடங்கினார்கள். உறக்கத்தி லிருந்தவர்கள் இப்போ அநேகமாக எல்லோருமே விழித்திருந்தார்கள். அளாப்பல்கள், இழுப்பிப்பாடுகள் என்று கார்ட்ஸ் விளையாட்டு குழப்பப்பட்டது. யாரும் இவர்களை கேள்விகேட்க முடியாது. விபரீத மாகப் போய்விடும். அதனால் எல்லோரும் இழுத்து மூடி போர்வைக்குள் குறுகிப்போயினர். நித்திரை போல் பாவனை செய்தனர்.

மதனுக்கு ஆத்திரம் மேலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பயம் கட்டிப்போட்டது. “இந்த லும்பனுக்களையெல் லாம் லைற் போஸ்றிலை கட்டவேணும். ஒருநேரம் ஊரிலை இவங்களையெல்லாம் சந்திக்காமலா போவம். போட்டுத் தள்ளோணும், இவங்கள் தரவளியளை.” என்று தனக்குள் முணுமுணுத்தான்.

மதனும் மாலையில் ஒரு பியர் குடித்திருந்தான். அதை அவன் குடித்துக்கொண்டிருந்தபோது லோகன் “ஏன்ரா இயக்கத்திலை எல்லாம் குடிக்காமல் தானே இருந்தாய். அப்பிடயே விடன். ஏன் குடிக்கப் பழகிறாய்” என்று சொன்னான்.

“அந்த அறுவாரை நினைச்சுத்தான் குடிக்கிறன். இல்லாட்டி ஏன் இப்பிடி இங்கை வந்து இந்த குளிரிலை சிப்பிலிப்பட வேணும். குடிக்கிறதுதான் அதையெல்லாம் மறக்க ஒரே வழி” என்றான் மதன்.

“வந்தனாங்கள் ஒரு இரண்டு வருசம் பல்லைக் கடிச்சுக்கொண்டு உழைக்கிறம்.. ஊருக்குப் போறம் எண்டு இருக்கோணும். காசை வீணாக இதுக்கெல்லாம் சிலவழிக்கக்கூடாது.” என்றான் லோகன்.

பேர்ண் புகையிரத நிலையத்தில் பயணிகள் காத்திருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் மதனும் குந்தி யிருந்தான். லோகன் அப்போதான் மதனுக்கு அறிமுகமாகியிருந்தான். அந்தக் குளிர்க்கு அகதிகள் எல்லோரும் குறண்டிப்போய் அங்கு பகல்பொழுதை கழிப்பார்கள். அவர்கள் அணிந்திருக்கும் யக்கற், காலணி எல்லாமே செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தில் (றெட் குறொஸ்) இல் கிடைத்தவை. பழையவை அவை. அளவானது, பொருத்தமானது அல்லது பிடித்த நிறம் பிடித்த ஸ்ரைல் என்பதெல்லாம் பொருத்திவைத்து யக்கற்றை கண்டடையவே முடியாது. அதனால் அவை கோமானித்தோற்றத்தையும் சில சந்தர்ப்பங்களில் கொடுத்துவிட்டிருந்தன. குளிர் மட்டுமல்ல, வருவோர் போவோரெல்லாம் பார்க்கும் வெள்ளைப் பார்வை களும் அகதிகளை குறுகவைத்துக்கொண்டிருந்தது.

வேற்றுக்கிரகவாசிகள் போலவும், வேண்டாத விருந்தாளிகள் போலவும் உணரவைத்தது.

குற்றவாளிபோல் மதன் உணர்ந்தான். ஊரில் பொலிசைக் கண்டால் குற்றம்செய்யாமலே தான் இளவயதில் பயப்பட்டது அவனுக்கு ரூபகத்துக்கு வந்தது.

தாய்க்காரி தன்ரை நகைகளையெல்லாம் விற்க, மிச்சத்துக்கு சகோதரி தாலிக்கொடியை அடகுவைச்சுக் கொடுத்த நிகழ்வெல்லாம் எதிர்காலம் பற்றிய சூனியத்தில் நெளிந்தன. இந்த அகதிவாழ்வு இங்கு எப்படி இருக்கப்போகிறது என்ற எந்த படமும் மதனிடம் கற்பனைக்குள்கூட வர மறுத்தது.

புகையிரத நிலையத்துள் பயணிகள் காத்திருப் பதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த இருப்பிடங்களிலெல் லாம் பரதேசிகளாய் குந்தியிருந்தார்கள் இந்த வேண்டா விருந்தாளிகள். கூட்டம்கூட்டமாக நின்றார்கள். சுவில் காரர் இதுவரை கேட்காத கணனிமொழியாக வேக மெடுக்கும் மொழியில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் இந்தத் தமிழர்கள். ஐரோப்பியரின் தோற்றத்தின் முன்னால் கட்டையாகத் தேய்ந்திருந்தார்கள். அவர் களின் நிறத்தின் முன்னால் கறுப்பாக இருந்தார்கள். “வெள்ளைக்காரன் இப்பிடயாம்... வெள்ளைக்காரன் அப்பிடயாம்...” என்றெல்லாம் ஊரில் பிளந்த கதையின் மாந்தர்களை மதன் சூழவும் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நம்மடை ஆட்கள் குழுக் கட்டி நின்று கதைத்துக்கொண்டிருந்ததை மதன் வித்தியாசமாக பார்க்கவில்லை. கொஞ்ச நாளுக்குப் பின்னர்தான் அதன் தார்ப்பரியம் காதோரக் கதைகளாய் மதனிடமும் வந்து சேர்ந்தன. சென்ற மாசம்தான் இந்த புகையிரத நிலையத்தின் அண்டர்கிறவுண்ட் பகுதியில் எங்கடையாட்கள் வாள்வெட்டு நடத்தினவை என்ற விவகாரம் தான் அது. இரண்டு ஊர்க்காரர்களுக்கிடையில் சண்டையாம். ஊரில் இவர்களுக்கிடையில் இப்படி பகை இருந்ததேயில்லை. எப்படித்தான் இங்கை வெட்டுப்படுறாங்கள் என்ற மதனின் சந்தேகத்துக்கு அநேகமாக ஒருவருக்கும் விடை தெரிந்திருக்கவில்லை.

இவர்களில் ஒரு கோஸ்டியினர்தான் இப்போ கார்ட்ஸ் விளையாட்டில் இருந்தனர். அதில் இரண்டு பேரின் முகத்தை மதனுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. அவர்கள்தான் மதன் முதன்முதலில் இந்த புகையிரத நிலையத்தில் வந்து இறங்கியபோது, உதவிசெய்ய முன்வந்தனர். “பொன்னம்பலம் (பொலிஸை இப்படி குறியீட்டுமொழியில் அழைப்பது வழக்கம்) கண்டிருவான். நோர்மலாக எங்களை மாதிரியே நடந்துகொள்ளும்” என்றவர்கள் கொஞ்சம் ஒதுக்குப் புறத்தில் கூட்டிச் சென்றனர்.

“அண்ணை எப்பிடி அகதியாய்ப் பதியிறது?” என்று மதன் கேட்டான்.

“கொஞ்சம் பொறும். நீர் ஊரில் எந்த இடம்?” என்று கேட்டார்கள்.

மதன் தனது ஊரை சொல்லவும், வேறு எந்தப் பேச்சுமின்றி அப்படியே மதனை விட்டு விலகிச்

சென்றனர்.

இதை மறுபக்கத்தில் நின்ற கோஸ்டி அவதானித் திருந்தது. இப்போ அவர்கள் மதனிடம் வந்தார்கள்.

“என்ன புதுசா? என்றவர்கள், “எந்த ஊர்?” என விசாரித்தார்கள்.

“அவங்களிடம் என்னத்துக்குப் போனனர். வாரும். எல்லா உதவியும் நாங்கள் செய்யிறம்” என்றவாறு அழைத்துச் சென்றிருந்தார்கள்.

அந்த இருவரும் காட்டுக் கத்தலுடன் விளையாட்டை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. பியர் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆழ்ந்த உறக்கம் குளிரை தின்றுவிட்டிருந்தது. போர்வையுடன் உடலுறவில் ஈடுபட்டதுபோல கிடந்தான் மதன். போர்வையை அவனது உடல் இறுக அணைத்திருந்தது. அநேகமாக கனவில் அவன் உலவியிருக்கக் கூடும். திடீரென புரியாத மொழியில் அதட்டலான குரல் மதனை தூக்கத்தின் துய்ப்பி லிருந்து விலக்கிற்று. அந்த வெள்ளைக்காரன் ஏதோ உரப்பியபடி போர்வையை இழுத்தெறிந்தான். அவன் எல்லா கட்டில்களையும் உசுப்பி எழுப்பினான்.

வெளியில் விடிந்திருந்தது. எல்லோரும் இடிபாட்டுடன் நாய்நடையுடன் முன்னறைக்குள் பிரவேசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிறைச்சாலையின் விதிமுறைபோல் எல்லோரையும் வெளியே தள்ளி கேற்றை மூடினான் வெள்ளைக்காரன். வெளியில் பத்துலக்கவும் முகம் கழுவவும் பைப்புகள் இருமருங்கிலும் ஒருவித செற்றப்புடன் வரிசையில் இருந்தன. சுடுதண்ணீர் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. பிரிஜ்க் குள்ளிருந்து ஊற்றெடுக்கும் மெல்லருவியாய் குழாய் களுக்குள்ளிருந்து நீர் வந்தது. இதில் வாயைக் கொப்பளிக்கவும் முகத்தைக் கழுவவுமாய் ஒரு சித்திர வதையை மதனும் தனக்குத் தானே செய்து கொண்டான்.

மரங்கள் பனியறைந்துபோய்க் கிடந்தன. அசையவேயில்லை. பச்சையுமில்லை. பழுப்புமில்லை. பனித்திரள்கள் கிளைகளிலும் பட்டையிடுக்குகளிலும்

தவழ்ந்தன. முன்வீதி பனிச்சேறாய்க் கிடந்தது. கார்கள் சேறடிக்கும் சத்தம் புதுசாய் ஒலியெழுப்பின.

மதனின் எல்லா

உடுப்புகளையும் களைந்து விடும் வெறி அந்த காலைக் குளிர்க்கு இருந்தது. கைகளை இறுகக் கட்டியபடி நோய்ஞ்சான் உடலை இன்னமும் சுருக்கியபடி மதன் நடந்துபோனான். சுமார் ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் அவர்கள் எல்லோரும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். குளிரும் மனச்சோர்வும் அதை பத்து கிலோ மீற்றராக இழுத்து விரித்துப் போட்டிருந்தது.

வீதியை மூடிய பனித்திரளை ஒரேஞ்ச் கலர் வாகனங்கள் உரசி அள்ளி, வீதி மருங்கிலும் குவித்தபடி போய்க்

கொண்டிருந்தன. பின்னால் பனியருகுதலுக்கான உப்பை விசிறியபடி மற்றைய வாகனம் போனது. நடைபாதையில் சிறிய ஒரேஞ்ச் வாகனம் பனித்திரளை ஒதுக்கிக்கொண்டு சென்றது. சிறு சல்லிக்கல்லுகளையும் உப்புகளையும் விசிறினார்கள்.

சறுக்குப்படாமல் நடப்பதில் கவனமாக இருந்தான் மதன்.

குளிக்கும் இடத்தை அவர்கள் வந்தடைந்தனர். கட்டட முகப்பில் “அகதிகள் குளிக்கும் நேரம் - காலை 8 மணியிலிருந்து 10 மணிவரை” என அறிவித்தல் இருந்தது. டொச் மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தது. காதுவழி மொழிபெயர்ப்பாய் மதனையும் அது தமிழில் வந்தடைந்திருந்தது.

இரு மருங்கிலும் நான்கு நான்கு பெட்டியறைகள் (கபீன்கள்) இருந்தன. லைன் இருபக்கமும் நீண்டது. மதன் குளித்துக்கொண்டிருந்தான். சுடுதண்ணீரை கண்ட உடல் சிலிர்த்தது. இருபது இருபது றாப்பன் களாக (சதங்களாக) உள்ளே காசுப்பெட்டியுள் போட்டான் மதன். காசு முடிய தண்ணி இரக்கம் காட்டாமலே நின்றுவிடும். சவர்க்காரத்தை அவசர அவசரமாக உடலெல்லாம் தேய்த்தான். கையிலிருந்த காசின் இறுதி எச்சரிக்கையோடு போராடியபடி குளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

10 மணிக்கு முதல் எல்லோரும் குளித்து முடித்துவிட வேண்டும். அந்த அவசரம் கதவில் ஒரே தட்டலாகவும் தூசண வார்த்தைகளாகவும் வெளிப்பட்டது. “தேய்ச்சது போதும். வாடா வெளியிலை. நாங்கள் குளிக்கிறயில்லையா.. வெளியிலை வாடா...” என்று வசவுகள் வேறு வந்தவண்ணம் இருந்தது. தட்டல்கள் அதட்டல்களாக எல்லா கதவுகளையும் சீண்டிக்கொண்டிருந்தன.

குளிப்புச் சுகம் வீதிக்கு வந்ததும் குளிரோடு கூட்டுச் சேர்ந்தது. முன்னரைவிட இன்னும் குளிர்வதாய் உணர்ந்தான் மதன்.

அடுத்த நடை ஆரம்பமாகிறது. சமையல்

செய்யும் இடத்தை நோக்கி அது இருந்தது. நாய் வாழ்க்கை என்பதற்கான வரைவிலக்கணத்தை செழுமைப்படுத்தியபடி அவர்கள் நடந்தார்கள்.

“போகிற வழியில் பால்பெட்டியொண்டு வாங்கவேணும். சமைக்கிறதுக்கு அரிசி பருப்பு எல்லாம் என்னட்டை இருக்கு. இப்போதைக்கு நீ ஒண்டும் வாங்காதே. பிறகு பார்க்கலாம்.” என்றான் லோகன். மதன் இன்னும் சமையல் செய்யும் இடத்தை பார்த்திருக்கவில்லை.

ஊரில் வெளியில் நின்று சாமானை கேட்டு வாங்கிப் பழகிய மதனுக்கு கடைக்குள்ளேயே போய் தாமாகவே தேடி சாமான்களை எடுப்பதற்கான வாய்ப்பு கொஞ்சம் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. இத்தனைக்கும் அது பெரிய கடையாக இல்லை. இருவரும் கடைக்குள் போகிறபோது அங்கிருந்த வெள்ளைக்காரர்கள் தம்மை வித்தியாசமாகப் பார்ப்பதாகத் தோன்றியது. மதனுக்கு கூச்சம் ஏற்பட்டது. நேராக கண்களுக்குள் பார்த்து பேசுவது ஊரிலேயே அவனுக்கு இயலாத விடயம். பழக்கமுமில்லை. இப்போ பேசுவது என்று இல்லா விட்டாலும் பார்வையைத் தன்னும் நேராக வைத்திருக்க அவனால் முடியவில்லை. அது திரும்பவும் திரும்பவும் வளைந்து உள்ளிழுத்துக் கொண்டது. அது ஓயாது ஏதோவொருவகை குற்றவுணர்ச்சியை அல்லது தாழ்வுச் சிக்கலை மதனிடம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இப்போ நீலநிற கடை யூனிபோர்டம் உடன் அந்த சிறுக்கி கண்ணில் எத்துப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். தோள்வரை பரவியிருந்தது பொன்னிற மயிர். சுருள் வேறு. அவளது விரல்கள் இடையிடையே காதோரமாய் பறப்பெடுக்கும் சல்லிமயிரை பின்னால் வாரிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. கண்மணி ஒரு பூனையினதைப் போல நீலமாய் இருந்தது. மதனின் பார்வை தடவிக்கொண்டு திரிந்த உணவுப் பொருட்களிலிருந்து இடையிடையே அந்தச் சிறுக்கியிடமும் போய்வந்து கொண்டிருந்தது. அவள் முகத்தை கடுப்பாய் வைத்திருந்தாள். வெள்ளைத் தோல் மீது ஊறியிருந்த நாட்டம் அவளை இன்னமும் அழகியாய் காட்டியது.

லோகன் சொன்னான், “அந்த நாயைப் பார்த்தியா. சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்துற மாதிரி எங்களை பின்தொடர்ந்து வருகிறது. நாங்கள் களவு கிளவு எடுத்துப்போடுவம் எண்ட பயம்.

எங்கடையாக்களும் குறைஞ்ச ஆட்களில்லை. போனகிழமைதான் ஒண்டு கள்ளவேலை செய்தது. பிடிபட்டிருக்கும்... தப்பியிட்டுது. வாழைப்பழச் சீப்பிலை ஒட்டியிருந்த விலை ஸ்ரிக்கரை மெல்லவாய் கிழிச்செடுத்து மாத்தி ஒட்டயிக்கை

வேலை செய்யிறவள் கண்டிட்டாள். பிரச்சினை வந்தது. எங்கடையாள் ஓடியிட்டான். கடையிக்கை நிண்ட எல்லாரும் எங்களை வித்தியாசமாய்ப் பார்த்தாங்கள். ஏதொவெல்லாம் கதைச்சாங்கள். முகம்கொடுக்க முடியாமல் இருந்தது.” என்று லோகன் சொன்னபோது மதனின் லயிப்பு அறுந்துபோனது.

“பின்னை. இப்பிடி கடையை திறந்து விட்டிருந்தால் களவெடுக்க கைவராமல் என்ன செய்யும்.” என்றான் மதன்.

சிறுக்கியின் அழகை கொஞ்சம் கிள்ளிக் கொண்டு வீதிக்கு மீண்டது மதனின் பார்வை.

சமையல் இடம் என்றால் எப்பிடியிருக்கும் என்று மதன் கட்ட முயற்சித்த கற்பனையை இடிபாடுகளோடு அறிமுகப்படுத்தினான் லோகன்.

“நீ நினைக்கிறமாதிரி ஒண்டும் பெரிய குசினியு மில்லை, சாப்பாட்டு அறையளமில்லை. ஒரு பெரிய கோல். இரண்டு கரைக்கும் சமைக்கிற அடுப்புகள்.. அதான் கொட் பிளேற்றுக்கள் இருக்கும். இடம் வேறை பிடிக்கோணும். மற்றபடி சில மேசையள். அதிலை இடம் கிடைச்சால் இருந்து சாப்பிடலாம்.”

“நான் வந்த அன்றைக்கு பால்பெட்டியிலை பெயர் எழுதி பிரிஜ் க்கை வைச்சன். அடுத்தநாள் அந்தப் பால்பெட்டியை நாலு பேர் எடுத்துவைச்சு பால் ரீ போட்டு குடிச்சுக்கொண்டிருந்ததையும் பார்த்தன். போய்க் கேக்கேலாது. பிரச்சினைதான் வரும். விட்டிட வேண்டியதுதான்.”

“அந்தக் கோலுக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற பெரிய அறையிலை இரண்டு மூண்டு பெரிய அலு மாரியள் இருக்கு. அதுக்கைதான் எங்கடை றவலிங் பாக், உடமை எல்லாம்.. பூட்டு கீட்டு ஒண்டுமே கிடையாது.” என்று அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான் லோகன்.

“அங்கை இதுக்கெல்லாம் ஆர் பொறுப்பு?”

“ஒரு சுவில் கிழவன் பொறுப்பாய் இருக்கிறான். நாங்கள் சமைக்கிற நேரத்திலை அவனை காணறதே அரிது. பகலிலை அங்கை தங்கி நிற்கலாம்.

ஆனால் அநேகமாக எல்லாரும் ரெயில்வே ஸ்ரேசனுக்கு போய்விடுவாங்கள்.”

“பராக்குப் பார்க்கிறதுக்கோ?” என கேட்டான் மதன்.

“இல்லை. இங்கை நிண்டால் ஒரு பிரச்சினை. கொஞ்ச கொசப்புகள் இருக்குதுகள். சரை விக்கிற வேலை செய்யிறதுகள். அதாவை பொன்னம்பலத்தான் எப்பவும் அங்கினையிக்கை யூனிபோரம் இல்லாமல் சுத்திக்கொண்டு திரிவான். ஏன் சோலி எண்டு மற்றச் சனம் எல்லாம் போயிடும்.”

“அதென்னண்ணை சரை?”

“போதைப்பொருள். கெரொயின் எண்டு கேள்விப்பட்டிருக்கிறியா?”

மதன் புருவத்தை சுழித்தான்.

“ஒருத்தரும் வேலை செய்ய அனுமதிப்பத்திரம் இல்லை. அதாவை ஊரிலை காணியை கீணியை வித்துப்போட்டு வாக்குறுதியுளோடை வந்த சில சனத்தை சரை வியாபாரியள் பாவிக்கிறாங்கள். அதுகள் இரண்டு மூன்று சரையை வித்திட்டு பொலிசிலை மாட்டுப்படுறதும் நடக்கும். வியாபாரிமார் நேரடியாய் விற்கிறதில்லை. அதாவை அவங்கள் பிடிபடுறதும் குறைவு. இந்தக் கரைச்சலாவை மற்ற சனமெல்லாம் இங்கை நெடுக தங்கி இருக்கிறதில்லை. வெளிக்கிட்டு ஸ்ரேசனுக்குப் போயிடுங்கள்.” என்றான் லோகன்.

“போதைப்பொருளோ..? சமூகவிரோதியள். உவங்கையெல்லாம் லைற் போஸ்ட் இலைதான் கட்டவேணும்” என்றான் மதன்.

இந்த நாட்டில் தனது எதிர்காலத்தை ஒரு மாதிரிக்குத்தன்னும் வரைய முடியாது தவித்தான் மதன். “காம்ப் அடிச்ச விடும்வரை இந்த நாய் வாழ்க்கைதான்” என லோகன் சொன்னபோது, மதனின் குகைக்குள் ஒரு சிறுவெளிச்சம் தெரிந்தது. அது காம்ப் வாழ்க்கை பற்றிய எதிர்பார்ப்பை உருவாக்கியது.

முதல்நாள் பொலிசில் அகதியாகப் பதிவு செய்த போது அந்தப் பொலிஸ்காரன், அந்த மலேசிய பெண் மொழிபெயர்ப்பாளர், ரைப் பண்ணினவன் என மூவரும் மதனை கேள்விக்கேட்டு மட்டும் கொல்லவில்லை, பார்வையாலும் கொன்றார்கள். பொலிஸ்காரன் மதனின் பொக்கற் இரண்டினுள்ளும் கையைவிட்டு வெளியே இழுத்து செக் பண்ணிப் பார்த்த வேகம் எதிர்பாராத ஒன்று. அவன்மீதான பயத்தை ஊர்ப் பொலிஸ்காரனின் அடிஉதையும் அதட்டல்களும் வரவிடாமல் தடுத்தது. இவங்கள் எவ்வளவோ மேல் என்று பட்டது. மற்றது, நாலு சவருக்குள்ளே நடந்ததால் தனக்குள்ளேயே போட்டு பூட்டிவிடலாம் என்ற துணிவும் இருந்தது.

இந்தக் கதையின் மாந்தன் தான் மட்டுமில்லை என மதனுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தெரிய வந்தது. “பொலிஸ்காரனை விடு. அவன் சவிஸ்காரன். அவன்ரை நாடு. இவன் மலேசியாக்காரிக்கு என்ன கொழுப்பு.”

மலேசிய பெண் மொழிபெயர்ப்பாளரை தூசணத்தால் பேசுவது அகதிகளிடம் வழமையாக இருந்தது. அவள் பெண்ணாக இருந்தாள். தமிழ் பேசுவளாக இருந்தாள்.

“அவள்தான் தன்னிச்சையாகவும் சில கேள்வி கேட்டு துளைச்செடுக்கிறாள்” என லோகனும் சொன்னான். மதனுக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை.

அவர்கள் பேசியபடியே சமையல் இடத்தை வந்தடைந்தார்கள். அந்நியப்பட்ட உலகில் விடப் பட்டதாக உணர்ந்தான் மதன். உடல், உள சோர்வு அவனது இளமையை கேலிசெய்தது.

முன்சந்தியில் வாகனங்களை வீதிகள் பிரித் தெடுத்து ஓடவிட்டிருந்தன. தண்டவாளம் போன்று வீதியில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த இரும்புக் கோடுகளில் ட்ராம் வண்டிகளைக் கண்டான் மதன். அவை ரெயின் குட்டிகளாய் அவனது பார்வைக்குள் புகுந்து கொண்டன. சனசந்தடியை குவித்தும் உதிர்த்தியும் விட்டிருந்தது அந்தச் சந்திவெளி. “பெத்லகேம்” என்று இருந்தது அந்த இடத்தின் பெயர். ஒரு நீலநிற போர்ட் இல் அது வெள்ளை நிறத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தது.

பெத்லகேம் என்றதும் இயேசுநாதர் சிலுவையை சுமந்துசென்றுகொண்டிருந்ததை மதன் கண்டான். இரத்தம் சிலுவையில் வழிந்தோடிக்கொண்டிருந்தது. மதனின் தோள்கள் வலியெடுத்தபடியே இருந்தன. •

அவள் இன்னும் அழகுதான்

இளம் கால சிரிக்கும் போது
என் வீட்டு முற்றத்தில், செழிப்பாக
முகம் மலர்ந்து நிற்கும் மாதுகளையில்,
சின்னக்குருவிகள் இரண்டு
தினந்தோறும் வந்து, காதலினால் கட்டுண்டு
வண்ணக்கூடொன்றை, அதில்
வடிவாகக் கட்டி வாழ்வதைப் பார்த்து,
என் உள்ளம் களிக்கும்
சின்னக்குருவிகளின் சேட்டைகள்
என்னை மெய்சிலிர்த்து வைக்கும்
காலவோட்டத்தில், கூட்டினுள்ளே
குஞ்சுகள் கத்தின
காதலின் வெற்றி, தத்துவமானது
காலம் உருள, கத்திய குஞ்சுகள் எங்கோ,
பறந்து விட்டன.
மாதுளைமரத்தில் மீண்டும்,
சின்னக்குருவிகள், இன்னொரு கூட்டை
அழகாக கட்டிக் களிப்பதைக் கண்டு
ஈசனின் தத்துவம்,
என்னைப் பார்த்து சிரித்தது!
நான் என் மனைவியைப் பார்க்கின்றேன்
அவள் இன்னும்,
அழகாகத்தான் இருக்கிறாள்

— எஸ்.முத்துமீரான்

அவர் ஒரு கல்லூரி அதிபர். ஆனால், மறதிக்குப் பெயர் போன மகாபுருஷர்.

வேண்டுமானால் "Absent mind principal" என்று வைத்துக்கொள்ளுங்களேன்.

வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்து வசதியாகவே வாழும் மனிதர் தான். இந்த மறதி மட்டும் இல்லாவிட்டால், மனிதர் எங்கோ உச்சத்திற்கு எப்போதோ போயிருப்பார்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை

முதல் நாளிரவு அத்திவாரமிட்ட பிரியபத்தினியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, காலையில் நேரகாலத்தோடெழுந்து தனது காரைக் கழுவித்துடைத்து ஆயத்தமானபோது, மகள் தாயின் காதைக் குடைந்தாள்.

"பரவாயில்லை அம்மா... அப்பா உனக்கு முன்னமே ஞாபகமாக ரெடியாகிறார்.!"

"அது தானே நானும் பார்த்தன்... இந்த மனிசன் அதை மறந்து காலையிலேயே எங்காவது கிளம்பிப்போயிடுதோ எண்டு பயந்துகொண்டிருந்தன்..."

தாயும் மகளின் பேச்சை அங்கீகரித்தாள்

"அட, நீயும் ஒண்டம்மா... இன்னும் கொஞ்சநேரத்திலை அதையெல்லாம் மறந்தாலும் மறந்துபோயிடுவார்..."

தாயும் தகளும் சேர்ந்தே

சிரித்துக்கொண்டனர்.

திலகவதி தன்னை அலங்கரித்து சேலை உடுக்கத்தொடங்கும் போதே, சோமசுந்தரர் சவரம் செய்து குளிப்பதற்காக கிணற்றடிக்குப் போய்விட்டார்.

சொன்னது சொன்னபடி, திலகவதி அலங்கார ரூபினியாக வெளியே வந்தபோது, சோமர் அவளுக்காக வெளிக்கிட்டு வெளியே காத்திருந்தார்.

"இனிப்போகலாமா?" என்று, தன் பங்கிற்கு வேறு கேட்டு, தன் ஞாபக சக்தியை வெளிப்படுத்தியபோது, தாயும், மகளும் உண்மையில் பூரித்துப்போனார்கள்.

மகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இருவரும் யாழ்நகர் நோக்கிப்புறப்பட்டார்கள்.

"உன்னோட வந்து, நீ செலக்ட் பண்ணிறதுக்கிடையில எனக்குச்சீவனே போயிடும். நான் காரிலேயே இருக்கிறன். நீ போட்டு வா..." என்று மனைவிக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு, பஸ் ஸ்ரான்டுக்கு முன்னாலுள்ள "சுபாஸ் பேக்கரி" முன் காரிலேயே ஆரோகணித்திருந்தார், மனைவி ஏறுகின்ற நவீன சந்தையின் மேல்மாடிக் கட்டடத்தையே வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டு

தனது ஞாபக சக்தியை வளர்த்துக் கொள்வதற்காக அவர் கையாளும் வழிமுறைகளில் அதுவும் ஒன்று.

ஞாபகமிருக்கின்றதா?

அசதியில் சற்றே கண்களை மூடியவர், அப்படியே சிறிது நேரம் தூங்கி விட்டார்.

திடீரென்று விழிப்பு வந்தபோது, நேரத்தைப் பார்த்து அதிர்ந்தார்.

அட, ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேலை இவள் என்ன செய்கிறாள்..?

காட்டு யானை கிராமத்துக்குள் புகுந்து பயிர்களைத் துவம்சம் செய்வது போல, சேலைக் கடைகளில் உள்ளதெல்லாவற்றையும் புரட்டிப் போட்டாலும் கோபப்படாமல் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்கும் உரிமையாளரையும் சிப்பந்திகளையும் நினைத்துப் பல வேளைகளில் அவர்களுக்காக அநுதாபப் பட்டிருக்கிறார் அவர்.

இப்போதும் அதே அநுதாபத்துடன் சலிப்படைந்தவராய், காரைவிட்டிறங்கி மனைவியைத் தேடிப்புறப்பட்டார்.

அவள் நீண்ட நேரம் தரித்து நிற்கும் குறித்த "சேலைச்சோலை"யில் அவளில்லை. அடுத்து அவள் எங்கெங்கு போவாளோ, அந்தக் கடைகள் மீதெல்லாம் கண்ணோட்டம் விட்டபடி நடந்தார்.

இவர் வருகையை எதேச்சையாக கண்டு கொண்ட திலகவதி எழுந்துவந்து கடையினுள் கூட்டிப்போய் தானமர்ந்திருந்த ஆசனத்தில் அமர்த்திவிட்டு, மீண்டும் காரியத்தில் கண்ணானாள்.

நேரம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. மனிதருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை.

"இன்னும் சணங்காமல் கெதியாய் வந்து சேர்... நான் வெளியில நிற்கிறன்..." என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியேறிவிட்டார்.

எவ்வளவு நேரம்தான் அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி காத்திருப்பது?

சலிப்படைந்தவராய் புறப்பட்டுப்போனார்.

தாயோடு போனவர், தனியே நடந்து வந்து கேற்றைத்திறந்த போது மகள் அதிர்ந்தாள்

"...அப்பா, ஏன் நடந்து வாரியள்? அம்மா எங்கே...?"

சட்டென்று விழித்துக்கொண்டவர், அப்போதுதான் தன்னுணர்வு வந்தவராய் மலைத்து நின்றார்

தான் எதில் போனார், ஏன் போனார் என்றெல்லாம் மறந்தவராக, 751ல் ஏறி வீடு வந்த விசத்தை நினைத்து வெட்கித்தவராய் வெளியேறத் தலைப்பட்டார்.

ரெலிபோன் சினுங்கியது மகள் ஓடிப் போய் ரிசீவரை எடுத்தாள்

மறுமுனையிலிருந்து அம்மாவின் குரல் "...பிள்ளை, இங்கை கார் நிற்குது..."

கொப்பரைக் காணயில்ல. அங்கிணையுக்கை தேடியும் பார்த்தன்..." என்று தொடங்கிய போதே மகள் இடைமறித்தாள்

"...அப்பா இங்கை நிற்கிறார்!"

எதிர் நாவல்

நாவல் தொடர்பான எதிர்ச்சிந்தனையின் எழுகோலம் “எதிர்நாவல்” (ANTINOVEL) என்ற கருத்தாக்கத்தை முன்வைத்துள்ளது. இருத்தல் வாதியாகிய ஜீன் போல் சார்த்தல் அந்தக்கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கினார். நாவல் தொடர்பான மரபுவழி ஆசாரங்களைத் தவிர்த்து விடுதல் தொடர்பான கருத்தாக்கமாக அது அமைந்துள்ளது.

பாத்திரங்களின் துண்டாடப்பட்ட அனுபவங்களும் திரிபுபடுத்தப்பட்ட உடைவுகளும் எதிர்நாவலிற் பொதியப்படுகின்றன. நாவல் வளர்ச்சிக்குப் புறம் பானவை சேர்க்கப்படுகின்றன. பாத்திரங்களின் உறுதி குலைத்துத் தகர்க்கப்படுகின்றது. நாவலுக்குரிய நெடுங்கோட்டுத் தொடர்ச்சி என்பது இல்லாமற் செய்யப்படுகின்றது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கும், நியமங்களை மறுதலிப்பதற்குமுரிய சமூகச் சூழலும் கருத்துச் சூழலும் காணப்பட்டது. சமயச் சீர்த்திருத்தம், பிரான்சியப் புரட்சி முதலியவை மாற்றுச் சிந்தனைகளின் செயல்வடிவங்களாயின.

பொருளுற்பத்தியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் மாற்றுச் சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்தன. நிலமானிய சமூக அமைப்பிலிருந்து கைத்தொழில் முதலாளியத்தை நோக்கிய பெயர்ச்சியும் தொடர்ச்சியான

விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களும், புத்தாக்கங்களும், புதிய சிந்தனைகளுக்கும் மாற்றுச்சிந்தனைகளுக்கு முரிய விளை நிலங்களாயின.

முகிழ் கோலங்களின் (FASHIONS) உலக மத்திய நிலையமாக பரிஸ் நகரம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. ஆடை அணிகலன்கள் மற்றும் மனித அலங்காரங்கள் மீதும் தொடர்ச்சியாக விடுவிக்கப்படும் எதிர்ப்பு நோக்கு புதிய வடிவமைப்புக்களைத் தோற்றுவித்துகின்றது.

நில மானிய சமூகக் கட்டமைப்பினதும் சாதிய முறைமையினதும் இறுகிய நிலையில் இருந்த இந்திய சமூகத்தில் பொருண்மிய நிலையிலோ சமூக நிலையிலோ பெரும் அதிர்வுகள் நிகழவில்லை. அந்நிலையில் மரபுகளை மீறுதலும், மாற்றுச் சிந்தனைகளும் மேற்குலகோடு ஒப்பிடுகையில் அரிதாகவே இருந்தன. மேலும் மரபுகளை மீறுதல் “பாவம்” என்ற வற்புறுத்தலும் இடம் பெற்று வந்தது. இந்தியச் சூழலில் எதிர்வாதம் மாற்றுச் சமய எதிர்ப்புக்களோடு மட்டும் நின்றுவிட்டது.

கலைவடிவங்களுக்குரிய வரைவிலக்கணங்களை மீறுதல் மேற்குலகில் நிகழ்ந்த அளவுக்கு இந்தியச் சூழலில் நிகழவில்லை. மரபுவழி இசையும் நடனங்களும் இறைவனுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் அவற்றுக்கு எதிரான கருத்துப்பதிவுகளுக்கு அங்கு இடமளிக்கப்படவில்லை.

மெய்யியலாளர் ரோஜர் ரைலர் முன்வைத்த ஒரு முக்கியமான கருத்து கலைநோக்கை அதிர்வுக்கு உள்ளாக்கியது. கலை (ART) என்பது ஒரு “புர்கவா” கருத்தியல் என்றும் முதலாளியத்தோடு அது தொடக்கம்பெறுகின்றது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

கலை தொடர்பாக லர்ரி ஷின்னர் என்பவர் “கலைகளின் கண்டுபிடிப்பு : ஒரு பண்பாட்டு வரலாறு” என்ற நூலை எழுதினார். கலை தொடர்பான மனித விளக்கங்களுக்கு எதிரான விளக்களை அந்த நூலில் அவர் எழுப்பினார். கலை என்பது ஒரு சமூகக்கட்டுமை (CONSTRUCT) என்பது அவரின் கருத்து மனித வரலாற்றில் எப்பொழுதும் அது நிலவி வந்ததில்லை என்று மேலும் விபரிக்கின்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலிருந்து வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய டாடா இயக்கம் முதலாம் உலகப்போரின் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கலை எழுச்சியாக அமைந்தது. எதிர்க்கலை உணர்வுகளை அது வெளிப்படுத்தியது. கேலித்தனங்களையும் தருக்க ஒழுங்கீனங்களையும் அது வலியுறுத்தியது. எதிர் நாவல் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் டாடா இயக்கத்தின் செல்வாக்கும் இழையோடியிருந்தது.

அனைத்துக் கலைவடிவங்களுக்கும் எதிரான இயக்கங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலிருந்து எழுச்சி கொள்ளத்தொடங்கியமைக்கு சமூக அவலங்களின் பெருக்கமும், உலகளாவிய சுரண்டல் கோலங்கள் மனித மனங்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களும் காரணங்களாயின.

மரபுவழி இசைக்கு எதிரான “கூச்சல் இசை” (NOISE MUSIC) இயக்கம் தோற்றம் பெற்றது. தகரட்பாவும் இசைக்கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மேலும் நாடகத்துக்கு எதிரான “எதிர் நாடக இயக்கம்” தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஆடலுக்கு எதிரான “எதிர் ஆடல்” நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. ஆடற்கோல இலக்கணமும் ஆடல் இசையும் அவர்களது நிராகரிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டன. ஆடலுக்கு என்ற உடையென்று எதுவுமில்லை என்றும் அவர்கள் வலியுறுத்தினர். அண்மைக்காலத்தைய தமிழ் திரைப்பட ஆடல்களிலும் இதன் செல்வாக்கை காணலாம்.

கவிதையை மறுதலிக்கும் “எதிர்க்கவிதை” இயக்கமும் தோற்றம் பெற்றது. கவிதை தொடர்பான மரபுவழி நியமங்களை நிராகரித்தல் அந்தச் செயற்பாட்டிலே வலியுறுத்தப்படுகின்றது. நிக்கனோர் பர்ரா மற்றும் எலியாஸ் பெற்றோ பவுலஸ் ஆகியோர் அந்த இயக்கத்தை முன்னெடுத்தனர். கவிதைக்கு எந்த விதமான மறைஞான மாயவித்தைத் திறனோ இல்லை என்பது அவர்களின் வாதம்.

கவிதை எழுதுகையில் வேண்டுமென்றே இலக்கணப்பிழை, யாப்புப்பிழை முதலியவற்றை அவர்கள் ஏற்படுத்தினர். பர்ராவின் முதலாவது எதிர்க்கவிதைத் தொகுதி 1954 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. எடித் குரொஸ்மன் என்பவர் “எதிர்க்கவிதை நுட்பங்கள்” என்ற நீண்ட கட்டுரையை வெளியிட்டார். பெருங்

கவிஞர்களே எதிர்க்கவிதை நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தியமைக்குச் சான்றுகள் காட்டப்படுகின்றன.

நாவலின் பாரம்பரியமான வடிவமைப்போடு மோதும் ஆவண (DOCUMENTRY) நாவல்களும் தோற்றம் பெற்றன. நிகழ்ந்தவற்றை திரிபுபடுத்தாது கலைச் சுவைக்காக மிகைப்படுத்தாது, ஆவணப்படுத்தும் செயற்பாடுகள் ஆவண நாவல்களிலே இடம் பெறுகின்றன. புனைவைக் காட்டிலும் நிகழ் பதிவாக (FACTION) அவை எழுதப்படுகின்றன.

நீண்டு பெரிதாகிச் சிக்கலாகிய அனுபவங்கள் எடுத்துக் கூறுவதற்கு ஏற்றவடிவமாகிய நாவலும் ஏனைய வடிவங்கள் போன்று எதிர்ப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. நேர்ப்பண்புகள் எத்துணை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவோ அத்துணை முக்கியத்துவம் கொண்ட நிலையில் எதிர்ப்பண்புகள் உள்ளன. இயங்கியற் கோட்பாடு எதிர்ப்பண்புகள் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி நிற்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நியமமான வடிவங்களை எதிர்த்தலும் கலகம் விளைவித்தலும், திறனாய்வு நிலையில் மேலும் வளர்ச்சி கொண்டமையின் வடிவமாக “பின்னைய நவீனத்துவம்” தோற்றம் பெற்றது. பெரும் கோட்பாடுகள் மீதான எதிர்ப்புக்குரலை அக்கோட்பாட்டாளர் முன்வைத்தனர். பெருங்கோட்பாடுகள் மேலாதிக்கத்தின் வடிவங்களாகவும் “பெருங்கதையாடல்” களாகவும் இருப்பதாக அவர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய “மலினச்சுவை நாவல்கள்” பிறிதொரு புறம் எதிர்நாவல் நோக்கைத் தூண்டி வருகின்றன. மலினச்சுவை நாவல்கள் பெருந்தொகையான வாசகரை ஈர்த்து வருதலும் அர்த்தமற்ற வாழ்வுக்கு அவர்களை இட்டுச் செல்லும் எதிர் நாவல் நோக்கினுக்கு விசையூட்டி வருகின்றன.

பதுங்கல்வாதம் (ESCAPISM) தேய்வியம்பல், தரங்குன்றிய உரைநடை முதலியவை மலினச்சுவை நாவல்களின் பொதுப்பண்புகளாகவுள்ளன. ஒரே கதைப்பொருளை மீள மீள வெவ்வேறு விதமாகப் பயன்படுத்துதலும் அதன் பிறிதொரு பண்பாகும். அர்த்தமற்ற பொழுதுபோக்கு இன்பத்தை அவை கையளிக்கின்றன.

தனித்துவமற்ற வெறும் பொழுதுபோக்குத் திரைப்படங்களும் அத்தகைய நாவல்களை அடியொற்றித்தயாரிக்கப்படுகின்றன.

தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகங்களைத் தயாரிப்போரும் அத்தகைய நாவல்களையே பெரும் பாலும் தெரிவு செய்கின்றனர்.

“எதிர் நாவல்” என்ற கருத்து முன்வைப்பு, நாவல் தொடர்பாகவும் ஏனைய கலை இலக்கிய வடிவங்கள் தொடர்பாகவும் கருத்தாடல்களை முன்னெடுத்தலை விசைப்படுத்தியுள்ளது. அதேவேளை இந்தியச் சூழலில் இன்றும் பரத நாட்டியம், கர்நாடக இசை முதலியவை திறனாய்வுக்கு அப்பாற்பட்ட “புனிதமான” வடிவங்களாகவே கருதப்படுகின்றன. ●

எஞ்சியதும் என்ன?

எதனையோ நம்பி
எதற்காகவோ...
கொடுத்ததெல்லாம்
காணிக்கைகள் மட்டும்.

பிறப்பின் இலக்கணம்
வியாக்கியானிக்கப்படும் போதே...
இறப்பின் இலக்குகளும்
இனங்காணப்பட்டு விட்டன.

மண்டியிட்டுப் போகாத
மானமுடையவர்களுக்கு...
மிஞ்சியதெல்லாம் மலர் வளையங்களே.

சாபக்கேடுகளாய்
சந்ததிகள் சேர்த்ததெல்லாம்...
சல்லடைகளும் சில்லறைகளும்.

வேதங்கள்
விளக்கப்பட முன்னரே...
வேதனைகள் வரையப்பட்டு விட்டது

கனவு கண்டு
கருகியதெல்லாம்...
கல்லறைகளானதையே
கற்பிற்கிறது வரலாறு.

விலைகள் கேட்டு
தலைகள் கொடுத்தால்...
சாத்திரங்களெல்லாம்
முத்திரங்களானதே மிச்சம்.

கடந்த காலம்
கசப்பாக கழிந்தாலும்...
எதிர்காலமாவது
இனிப்பாக அமையட்டும்
இனிப்படி - அதன் விதிப்படி.

வே.முல்லைநீபன்

அகத்திணை

என்னை
வேதியல் செய்து
வசப்படுத்தும் வேல் விழிகளின்
மன்மதப் பார்வைகளை
எந்தப் பள்ளியில் கற்றுக் கொண்டாள்?

அவளின் நினைவுகளைவிட்டு
ஒரு இமைப்பொழுதும்
என்னால் நீங்க முடியவில்லையே
காந்தமும் இரும்பும் போல்
அவளோடு நானும்
என்னோடு அவளும் சேர முடியாதா...?

இப்போது
நாள் தோறும்
நான் செய்யும் தவம்
என் காதல் தேவதை
எப்போது எனக்கு
வரமருள் போகிறது என்பதே!

என் காதல் தலைவி
எனது வாலிப உணர்வுகளைக் கவர்ந்து
இழுத்துக் கொள்கிறாளே!
நீயூட்டின புவிப்படி சக்தியால்.

சுட்டுப்போன
மின்குமிழ்க்குள்
அறுந்து போன சன்ன இமையாய்
நான் துடித்துக் கொண்டு
உன் வரவுக்காய்க்
காத்திருப்பதை நீ அறியமாட்டாயா...?

செவ்வாய்க்கிரகத்தைச் சுற்றி வரும்
விண்கலம் போல் உன்னை
வலம் வருகின்றேன்
உன் இதயத்தின்
காதல் உணர்வுகளை இனியாவது
எனக்குப் பரிசளிப்பாயா...?

சித்திரா சின்னராஜன்

பிரிதல்

கண்ணுக்குள் தெரியாத
பறவையின் சிறகொன்று
வானில் அகசந்தபடி
காற்றில் பயணித்தவாறு

கால்களுக்கருகினில்
தொட்டும் தொடாமலும்

இறகின் நிறங்கள்
கைதேர்ந்த ஓவியனின்
அதிசயத்தக்க வார்ப்பினால்

படித்தவென் உணர்வானது
இறகினை கருமதில்
தடவுதலின் குதூகலிப்பில்

இறகினை பிரிந்த தெரியாத
பறவையின் அறியாதபடி..

திருமலை சுந்தா

எச்சரிக்கை

கண்டபடி ஓடி எங்கும்
 திரியாதை மோனை
 கருக்கு இடறிக் கால் அறுக்கும்
 கவனம் அடி பிள்ளை
 தெருக்களிலும் நடக்க ஏலா
 திசை தெரியாப் பயணம்
 திண்டாட வைக்கின்ற
 திரை மறைப்புக் கூத்து
 முருக்க முள்ளு குத்தலுக்கே
 மூச்சைய நீட்டுற நீ
 கருக்கறுத்து ஏற்பாக்கின்
 கால் வழங்காது அம்மா
 மருத்துவர்கள் கைவிரித்தால்
 மனம் கோணிப்போகும்
 மகத்தான ஒன்றையுமே
 பின் செய்ய ஏலா
 தரித்து திரத்தை வரவழைக்க
 தவம் இருப்பதேனோ
 தலைதெறிக்க என்ன நடை
 தயவு செய்து வேண்டாம்
 தெருப்புமுது இடறி
 நடக்கின்ற பழக்கத்தை
 தீரவிடு என் மகனே
 உருக்குலைந்து போகாமல்
 உபத்திரவம் இன்றி
 உயர்வாழ்வு தேடவழி
 கூடுமடி பெண்ணே
 எழுதப்படாத புது கவிதை மொழி
 இன்ப லயம் ஊறமொழி
 விமர்சனமொழி
 நல்ல கவிதை மொழி
 அக்கினி ஊற்றை அருந்தி
 அடைபெற பக்குவம்
 முக்கியம் முதல் மனசு
 மூச்சடக்க வோண்டாம்

பொலிசைபுர்ப்பான் சுகந்தன்

—

ஆச்சரியம்!

உறைந்த குளத்தை
 ஒருவரும் அண்டவில்லை
 பச்சைப் பனிக்கட்டி
 நிறைந்ததானாலும்
 தளம்பல் தெரியும்
 அதையுமே காணவில்லை!
 அப்படியென்ன பனிச்சேறா?

எதற்கும் கிரியன் வரட்டும்
 என கூள் உரைத்து நின்றவர்கள்
 பதைபதைத்துப்போனார்கள்
 பகலவன் கதிர் உலகை
 பட்டொளிர்ந்து சுட்டபின்னும்
 குளம் அசையவில்லை
 குவிந்து விட்டால் சனநெரிசல்!

யாருக்குத் தெரியும் இந்த
 அற்புத்ததின் விந்தை
 ஆத்தாளிக் கிளாக்கை
 அழைத்து வரச்சொன்னார்கள்
 அரசியல் அற்புதங்கள்
 அள்ளியிறைக்கின்ற
 பொற்கலனைக் கூட்டிவர
 ஆளனுப்பச் சொன்னார்கள்!

எல்லோரும் வந்தார்கள்
 எனினும் அசையவில்லை
 பனிக்கட்டிகளுக்கெனக்
 குளத்தை நிரப்பியதால்
 நிறம் பச்சை அதை அகற்ற
 வழி சொல்லி நின்றார்கள்!
 விஞ்ஞான விந்தை விகற்பமிது
 தகவல் தொழில்நுட்பத்தன்மையினால்
 இதனை உலகமெலாம் பரப்ப
 எண்ணி நின்று ஆச்சரித்தார்!

கல்வியல் பேராசிரியர்

—

கவிஞர் ஏ.இக்ராம்

—

உலகிற்கு ஏடு தொடக்கம்

உலக உழற்சியில்
 உறழ்ச்சியோடு கூடிய
 ஊழ்வினைகளால் உந்தப்பட்டு
 உருண்டோட...!
 உளம் கொள்ளாத
 உயர் சிந்தனைகளும்
 உறங்கி ஊங்கின்றி
 உடையும் உலகமாய்...!
 உகந்து நிற்கும்
 உன்னத ஊற்றுக்களை
 ஊழ்வினை அடைத்திட...!
 உலகநெறி உகத்தே
 ஆழியில் அகிலம்
 அர்ப்பணம் ஆகிட
 அடியெடுத்து வைக்கிறது
 ஆரம்பத்திலிருந்து...!

வலி

பாழடைந்து புதர் மண்டிய
உன் வீட்டைக் கடக்கும் போது
பழுத்தும் பசுமையுமாய் இலை சுமக்கும்
பூவரசு
உன் சீருடையை நினைவுபடுத்துகிறது.

உன் கல்லறையும் கனவுகளும்
கண் துப்பிய பீளையைப் போலத்
துடைத்தெறியப்பட்டமை வலிக்கிறது
நீ
மின் கம்பத்திலே
தொங்கவிட்ட சடலத்தின்
கண்களை காகம் கொத்திய தருணத்தில்
வலித்ததைப் போலவே.

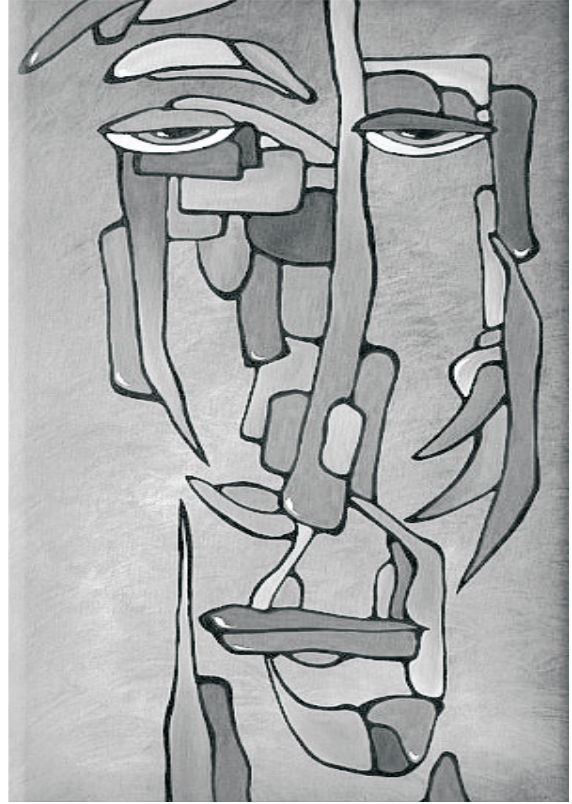
முடிவிலிச் சதுராங்கம்

பூமியை மொய்க்கும்
தேனீக்களாய் மழை
வெயிலின் நறுமணத்தை
நீர்மை அபகரித்துக் கொண்டது
மஞ்சள் ததும்பி வழிந்த கூடையிலே
தேனீக்கள் குடி புகுந்தன
தீராத வானத்தின் நொடிச் சிரிப்பு
பெருவெளியை வேவு பார்த்தது.

தாவரங்களின் அந்தப்புரத்தில்
தேனீக்கள் புணர்ந்து பரவசமெய்தின
கருத்தரித்த சிசுக்கள்
சுவடு பதியாமல் நடக்கும்
மஞ்சள் தேவதையின்
பதின்ம வயது ஸ்பரிசுத்திற்காகக்
காத்திருக்கதெவிட்டாத வசீகரத்தோடு தொடர்கிறது
இயற்கையின் முடிவிலிச் சதுராங்கம்.

இணக்கம்

நம் முற்றத்தின்
நிர்வாணத்தைக் கண்டு
முகம் சுழித்தபடி தகித்தது வெயில்
வேலியோரச் சிறு செடியின்

மொட்டுகளுள் பதுங்கிய இருளையும்
விரட்டியடித்தது

அந்தியில் பறந்த வெளவால்
மீயொலி நுட்பத்தால்
வெயிலைத் திரட்டித்தின்று தீர்த்தது
நடுநிசியில்
மர்மவிலங்குகள் தேநீர் அருந்திய
கோப்பைகள்
முற்றத்திலே சிதறிக் கிடக்கின்றன
விடியலுக்காக
முறிப்பு நடனம் ஆட முயன்ற
நண்டொன்றின் கோது
நாயின் சிறுநீரால் நனைகிறது
மூன்றாம் சாமத்தில்
உடுத்திய ஆடையை
சற்றே நெகிழவிட்டுச் சரசமாடுகிறது
நம்முற்றம்
இணங்கிப் போகிறது நிலவின் ஒளி.

நினைவுக் குறிப்புகள் - 5

அ. யேசராசா

சென்ற ஆண்டு கார்த்திகை மாதம், ஈழத்தின் மிகமுக்கிய இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான - எஸ். பொ. என நன்கு அறியப்பட்ட - எஸ். பொன்னுத்துரை அவுஸ்திரேலியாவில் காலமானார். ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு இது மாபெரும் இழப்பாகும். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், தன்வரலாறு, விமர்சனம், மொழியாக்கம், பதிப்புத்துறை ஆகியவற்றில் அவர் வெளிக்காட்டிய பன்முக ஆற்றல் பிரமிக்கத்தக்கது. கதைப் பொருளிலும் வடிவத்திலும் பரிசோதனை மேற்கொண்டார்; மொழிநடையிலும் வெவ்வேறு சாத்தியப்பாடுகளை வெளிக்காட்டினார். சில பலவீனங்கள் அவரிடமும் இருந்தனவாயினும், ஈழத்துக்குப் பெருமைசேர்த்த ஓர் எழுத்தாளராகவே அவர் போற்றப்பட வேண்டியவர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தோராலும் ஆத்மார்த்தக் குழுவினராலும் சாகித்திய மண்டலத்தினாலும் ஈழத்தில் அவர் ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தார். ஆனால், எல்லாவகை ஒதுக்குதல்களையும் எதிர்கொண்ட படியே, தனியொரு கலகக்காரனாக இறுதிக்காலம் வரை தொடர்ந்து இயங்கி, வரலாற்றில் வாழ்பவராகிறார்!

எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. அவர்களைச் சில தடவைகள் சந்தித்திருக்கிறேன்; கதைத்திருக்கிறேன்.

1970 ஆம் ஆண்டளவில், எங்களின் கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் தமிழ்நாடு ஒட்டப் பிடாரத்தைச் சேர்ந்த ஆ. குருசாமி அவர்கள், கொழும்பு மலிபன் வீதியில் கடை வைத்திருந்து, இறக்குமதி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் நல்ல இலக்கிய இரசிகர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடனும் டொமினிக்ஜீவாவுடனும் தொடர்புகொண்டவர்; மல்லிகைக்கு நிரம்பிய உதவிகளைச்

செய்துமுள்ளார்; அவரது ஒளிப்படம் மல்லிகையின் அட்டையில் இடம் பெற்றுமுள்ளது. இடைக்கிடை தனது கடையின் மேல்மாடியில், இலக்கியச் சந்திப்புகளை அவர் ஒழுங்குசெய்வார். ஜீவாவைச் சேர்ந்தவர்களுடன் வேறு சிலரும் அவற்றில் பங்குபற்றுவார். எமது கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்தைச் சேர்ந்தோரும் அங்கு செல்வோம். முதலில் சிற்றுண்டியும் கோப்பியும் பரிமாறப்பட்டே பிறகு உரையாடல் ஆரம்பமாகும். ஒருமுறை இக்கூட்டத்துக்கு எஸ்.பொ.வும் எம்.ஏ. ரஹ்மானும் வந்திருந்தனர்; ஜீவாவும் வந்திருந்தார்.

சிறிது காலத்துக்கு முன்னர், மாப்பசானும் ஜானகிராமனும் என்ற தலைப்பில் எம்.ஏ. நுஃமான் எழுதிய கட்டுரை மல்லிகை இதழில் வெளிவந்திருந்தது. முதலில் தமிழ்நாட்டின் தாமரை இதழுக்கு அனுப்பப்பட்ட இக்கட்டுரை, அங்கு பிரசுரத்துக்கு மறுக்கப்பட்ட நிலையில் இங்கு வெளியானமை குறிக்கத்தக்கது. மாப்பசானின் ஜீன் அன்ட் பியரி நாவல், அண்ணனும் தம்பியும் என்னும் பெயரில் ரதுலன் என்பவரால் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுத் தமிழில் வந்துள்ளது (இன்னொரு மொழி ஆக்கமும் வந்துள்ளது). “மாப்பசானின் அந்த நாவலுக்கும் ஜானகிராமனின் அம்மா வந்தான் நாவலுக்கும் கதைக் கருவிலும், சம்பவப் பின்னலிலும், பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளிலும் பல ஒப்புமைகள் காணப்படுகின்றன.” என அக்கட்டுரையில் நுஃமான் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஜானகிராமன் என்னும் தமிழின் முக்கிய எழுத்தாளருக்குரிய மரியாதையைக் கொடுத்தபடியேதான், பக்குவமாக அக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது; அவ்வேளை பலராலும் கவனிக்கப்பட்ட கட்டுரையாகும் அது. உரையாடலின் ஒரு கட்டத்தில், “அந்தக்

கட்டுரையை ஜீவா எப்படி வெளியிட்டலாம்?” என எஸ்.பொ. கேள்வி எழுப்பினார். அத்துடன், நுஃமானின் ஆங்கில அறிவு சாதாரணம்; அவர் மாப்பசானின் நாவலை எப்படி ஒழுங்காக விளங்கியிருப்பார் என்கிற மாதிரியும் கேலியாகச் சொன்னார். “ஏ.ஜேயிடம் காட்டினேன்; அவர் போடுமாறு சொன்னார்” என டொமினிக் ஜீவா

பலவீனமாகப் பதில் சொன்னார். உடனே எஸ்.பொ., “மல்லிகையின் ஆசிரியர் நீங்களா ஏ.ஜேயா?” எனக் கண்டலாகக் கேட்டார்.

அக்காலத்தில் ஒரு தமிழாசிரியராக, பொலன்னறுவைப் பகுதியில் நுஃமான் கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார். “நுஃமானுக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பது இங்கு அவசியமில்லை. ஏனெனில், தமிழிலுள்ள மொழியாக்கத்தையே ஜானகிராமனின் நாவலுடன் அவர் ஒப்பிட்டுள்ளார். ஜானகிராமன் மதிப்புக்குரிய ஓர் எழுத்தாளர் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆயினும், நுஃமான் எடுத்துக்காட்டுபவை ஆச்சரியமுட்டும் வகையில் ஒத்த அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன; அவற்றைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது” என, நான் கருத்துத் தெரிவித்தேன். பின்னர் வேறு பலரும் தமது கருத்துகளைத் தெரிவித்தனர்

**

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் ஒரு நாள், யாழ்ப்பாணம் மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் உள்ள ஏ. ஜேயின் வீட்டுக்குச் சென்று அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். கொழும்பிலிருந்து வந்த எஸ்.பொவும் எம். ஏ. ரஹ்மான் சேர்ந்து ஏ.ஜேயைக் காண வந்தார்கள். சிறிது நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது எமது அலை இதழ் வந்துகொண்டிருந்தது; ரஹ்மான் அது பற்றிச் சிலவற்றைக் கதைத்தார். படங்கள் ஏதுமில்லாமல் ‘சொலிற் மற்றரு’டன் உள்பக்கங்கள் இருப்பது கவர்ச்சியாயில்லை என்று சொன்னார். அவர் வெளியிட்ட இளம்பிறை இதழ் வர்ணப் படங்களுடன் வந்தது; அவரிடம் சொந்த அச்சகம் இருந்ததில், கவர்ச்சிகரமாக அதனை அவரால் கொண்டுவர முடிந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. நாங்கள் பொருளாதார ரீதியில் சிரமங்களுடன் அலையை வெளிக்கொண்டுவர வேண்டிய நிலையில், எளிமை யாகத்தான் இதழைக் கொண்டுவரலாம் என்பதை அவருக்குச் சொன்னேன். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் எஸ்.பொ. எழுந்தபடியே, “வாரும் ஏதும் போடுவம்” என்று ஏ.ஜேயைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

நான் குடிப்பதில்லையாயினும் மூவருடனும் சேர்ந்து போனேன். ஏ.ஜேயின் வீட்டின் தெற்குப் பக்கம்

செல்லும் வீதியில் நடந்து, கடற்கரைத் தெருவில் சுங்க அலுவலகத்தருகில் வலது பக்கம் திரும்பி நடந்தோம். பழைய யாழ்ப்பாணத் தபாற் கந்தோர்க் கட்டடத்துக்குச் சிறிது தள்ளி, கிறான்ற ஹோட்டேல் இருந்தது; அக்காலத்தில் அது யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமானதாகும். அங்கு சென்று அமர்ந்தோம். “மச்சான் என்ன எடுப்பம்?” என்று எஸ். பொ. கேட்டார். “நான் குடிக்கிற இல்ல...” என்று ஏ.ஜே. சொன்னதும் எஸ். பொ. பலமாகச் சிரித்தபடி, “பகிடிய விட்டுட்டுச் சொல்லும்...” என்றார். “பொன்னு ... இப்ப நான் குடிக்கிற இல்ல” என்று ஏ.ஜே. மறுபடியும் சொன்னார். எஸ்.பொ. அதனை நம்ப முடியாதவராய், “நீ எப்ப கன்னியாஸ்திரி ஆன நீ?” என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு அவரை வற்புறுத்தவில்லை. என்னிடம் கேட்டபோது, நான் குடிப்பதில்லை என்று சொன்னேன். எனவே தங்கள் இருவருக்கும் மதுபானத்துக்கும், எனக்கும் ஏ.ஜேக்கும் யானை மார்க் குளிர்பானத்துக்கும் பணியாளரிடம் சொன்னார். ஏ.ஜே. தினமும் நிரம்பக் குடிப்பவர் என்பது பலரும் அறிந்ததே. ஆயினும், தொடர்ச்சியாகச் சில மாதங்களுக்குக் குடிப்பதை நிறுத்தியும் விடுபவர் என்பதை, எஸ்.பொ. அறிந்திருக்க வில்லை என நினைக்கிறேன்!

**

பிற்பட்ட காலத்தில் ஒருநாள் பின்னேரம், நீகல் திரையரங்கின் அருகில், மருத மரத்தின் கீழ் உள்ள சிறிய தேநீர்க் கடைக்கு ஏ. ஜேயைச் சந்திக்கச் சென்றேன். இந்தக் கடையில் பின்னேரங்களில் அநேகமாய் ஏ.ஜே. இருப்பார்; இதனால் இலக்கிய நண்பர்கள் பலரும் வேறு சிலரும் அங்கு கூடும் வழக்கம் இருந்தது. நான் போன போது ஏ.ஜேயுடன் கதைத்தபடி எஸ்.பொ. இருந்தார். நானும் இணைந்துகொண்டேன். எனினும் பெரும்பாலும் அவர்கள் கதைப்பதைக் கேட்டபடியே இருந்தேன். ஒரு கட்டத்தில், ஒரு நாவலாசிரியர் இன்னொரு எழுத்தாளரைத் தூண்டித் தன்னைத் தாக்க முயன்ற சம்பவத்தைச் சொன்னார். ஒருநாள் அந்த எழுத்தாளர், சாறுத்தை ஒரு கையால் தூக்கியபடியே, “விமர்சிக் கிறீரா...?” என்றபடி மறு கையால் தன்னை வேலியில் தள்ளிவிழுத்தியதை விபரித்தார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தனித்தொரு கலகக்காரனாக இருந்த - உடலால் மெலிந்த - எஸ்.பொ. இதைச் சொன்னபோது பரிதாபமாக உணர்ந்தேன். இன்று நால்வரும் உயிருடன் இல்லை.

இங்கு வேறொரு சம்பவமும் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. நாடகர் தார்சீசியஸ் யாழ். மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த காலம் என்று நினைக்கிறேன். இதே கடையில் ஒரு நாள் ஏ.ஜே., தார்சீசியஸ், மு. புஷ்ப ராஜன், நான் ஆகியோர்

கதைத் துக் கொண்டிருந்தோம். ஒருபோது புஷ்பராஜனையும் என்னையும் பார்த்தபடி, “அலை இதழ் நடத்தறீங்க... நீங்க இத அறியவேணும்” என்று, முன்னர் நடந்ததைக் கூறினார்.

மஹாகவியின் புதியதொரு வீடு நாடகம் கொழும்பில் முதல்முறை மேடையேற்றப்பட்ட பின், அக்காலத்தில் கொடிக்கட்டிப் பறந்த விமர்சகர் ஒருவரை, கொழும்பில் இவர் சந்திக்க நேர்ந்தது. “இப்படிப்பட்ட நாடகங்களை மேடையேற்றினால் நிலைத்திருக்க மாட்டீர்... மனதில் வைத்திரும்!” என்று, ஏறக்குறைய வெருட்டுகிற தொனியில் அவர் சொன்னாராம்! பல வருடங்கள் கழிந்துவிட்டபோதும் இதைச் சொல்கிறபோது உணர்ச்சியில் தார்ச்சியல் கண்கலங்கியது, நினைவில் பதிந்திருக்கிறது! மஹாகவிமீது ஏனோ அலட்சிய மனப் பாங்கு கொண்டிருந்தவர் அந்த விமர்சகர்; அதனால் தான், ஆற்றல் வெளிப்படும் புதிய நாடக ஆளுமையைக் கண்டதும், வெருட்டுகிற மாதிரிக் கூறியிருக்கிறார் எனக் கென்றால், இரண்டு சம்பவங்களுமே வன்முறையின் வெவ்வேறு வடிவங்கள்தான்!

**

2011 ஆனி மாதம், கன்னியாகுமரியில் நடைபெற்ற சு. ரா. 80 கருத்தரங்கில் பங்குபற்றிவிட்டுச் சென்னைக்கு வந்து, ஒரு கிழமை தங்கினீறேன். ஒருநாள் எஸ். பொவைச் சந்திக்க, ஆவணப்படநெறியாளரும் நண்பருமான சோமீதரனும் அவரது ஒளிப் பதிவாளரும் நானும் மித்ர பதிப்பகத்துக்குச் சென்றோம். அங்கு நான் எஸ்.பொவுடன் உரையாடுவது ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டது; பின்னர் தனது ஆவணப்படமொன்றில் அதைச் சேர்ப்பது சோமீதரனின் திட்டம். அந்த உரையாடலின் ஒரு பகுதி, எனது கைத் தொலைபேசியிலும் 13 நிமிடங்களுக்கு ‘விடியோ’வாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.

அந்த உரையாடலில் எஸ்.பொ. பலவற்றைத் தெரிவித்தார். பிந்திய கால ஈழத்துப் படைப்புகள் அவருக்குக் கிடைத்தனவா? அவைபற்றிய அவரது மதிப்பீடு என்னவெனக் கேட்டேன். தனக்கு அவை கிடைக்கவில்லையெனவும், என்பதில் நைஜீரியா சென்றபின் மேலும் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது என்றும் சொன்னார். ஆயினும் ஒன்றை இழந்தாலும் இன்னொன்றைப் பெற்றதாகக் கூறி, தனது கற்பித்தல்

தேவை காரணமாக அந்த நாட்டினதும் ஏன் ஆபிரிக்கக் கண்டத் தினதும் இலக்கியத்தை அறிந்ததில், அதன் விளைவாகவே இவை எனத் தான் மொழியாக்கம் செய்த ஆபிரிக்க இலக்கிய நூல்களைக் காட்டினார். “இதனால்..., தொண்ணூறு தொண்ணூற்றொன்றில் அவுஸ்திரேலிய சிற்றிசன்

ஆனதும் என்னுடைய தாகம் முழுவதும், இழந்ததைப் பற்றிய தாக - what I have lost என்பதாக இருந்தது. அதனால் ஈடு என்ற அரசியல் நாடகத்தை எழுதினேன். மற்றது நனவிடை தோய்தல் - one of my best என்று சொல்லுவேன். நான் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணம் இப்போது இல்லை. அதை எப்படி அடுத்த தலைமுறைக்கு

நினைவுபடுத்துவது என்பதைச் சொல்லுவதே அது.” என்று சொன்னார். எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள தமிழ்ப்படைப்புக்களைச் சேர்த்து, புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகையைத் தானே தொடக்கிவைத்ததாகவும், இதுவரை அதுபற்றி ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நான்கு ‘பிஎச் டி’ பட்ட ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதாகவும் தெரிவித்தார். அதைப்போல, தனது படைப்புகள் பற்றி ஒரு ‘எம் பில்’ பட்ட ஆய்வுகூட இலங்கையில் செய்யப்படாவிட்டாலும், இங்கு தமிழ்நாட்டில் நான்கு ‘பிஎச் டி’ பட்ட ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளதாகவும் சொன்னார். சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகளில் தான் ஓரங்கட்டப்பட்ட உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தினார். பழைய சச்சரவுக் காலத்தை விட்டாலும், தான் ஒதுங்கி சோலி சுரட்டு இல்லாமல் அமைதியாக இருந்த காலத்தில் வெளிவந்த நனவிடை தோய்தல், ஆண்மை சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்காவது கொடுத்திருக்கலாம் என்று சொன்னார். நீங்கள் பலவிதங்களில் ஓரங் கட்டப்பட்டதுபலரும் அறிந்ததே என்று சொன்னேன். “அதனால் நான் பெருமையாகச் சொல்லிறது எதெண்டால், இலங்கை சாகித்தியமண்டலப்பரிசு பெறாதது!” என்றார்.

அவ்வேளை இயல் விருது அவருக்கு வழங்கப் படுவது அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதைப் பெற்றுக் கொள்வதுபற்றித் தான் இரண்டு முறை யோசித்ததாகச் சொன்னார். நான், “ஏன், தாமதம் என்பதாலா?” எனக் கேட்டேன்; எஸ்.பொவுக்கு இதுவரை இயல் விருது ஏன் வழங்கப்படவில்லை என, இலங்கையில் நண்பர்கள் கதைத்திருக்கிறோம் என்பதையும் சொன்னேன். “அதுவும்தான்...” என்றவர், “வெங்கட் சாமிநாதனுக்குக் கொடுத்த ஆண்டில் எனக்குத் தந்திருக்கலாம். அவர் இலக்கிய விமர்சனங்களைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தார். அதுவும் மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் விமர்சனம் செய்வது தப்பு என்ற கண்ணோட்டத்தில் செய்யப்பட்ட விமர்சன வகை அவருடையது. இயல் விருதுக்கு விமர்சனம் என்பது ஒரு ஆக்க இலக்கியப் பெறுமானம் என்பதைவிட படைப்பிலக்கிய ஆளுமைக்கு முன்னிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்” எனச் சொன்னார். “எல்லாத்துக்கும் சொட்டை சொல்பவர், எப்போதும் எதிர்மறை நடத்தை உள்ளவர் என்று சொல்வதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே, பிறகு இயல் விருதைப் பெற முடிவுசெய்தேன்” என்றும் கூறினார்.

எஸ்.பொ

மகாகவி

பட்டம் வாங்கும் இட்டம் வரப்பெற்றவராய்...!

உண்மையாக ஒருவர் எழுத ஆரம்பித்தால் சிருஷ்டித் துறைக்கான தகுதியை அடைவதில் அவர் ஆசை வைப்பார். அதற்காக அவர் தேடிப்படிப்பார். தேடலைத் தீவிரப்படுத்துவார். நானுமொரு இலக்கியக் கர்த்தா ஆகவேண்டும் எனது எழுத்துக்கள் பேசப்பட வேண்டும் எனக்களவு காண்பார். எழுத ஆரம்பித்ததி லிருந்து தனக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் வளர்ச்சியைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பார். தன்னை ஓர் எழுத்தாளனா கவோ கவிஞனாகவோ உருவாக்கும் வாஞ்சையைத் தன்னுள்ளத்திலிருந்து வற்றிப்போக விடமாட்டார்.

ஆனால் இவை எதுவுமே இல்லாமல் ஆகக்குறைந்தது ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையின் ஒரு பக்கத்தையேனும் பொறுமையாக வாசிக்க இயலாத வனாக இருந்து கொண்டு இலக்கியகர்த்தாவாகிவிட முடியுமா? ஒரு கவிதையைத் தயாரிப்பது கூட கஷ்டம், எழுத வராது. எழுதினால் எம்மட்டோ எழுத்துப் பிழைகள் அனைத்தையும் விடவும் விகடம் என்ன வெனின் கவிதைத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்த புதிதில் ஏதோ சில உரை வீச்சுக்களை புதுக்கவிதை வரிகள் சிலவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதி இருப்பார். ஆனால் தொடர்ச்சியான எழுத்துச் செயற் பாடுகள் இருந்ததில்லை. இதனிடையே காலம் ஓடிச் சென்றிருக்கும். ஓய்வுபெறும் காலமும் உதயமாகி இருக்கும்

அந்தோ! ஆசை மீண்டுந் துளிர்க்கும்! எழுத்து நடை பயில்வார். இருக்கவே இருக்கிறது புதுக்கவிதை என்ற பெயரில் எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகள்! அவ்வாறான சில புதுக்கவிதைகளை எழுதிவிடுவார். அவற்றைத் தொகுப்பார் புத்தகம் போடுவார். ஓரிரு சிறுவர் பாடல் நூல்களையும் தமது ஆக்கமாக வெளிக் கொணர்வார். சுமார் முப்பது, முப்பத்தைந்து ஆண்டு களுக்கு மேல் எழுத்துத்துறையின் பக்கமே தலை வைத்துப் படுக்காதிருந்து விட்டு, “கலாபூஷண” விருது கேட்டு, இப்போது விண்ணப்பம் போடுவார். இது எந்த வகையிற் பொருந்தும்? இது மட்டுமா பணங் கொடுத்தேனும் பட்டம் வாங்கும் இட்டம் வரப்பெற்றவ

ராய் ஆலாப்பறப்பார். மேலும் பட்டங்கள் தூட்டுவதற்கும் அவற்றைக் கூட்டுவதற்கும் பகீரதப் பிரயத்தனம் மேற்கொள்வார்.

பட்டஞ் சூட்டும் ஆசை அவர்களை வதைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் அவர்கள் அதற்காக ஆலாப் பறப்பதையும் யோசிக்கையில் சிரிப்பும் வருகிறது. அவர்கள் மீது வெறுப்பும் வருகிறது. இலகுவாகப் பட்டம் வாங்கும் இந்தப் பிரகிருதிகளின் இவ்வீனமான செயற் பாடுகளை எண்ணிப் பார்க்கும் போது வெட்கமாகவும் வெறுப்பாகவும் இருக்கிறது. இப்படிப் பட்டஞ் சூட் வேண்டுமா? அதனை அடைதற்காக ஓட வேண்டுமா?

“வருத்தி அழைத்தாலும் வாராது வாரா

பொருந்துவன போமின் என்றாற் போகா”

பட்டமோ பதவியோ எதுவோ பொருந்தக் கூடியவையாக இருந்தால். அவற்றைப்பெறுவதற்கு ஆலாப்பறப்பதற்கு அவசியமில்லை. தகுதி தராதரிருந்தால் தானாகவே வந்தடையும் அவற்றைப் போவென்று வெறுத்தாலும் போகாது. இதே சமயத்தில் வந்து கிடைக்காதவற்றை வாவென்று வருந்தி அழைத்தாலும் வாராது. ஆகவே தான், பொருந்துவனவாக இருந்தால் அவை போகவும் மாட்டாது. வருந்தி அழைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

இந்தப்பட்டம் எனக்குப்பொருந்துமா, இதற்காக நான் சாதித்ததென்ன, சாதிக்க வேண்டியதென்ன? பட்டத்திற்கேற்றாற் போல என் பணி சிறந்ததா இப்படி வினாக்கள் ஒரு போதும் எழுவதில்லை. அது வியாபாரச் சரக்காகி விட்டது! போதைப்பிரியன் தினசரி தே(போ)டும் அரக்காகி(Arrack) விட்டது! ஆதலால் வருந்தி அழைக்கின்ற வாஞ்சை மிக்குண்டார். அவ்வாசைப் பொறியிலே அன்னார் சிக்குண்டார் கற்கண்டு போலே அவர்க்குப் பட்டங்கள் இனிக்கின்றன. ஆதலால் காசிக்காகிலும் கொள்வனவு செய்யும் கொள்கையுடன் நிற்கின்றார்!

முட்டாளர் தனமாகச் சில பட்டங்களை தமது வட்டங்களுக்குள் இருப்பவர்களுக்கு வழங்கி விடுகின்றனர். ஆனால் எவ்விதப்பொருத்தப்பாடும்

பேணப்படுவதில்லை. தாரதம்மியம் பார்ப்பதில்லை. அறிமுகமுஞ் செல்வாக்கும் ஆலாப் பறத்தலும் அவர்களைப் “பட்டதாரிகள்” ஆக்கி விடுகின்றன. எந்தவிதக் கூச்சமுமின்றி அப்பட்டங்கள் அவர்தம் திருப்பெயர்களுக்கு முன்னால் பறக்கத் தொடங்கிவிடும் ஐயகோ! பொன்னாடை பன்னாடையாகும்! பட்டம் பதராகும்! அளவிலான அறுவடை! இன்று விளைச்சலில் வீரியம்! தூற்றி எடுத்தால் பதிகள் பறந்துபோக எஞ்சும் மணிகள் கொஞ்சம்!

ஆசிரியப் பணியைச் செவ்வனே செய்து ஓய்வு பெற்ற ஓராசிரியருக்கு அவரது சேவை நலன் பாராட்டி அண்மையில் பட்டமொன்று அளிக்கப்பட்டது. பொன்னாடை போர்த்தப்பட்டது. அவ்வாசிரியத்தந்தை அப்பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். “எனக்கெதற்கப்பா இப்பெரிய பட்டம்? விரும்பினால் “கல்வி நேசன்” என்று தாருங்கள்” என்று தனக்கு வழங்க வேண்டிய பட்டத்தையுங் கூறி முன்னைய பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தேவிட்டார்! அவருக்குத் தெரியும் அந்தப் பட்டத்தின் சமை. அப்பளுவைச் சுமந்து கொள்ள அவருக்கு விருப்பம் வரவே இல்லை. அது பண்பட்ட உள்ளம் பட்டறிவு அனந்தம் அளவுக்கு மேல் போகாத அடக்கம் பட்டத்திற்கு ஆலாப் பறக்காத தன்னடக்கம்! தனக்குள்ள தாரதம்மியத்தின் தெளிவு “இதுபோதும் அது வேண்டாம் தம்பி” என்றே தனக்குக் கிடைக்கவிருந்த “கல்விக் கோ” பட்டத்தை மனப் பூர்வமாக வேண்டாம் என்றார். அதனைப் பெறுவதிலிருந்து விலகிக்கொண்டார். பட்டங்களுக்கலையாத பவித்திரத்தை அவரிடம் கண்டேன் இதனாற்தான் இக்கட்டுரையில் அவர் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்

“வல்லோர் அணிபெறச் செய்யுங்கவிதை
அல்லா வெழுதுதலாகாதென்றுணர்ந்தோர்
வரிசையில் வந்து வளர்ந்திட வாஞ்சை
இல்லாதோர் தாம்
பரிசைப் பட்டத்தை பவிசைப் பெற்றிட
முண்டியடிப்பார்! எழுத்து
நொண்டியடிப்பார்!”

இவர்களுக்காகத்தான் இன்று சில அமைப்புக்கள், மன்றங்கள் பட்டங்களைத் தயாரித்து விற்பனைக்காகத் தயார் நிலையில் வைத்துள்ளன. கடைகளில் சிறுவர்களுக்கு பட்டங்கள் விற்கப்படுவதுபோல! கோடை காலத்து வெப்பத்தைத் தணிக்க “சர்பத்” விற்கப் படுவதுபோல! நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்தபட்டம் வாங்கித் தரிக்கலாம்! ‘peel the orange and taste it’ இதுபோல் பட்டத்தும் பழத்தின் சுவையறிய அதன் மேற்றோலை உரிக்கலாம்! உண்ணலாம்! மேலும் கொள்வனவு செய்ய எண்ணலாம்

இந்தப் பட்டங்களைப் போலத்தான் இப்போது பொன்னாடைப் புரட்சியும் தோன்றியுள்ளது. ஒருவரை மேடையில் வைத்து மகிழ்விக்க விரும்பினால் ஒரு பொன்னாடையும் பட்டமும் போதும் அவர் கிறங்கிப் போவார். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் இறங்கிப்போவார்! சிலர் தமக்கும் பொன்னாடை போர்த்தப்பட வேண்டும் என்று

விரும்புவார். அவர்களே அப்பொன்னாடைகளையும் வாங்கிக் கையளிப்பார். மேடையில் பொன்னாடை மினுமினுக்கும்! அம்மனிதனின் உள்ளமும் மகிழ்ச்சியில் மிதக்கும்! இப்படி போகின்றது இன்று பொன்னாடைப் புரட்சி!

ஏழையின் பக்கமே திரும்பிப் பார்க்காதவனுக்கு “ஏழையின் தோழன்”, கொடுத்துதவ மனமில்லாத குபேரனுக்கு “புரவலர்”, கவிதை எழுதக்கற்றுக் கொண்டிருப்பவனுக்குக் “கவிச்சுடர்”, நாடகமேடையில் நாலுதரம் ஏறி இறங்கியவனுக்கு “அரங்கவொளி”, தேசநலனில் பற்றில்லாதவனுக்கு “தேசகீர்த்தி” மேல்வாரியாகப் பார்த்தால் தாமே குறிசுட்டுக்கொண்டது போலத்தான் இப்பட்டங்கள்

அந்தஸ்து என்னும் அந்த வஸ்து குறைந்தபட்ச உழைப்பில் வரப்போவதில்லை. அது பட்டமாகவிருக்கலாம். பணமாகவிருக்கலாம். கல்வியாக இருக்கலாம் செல்வமாக இருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் நீண்ட கால உழைப்பின்றி பெறமுடியாது. அப்படியல்லாது பெறுபவை பட்டமும்மாகாது! கௌரவமும் ஆகாது. துட்டிக்கொள்வதற்கு மட்டும் ஆசை இருந்தாற் போதாது அதற்கான தகுதி தராதரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகின்ற ஆசையும் ஆர்வமும் வேண்டும் “வெறுங்கை முழம் போடாது” என்பதை விளங்கிக்கொள்!

இன்று சில அமைப்புக்கள், மன்றங்கள் பட்டங்களைத் தயாரித்து விற்பனைக்காகத் தயார் நிலையில் வைத்துள்ளன. கடைகளில் சிறுவர்களுக்கு பட்டங்கள் விற்கப்படுவதுபோல! கோடை காலத்து வெப்பத்தைத் தணிக்க “சர்பத்” விற்கப்படுவதுபோல! நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்தபட்டம் வாங்கித் தரிக்கலாம்!

நீ மேற் கொண்ட துறையிலே மின்ன வேண்டுமா, மின்னுகின்ற வழி முறையை எண்ண வேண்டுமா, எண்ணுவதோடு மட்டும் நில்லாது எண்ணியதுநிகழ் எடு முயற்சி

கூடுமான வரை செய்யும் முயற்சியினூடாக உன்னிய வளர்ச்சி தென்படும்! உன்மீது மக்களின் கண்படும்! ஏனெனில் நீ அப்போது உன்னை உயர்த்திருப்பாய்

பட்டங்களை விரும்பும் உனக்குப் படிக்கவும் மனம் வரவேண்டும். அக்கறையுடன் வாசிப்பது தேடுவது திரட்டுவது எழுதுவது எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டும் இச்செயற்பாடுகள் இல்லாமல் நீ எப்படி எழுதுவது? நீ எப்படிப் பிரகாசிப்பது. நீ எப்படிப் பொய்மை இன்றிப் பட்டந்தரிப்பது. நீ எப்படி இலக்கியவுலகில் உன்பெயர்குறிப்பது?

நீ இலக்கியக் கர்த்தா ஆக வேண்டும் எனின் பிதுங்கி வரும் ஆசைகளைப் பெரும் பொதியாக சுமந்து கொண்டு உன்னை நீ மலினப் படுத்தாமல் காப்பாற்றிக் கொள்.

கௌரவமும்பட்டமும் காலடிக்கே வந்து சேரும். அது தவறினாலோ தாமதமானாலோ நாம் கதவடிக்குச் செல்லவே கூடாது.

நேர்காணல்

கொற்றை
பி.கிருஷ்ணானந்தன்

சந்திப்பு
பரணீ

கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் இவர்கள் நீண்ட கால இலக்கிய பரிட்சயம் உள்ளவர்; ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் சிஷ்யமதியாக தரமான கவிதைகளை, சிறுகதைகளை இலக்கிய உலகில் படைத்துக் கொண்டிருப்பவர். ஈழத்தில் பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுதி வருபவர். “இன்றுமோர் உலகம்” என்றும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டவர். இத்தொகுப்புக்காக கொடிகையின் விருது பெற்றவர். கண்ணன் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர். இவருக்கு இவ்வாண்டு மணிவிழா ஆண்டாகும். மணி விழா நாயகனுக்கு ஊழியியின் மணிவிழா வாழ்த்துக்களை தெரிவித்து கொள்கின்றோம். ஊழியியின் ஆறம்ப காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை ஊழியியின் வரவில் மகிழ்பவர். இவரின் நேர்காணலை ஊழியியில் பிரசுரிப்பதைப்பிட்டு பெருமை கொள்கின்றோம்.

பரணீ:

நீங்கள் கவிஞராக உருவாக்கம் பெற்றமை குறித்த பின்னணியை விளக்குவீர்களா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

நான் “கவிஞர்” ஆகிவிட்டேன் என்னும் நினைப்பு எனக்குள் இன்னும் தோன்றவில்லையாயினும் நீங்கள் அவ்வாறுகொளரவப்படுத்திக் கேட்டதையே ஒரு அங்கீகாரமாக நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். அப்படியானால் நான் சுயம்புவாக இருக்கமுடியாது தானே.

நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியில் நான் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் பண்டிதர் க.வீ (க. வீரகத்தி) அவர்கள் எங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பித்தார். பாடப்பரப்புக்கு மேலாக அவர் தந்த தமிழும் அவரது மேற்பார்வையில் “வான்முகில்” கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் பெற்ற பயிற்சியும் கவிதைகளை எழுதுவதற்குரிய உத்வேகத்தைத் தந்தது எனலாம். அச்சில் 1972ல் “ஈழநாடு” பத்திரிகையில் எனது முதற்கவிதை பிரசுரமாகியது. “சுதந்திரன்” வாராந்த பத்திரிகையில் கவிஞர் காசி. ஆனந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோரது கவிதைகள் தொடர்ந்து பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் எனது கவிதைகளும் இடையிடையே பிரசுரமாகின.

பின்னர் உயர் வகுப்பில் நான் படிக்கும்போது “வீரகேசரி”யில் உதவி ஆசிரியராக இருந்த எஸ்.என்.ஆர். ஜா என்றழைக்கப்பட்ட என் நடராஜா அவர்கள் எனது கவிதைகளுக்கு அவ்வப்போது இடம் தந்தார். 1973ல் வீரகேசரியில்

“நாளை உலகம் நமக்காக - புது

நாட்டைப் படைத்திடும் பொறுப்பாக...”

என்று சாதி, மத, இன, வர்க்க பேதங்களற்ற ஒரு நவ இலங்கையைக் காணவேண்டி, நான் எழுதிய கவிதைக்குக் கிடைத்த பாராட்டுக்கள், மேலும் எழுதும் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது. தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த கவிஞர் காரை சுந்தரம் பிள்ளையின் தொடர்பால் கவியரங்குகளில் பங்குகொண்டேன். வதிரி தமிழ்மன்றத்தில் திரு. சி. க. இராஜேந்திரம் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் மாதந் தோறும் நடைபெற்ற பெளர்ணமிக்கவியரங்கில் அடிக்கடி நான் பங்கு பற்றியமை எனக்கு நல்ல பயில்களமாக அமைந்தது. வதிரி சி.ரவீந்திரனும் இந்தப்பட்டறையில் புடம் போடப்பட்டவர்தான். இலங்கை வானொலிக் கவியரங்குகளும் அவ்வாறே அமைந்தன. கலாநிதி சொக்கனிடமும் தமிழ் கற்றேன். எங்கள் மத்தியகல்லூரியில் அப்போது எமக்கு ஆசிரியராக இருந்த (பின்னைய காலத்தில் பேராசிரியர்) திரு. சபா ஜெயராசா அவர்கள்தான் புதுக் கவிதை நோக்கி என்னை மடைமாற்றி விட்டவர் என்பேன். இத்தகைய பின்னணிதான் சில குறிப்பிட்ட காலம் வரையாவது நான் கவிதைத் தளத்தில் நின்றுயங்க ஆதார சுருதியாக அமைந்தது எனலாம்.

பரணீ:

நீங்கள் ஈடுபாடு கொண்ட இலக்கிய வகைமைகள் பற்றிக் கூறுங்கள்...

கிருஷ்ணானந்தன் :

ஏற்கனவே கவிதை பற்றிக் கூறிவிட்டேன். அத்தோடு சிறுகதை, குட்டிக்கதைகள், குறுங்கதைகள் அவ்வப்போது நம்மவர்களின் நூல்கள் வெளிவரும்போது நூல்நயம் அல்லது நூல் அறிமுகம் என்பவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். இது நாவலுக்குரிய காலமில்லை என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும் எதிர்காலத்தில் ஒரு நாவலாவது எழுதவேண்டும் என்று எண்ணமுள்ளது. அதற்குரிய கருவும் உள்ளது. அடுத்து தெனியானின் மணிவிழா மலர், திரு.கி.பூபாலனின் மணிவிழா மலர் ஆகியவற்றின் தொகுப்பாசிரியராகச் செயற்பட்டுள்ளேன். கவிஞர்

பொலிகை ச. திருப்பதியின் “காதோடு வாய் புதைத்து” கவிதைத்தொகுதி, சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் “வெற்றியுடன்” கவிதைத் தொகுதி கி.பூபாலனின் மணிவிழாமலர் ஆகியவற்றை எனது கண்ணன் பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியீடு செய்துள்ளேன். குமரன் பதிப்பகம், மீரா பதிப்பகம், ஜீவநதி போன்று எண்ணிக்கையில் பெரியளவில் நூல்களை வெளியிடும் எண்ணமில்லையென்றாலும் என்னை அணுகியவர்களுக்குக் கண்ணன் பதிப்பகத்தினூடாக வெளியீடு செய்து கொடுக்க எண்ண முள்ளது.

பரணீ:

உங்கள் தொழில் வாழ்க்கையின் பணிகளிடையே இலக்கிய எழுத்து முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது உங்களுக்குச் சமையாக இருக்கவில்லையா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

சுமை என்று சொல்வதில் பொருத்தப்பாடு இல்லா விட்டாலும், தொழில் காரணமான நேரமின்மையும், சோர்வும் இடையூறாக இருந்திருக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். காலை ஏழுமணிக்கு வேலைக்குப் புறப்பட்டு இரவு ஒன்பது பத்து மணியளவில் வீட்டுக்கு வந்த காலங்கள் தான் அதிகம். வங்கித்துறையில் புதிய தொழில் நுட்பங்கள் உள்வாங்கப்பட்ட இக்காலத்தில்கூட வேலைமுடிந்து இரவு ஏழு அல்லது எட்டு மணியளவில்தான் வீட்டுக்கு வர இயலுமாய் இருந்தது. அதன் பின் ஒரு நூலை வாசிக்கவோ மனதில் கருக்கொண்ட ஒன்றை எழுதவோ மீண்டும் மேசையில் உட்காரவோ மனம் ஒத்துழைக்க மறுக்கும். வாரத்தில் ஒருநாள் ஞாயிறு விடுமுறையில் கூட முகாமையாளர் கருத்தரங்குகள், பயிற்சிப் பட்டறைகள் என்று கழிந்துவிடும். இதனால் நான் இழந்தவை மிக அதிகம் என்றே கூறுவேன்.

எனக்கு வங்கித்தொழிலும் ஆசிரியத்தொழிலும் ஒரே காலத்தில் கிடைத்தபோது கவர்ச்சியான வேதனம் என்னை வங்கியின் பாற்செல்ல வைத்தது. ஆனால் சிறிது காலத்திலேயே, நான் ஆசிரியத்தொழிலுக்குச் சென்றிருந்தால் இலக்கியத்துறையில் நிறையச் சாதித்திருக்கலாம் என்று மனம் அங்கலாய்க்கத்தொடங்கிவிட்டது. இப்போதும் அந்த ஏக்கம் என்னுள் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

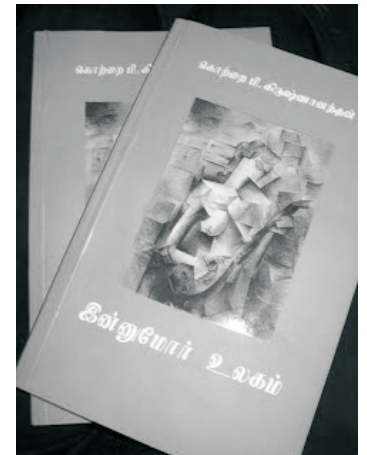
பரணீ:

உங்களை மிகவும் கவர்ந்த கவிஞர்களைக் குறிப்பிடுங்கள்.

கிருஷ்ணானந்தன்:

கவிதைகளினூடாகத்தானே கவிஞர்களில் பிடிப்பு ஏற்பட முடியும். ஒருவருடைய எல்லாக்கவிதைகளுமே பிடித்துவிடும் என்றில்லை. இன்னொருவருடைய ஒரு கவிதைகூட பிடிக்காதுபோய்விடும் என்றில்லை என்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் முன்பு பெரும்பாலானோரைப் போலவே வானம்பாடிகளையும் வைரமுத்துவையும் பிடித்திருந்தது. இப்போது குறைந்துவிட்டது. ஈழத்தில் முருகையன், பசுபதி, சுபத்திரன், மகாகவி, பின்னர் சோலைக்கிளி, சு. வில்வரத்தினம், சேரன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இன்றைய கவிஞர்களில் பதச்சோறாக தமிழ்நாட்டில் மனுஷ்யபுத்திரனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். ஈழத்தில் எழுதிய கவிதைகளின் எண்ணிக் குறைவாக இருந்தாலும் இ.ச.முரளிதரனைச் சொல்வேன். எண்ணிக்கை ஒருபோதும் ஒருவரின் இருப்பைத் தீர்மானிப்பதில்லை என்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். சந்தர்ப்பம் கிட்டும்தோது இன்னும் பலரை காரணங்களோடு ஒரு கட்டுரை வடிவில் தர என்னால் இயலும்.

நல்ல படைப்பிலக்கியம் என்பது
 சீது எழுப்பிய பிரச்சினைகள்
 தீர்ந்தாலும்கூட பொதுசன
 சிப்பிராயம் மாறினாலும்கூட
 நிலைத்திருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது
 என்பார்கள். ஈழத்தின் இன்றைய
 நவீன தமிழ்க்கவிதைவாய்ப் பார்க்கும்
 போது சிவற்றின் பாடுபாடுகள்
 விரிவடைந்துள்ளன. சிவை
 சிரசியல், மானிட சிவலங்கள்,
 சீழ்க்கரிசனை, காதல், தனிமனித
 விசாரங்கள் என சிக - புறவயம்
 சார்ந்தனவாக நிறையவே வந்து
 கொண்முருக்கின்றன. கிழமைக்கொரு
 தொகுதியும் வெளிவந்து
 கொண்முருக்கின்றது. சொற்செட்டி,
 படிம சிமக்குகள் வடிவச் செம்மை
 என்பவற்றிலும் பலகவிதைகள்
 உயர்ந்து நிற்பதை
 ஒத்துக்கொண்டே சிவவேண்டும்.
 சிவனால் பலருடைய கவிதைகளில்
 மிகப்பெரிய குறைபாடு
 என்னவெனில் மரபுக்கவிதைகளில்
 எவ்வாறு தேய்ந்த சொற்கள் என்ற
 சிவையாளம் கண்டோமோ சிவதே
 நிலைமை இப்போது
 பதுக்கவிதைகளிலும் தோன்றி
 விட்டதைக் கண்ட நாள்
 சலிப்படைகிறேன்.

பரணீ:

சிறுகதை எழுதுவதில் உங்களுக்கு நாட்டம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

கிருஷ்ணானந்தன்:

எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் உயர்வகுப்பில் இருந்தபோது மித்திரனில் செ. கதிர்காமநாதன் காலத்தில் “மீண்டும் மீண்டும்” என்று ஒரு சிறு கதையும் சிந்தாமணியின் சகோதரப்பத்திரிகையான “தந்தி” யில்

“நம்பிக்கை” என்று ஒரு சிறுகதையும் எழுதி யிருந்தேன். அப்போது தீவிர வாசகனாயுமிருந்தேன். இவற்றுக்கு முன்னரே கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கி விட்டபடியால் கவிதைகளிலேயே ஈடுபாடு அதிகமாக இருந்தது. இருபத்தாறு வருடங்கள் அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக அஞ்ஞாதவாசம் புரிந்துவிட்டு மீண்டும் எழுத எண்ணியபோது கண்முன்னே விழிவிரித்துக் கண்ட சமூக அவலங்களை, அநியாயங்களைச்

சித்திரிக்க கவிதையினது போதாமை சிறுகதை எழுதத் தூண்டியது. 1977 - 78 ஆம் ஆண்டுகளில் நான் எழுதிய வானொலி நாடகங்களின் வெற்றியும் அவற்றுக்குக் கிடைத்த ஆதரவும் என்மனதில் பதிந்திருந்தபடியால் பின்னைய காலத்தில் சிறுகதை எழுதுவதற்குரிய எண்ணத்தையும் அதில் நாட்டத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என எண்ணுகிறேன். சிறுகதையிலேயே இப்போது எனது கவனம் மையங்கொண்டுள்ளது என்பதையும் உணர்கிறேன்.

பரணீ:

உங்கள் ஊர்பற்றிய குட்டிக்கதைகளை நீங்கள் எழுதும்போது என்ன நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறீர்கள்?

கிருஷ்ணானந்தன்:

கொற்றாவத்தை கூறும் குட்டிக்கதைகள் என்று நாற்பது கதைகள் “ஞானத்தில்” எழுதி நிறைவு செய்துள்ளேன். இவை விரைவில் நூலுருப்பெற உள்ளன. உண்மையில் இக்கதைகள் முழுவதும் எங்களுர் சம்பந்தப்பட்டவையல்ல. இவற்றை வாசகர்களுக்கு வழங்கிய ஆரம்பத்திலேயே இதுபற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இக்கதைகள் உண்மையின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டவை இவற்றுள் ஒன்பது கதைகள் மட்டுமே கொற்றாவத்தையோடு சம்பந்தப்பட்டவை. மிகுதியாவும் கொற்றாவத்தையைச் சூழவுள்ள ஏழு, எட்டு கிராமங்களோடு சம்பந்தப்பட்டவை. ஆனால் கொற்றாவத்தையில் இளைஞர் முதல் பெரியோர் வரை சபை சந்திகளில் பொழுது போக்காக அல்லது உதாரணங்களுக்காக கதைத்துச் சிரித்து மகிழுகின்ற கதைகள் இவை. யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற எண்ணப்பாங்கிலேயே இவற்றை எழுதினேன்.

பெயர்கள்தான் மாற்றப்பட்டுள்ளனவே தவிர இக்கதைகளின் பாத்திரமாந்தர்கள் பலரை இப்போதும் நான் தரிசிக்கின்றேன். நான் கடைப்பிடிக்கும் நியமங்கள் என்னவெனில் இக்கதைகளுக்குரியவர்களை ஏளனத்துக்குரியவர்களாகவோ பரிகசிப்புக்குரியவர்களாக ஆக்கிவிடக்கூடாது. இவர்களது உறவினர் களது மனங்களும் புண்பட்டுவிடக்கூடாது என்பவை தான். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் பல தருணங்களில் இக்கதைகளுக்குரியவர்களும் இம் “முசப் பாத்திகளில்” கலந்து சிரித்து பழைய சம்பவங்களை அசைபோட்டுச் செல்வதையும் கண்டிருக்கின்றேன்.

பரணீ:

எழுத்துலக வாழ்வில் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் பற்றிச் சொல்வீர்களா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

எழுத்துலக வாழ்வில் மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் என்று பெரிதாக ஏதும் கூறுவதற்கில்லை என்றே நினைக்கின்றேன். ஆனால் நிறைவான உணர்வு பூர்வமான மனமகிழ்வைத் தந்து நின்ற இரண்டு நிகழ்வுகளைக் கூறலாம்.

ஒன்று எனது மைத்துனர் ஆ.தம்பையா அவர்கள் விஞ்ஞானப்பட்டதாரியாக இருந்தும் ஆங்கில ஆசிரிய நியமனத்தினூடாக திருகோணமலை தோப்பூர் முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆங்கிலம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். எனது சகோதரி ஜெகதீஸ்வரியும் அங்கேயே இருந்தபடியால் 1976ல் எனது இருபத்தி மூன்றாவது வயதில் தோப்பூருக்குச் சென்றேன். எனது மைத்துனர் தனது பட்டதாரிச் சம்பளத்திற்கான சம்பள அதிகரிப்பை கோரி உதவி பெறுவதற்காக அப்போது தகவல் ஒலிபரப்பு உதவி அமைச்சராக இருந்த அப்துல் மஜீத் அவர்களைச் சந்திப்பதற்குச் சென்றார். பேச்சுத் துணைக்காக என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். சந்தித்துவிட்டு மூதூர் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் பஸ்ஸிக்காக காத்து நின்றபோது அங்கு நின்ற ஒருவருடன் முன்னைய அறிமுகத்தொடர்பில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். கல்வித்தரம், பாடசாலை, ஆசிரியர் பற்றாக்குறை என்பன அவர்களது சம்பாஷணையின் பொருளாக அமைந்திருந்தன.

பேச்சிடையே திடீரென அமைந்த உரையாடலை அப்படியே தருகிறேன்.

அந்த ஒருவர்: சேர்.. நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே எவடம்?

தம்பையா: வல்வெட்டித்துறைப் பகுதியிலே கொற்றா வத்தை எண்ட ஊர் சேர்

அந்த ஒருவர்: அப்ப சேர்... கொற்றாவத்தையிலை கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் எண்டு ஒரு பொடியன் கவிதைகள் எழுதுகிறார் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும் எண்டு நினைக்கிறேன்.

தம்பையா: ஓமோம் அந்தப் பொடியன்தான் இந்தப் பொடியன் சேர்

அதன் பின் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து நிறையக் கதைத்தோம் அந்த ஒருவர் வேறுயாருமல்ல வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் தான். அந்தப் பெரும் எழுத்தாளர் அப்போதே என்னை அறிந்து வைத்திருந்து விசாரித்த சம்பவம் எனக்கு ஒருவித கர்வத்தைத் தந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இரண்டாவது ஜீவநதியுடனான இந்த நேர்காணல். விஞ்ஞானி ஜன்ஸ்டின் தன்னடக்கம் கருதி கூறியது அவருக்குப் பொருத்தப்பாடுடையதாக இல்லா விடினும் எனக்குப் பொருந்தும். நான் இலக்கியம் என்னும் சமுத்திரத்தின் கரையில் நின்று சிப்பி, சோகிகளைப் பொறுக்கும் ஒரு சிறுவனாகவே நிற்கின்றேன். இனியாவது ஏதும் சாதிக்க வேண்டும் எனும் வேணவா என்னுள் முகிழ்தெழுகிறது. அதற்குரிய நேரமும் இனி வாய்க்கும் என நம்புகின்றேன். நான் அகவை அறுபதை அடைந்த உடனேயே “ஞானம்” சஞ்சிகையும் அட்டைப் பட அதிதியாக கௌரவிப்பதற்கு என்னுடன் தொடர்பு

கொண்டுள்ளது.

நேர்காணல் ஒன்றுக்காக ஜீவநதி என்னை அணுகியபோது அதற்கு நான் தகுதியாக உள்ளேனா என்று என்னை நானே கேட்டுப்பார்த்தேன். என்றாலும் ஜீவநதியின் இந்த நேர்காணல் எனக்குத்தந்த பெரிய கௌரவமாகவே கருதவேண்டும் என எண்ணியே இதை ஏற்றுக்கொண்டேன். இனி இனி எனது நேர்காணல்கள் எதிர்காலத்தில் அமையக்கூடும். ஆயினும் எனது வாழ்வில் மறக்கமுடியாத ஒரு நிகழ்வாகவே ஜீவநதி யுடான இந்த நேர்காணல் அமையும் என்பது நான் பெருமையுடன் கூற வேண்டிய ஒன்று

பரணீ :

மரபுக் கவிதையாளர்களின் புதுக்கவிதைப் படைப்புகள் பற்றிய உங்களது பொதுவான மதிப்பீடு என்ன?

கிருஷ்ணானந்தன்:

மரபுக்கவிதையாளர்கள் பலருக்கு புதுக் கவிதை முறையாக இன்னும் வசப்படவே இல்லை என்றே கூறுவேன். இந்த வகுப்பினருள் நானும்

அடங்குவேன். உதாரணத்திற்காக ஒன்றை எடுத்துக் காட்டலாம். நமது நாட்டில் ஆங்கிலத்தில் சரளமாகக் பேசும் வல்லமையுள்ளவர்கள் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றால் இங்கிருந்து மிகச் சிறிய பராயத்திலேயே அங்கு சென்ற அல்லது அங்கே பிறந்து வளர்ந்த நம் தமிழ் இளைஞர்களுடைய ஆங்கிலத்திற்குச் சமதையாக அந்தப்பாஷையில் அந்தப்பாணியில் அந்த வேகத்தில் பேசுவது என்பது அபூர்வமே. கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் அப்படி. நல்ல ஒரு புதுக்கவிதையை எழுதி விடுவது என்பது சொற்களை இரண்டிரண்டாக ஓடித்துப்போடும் சாதாரண சமாச்சாரமல்ல. மௌன வாசிப்புக்குரியதாய் பகட்டின்றி, பாவனைகளின்றி, மூளையினுடைய கற்பிதவெளிப்பாடாக அமையாமல் சாதாரண சொற்களும் அசாதாரண உயிர்ப்பைத் தருவதாய் அமையவேண்டும். மரபுக்கவிதையாளர்கள் புதுக்கவிதைகளுக்கு முயற்சிப்பதாயின் நல்ல கவிதைகளை நிறையப்படிப்பதன்மூலம் அதன்நாடி பிடித்து அதன் உயிரோட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு வெற்றிபெறமுடியும்.

ஆயினும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில மரபுக்கவிதையாளர்களின் சில புதுக்கவிதைகள்

உன்னதமாயும் இருக்கின்றன. அதில் மரபுக்குரிய சில அம்சங்களும் அவர்களையும் மீறி குத்திட்டு நிற்பதும் அவற்றுக்குச் சிறப்பைத் தருகின்றன. எடுத்துக் காட்டுக்குத், ஜெயசீலனின் கவிதைகளைக் கூறுவேன்.

பரணீ:

உங்கள் அரசியல் சார்புநிலை எதுவோ அதை உங்கள் படைப்புகளினூடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர்களா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

மிக அருமையாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளேன் என்பதே உண்மை. எனது மாணவப் பருவத்தில் சுதந்திரனில் எழுதிய காலத்தைத் தவிர்த்து எனது இருபதாவது வயதிலேயே மார்க்சியத்தை எனது மார்க்கமாக வரித்துக் கொண்டேன். இலங்கையில் புரட்சி என்று பேசிய தலைவர்கள் கூட ஆயுதம் என்றதும் தொடை நடுங்கியதுதான் வரலாறு. வன்முறை மீது காதல் கொண்ட மனநோயாளர்களாக இருத்தல் என்பது வேறு. சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிரான போராட்டங்களிலோ தொழிற் சங்கப் போராட்டங்களிலோ சாதாரண மக்கள் சந்தித்தவையும் சாதித்தவையும்தான் அதிகம். கண்முன்னே கனன்று எரியும் தீயில் கருகிப் போனவை போக, அந்த

கோஷங்களை மட்டும் காலத்தை ஒட்டாமல் சமூகத்தின்பாற்கொண்ட கரிசனையின் அடிப்படையில் எனது இலக்கை மாற்றியபோது இலக்கு சரியாக இருப்பினும் பாதை பிழைத்து போக, நூல் மாட்டிய பம்பரமாய் இருக்க இயலாமல் எனது பயணத்தை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

வெக்கையாவது எல்லோரையும் பாரதூரமாக பாதித்துள்ளது. ஒடுக்குமுறை, அடக்குமுறை, சுரண்டல் எந்த வடிவில் வந்தாலும் அதைச் சகித்துக் கொண்டு வாழ்வது என்பது எல்லோருக்கும் இயலாமாக இருக்காது. தேசிய ரீதியில் முற்போக்குச்சக்திகளுடன் சேர்ந்தியங்கி சமத்துவம், சமநீதிக்காக ஒரு துரும்பைத் தானும் எடுத்துப் போட முயற்சிக்காமல் வெறுமனே இஷங்களை மட்டும் பேசிக்கொண்டு காலத்தை ஒட்டுவது என்பதும் பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கின்ற ஒரு தந்திரோபாயமே.

கோஷங்களை மட்டும் காலத்தை ஒட்டாமல் சமூகத்தின்பாற்கொண்ட கரிசனையின் அடிப்படையில் எனது இலக்கை மாற்றியபோது இலக்கு சரியாக இருப்பினும் பாதை பிழைத்து போக, நூல் மாட்டிய பம்பரமாய் இருக்க இயலாமல் எனது பயணத்தை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டேன். நான் எனது பேனாவை இறுக முடிவைத்துவிட்ட இருபத்தாறு வருட காலப்பகுதி இதுவாகும். ஒன்றும் சொல்லா

திருப்பதும் ஒன்றும் சொல்லாததாகாது என்பது நீங்கள் அறிந்ததுதான்.

ஜெயகாந்தன் தான்வந்த பாதையில் தடம் புரளும்போது சொன்னார் “நான் எந்தக் கட்சிக்கோ கொள்கைக்கோ தாலிகட்டிக்கொண்டவனல்ல” என்று. ஒரு கட்சிக்குத் தாலி கட்டாதவனாக இருந்துவிட்டுப் போகலாம். ஆனால் ஒரு கொள்கைக்குத் தாலி கட்டியவனாக இருந்தே ஆகவேண்டும். உள்ளத்தில் வடிந்து கொண்டேயிருக்கும் குருதியோடு உறைந்த உணர்வுகள் காலம் கைகூடின் அரசியல் சார்பு நிலையையும் கடந்ததாய் நிச்சயம் எனது எழுத்தில் வெளிப்படும்.

பரணீ:

ஈழத்தில் நவீன தமிழ்க்கவிதைப் போக்குகள் ஆரோக்கியமாக உள்ளனவா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

இந்தக் கேள்விக்கு ஆம் அல்லது இல்லை என்றோ அல்லது சுருக்கமாக ஒரு தட்டையான பதிலையோ கூறிவிட முடியாது. விரிவான ஒரு பதிலுக்கு நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்.

நானும் புதுக்கவிதை எழுத முயற்சிக்கின்றேன். அது எனக்கு வசப்படுமா அல்லது இயலாமலே போய்விடுமா என்பதில் எனக்கு அச்சம் உள்ளது. நிறைந்த வாசிப்பனுபவத்தினூடாக எனது மதிப்பீட்டைத் தெரிவிக்க நினைக்கின்றேன். ஐம்பது வருஷகாலப் புதுக்கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் வெறும் சொல்நேர்த்தி, சொல்ஜாலம் போன்றவையோடு எழுதப்பட்டவை கவிதை என்று கொண்டாடப்பட்ட காலத்தில் ஈழத்தில் சண்முகம் சிவலிங்கம், சி. சிவசேகரம், எம்.ஏ.நுஃமான், சு. வில்வரத்தினம், சேரன், வ.ஜ.ச. ஜெயபாலன் முதலானோர் புதுக்கவிதையை இன்னொரு தளத்திற்கு கொண்டு சென்றனர். அவர்களது வெற்றிக்கு அவரவரது அரசியல் பிரக்ஞையும் வலுவான ஒரு சேர்க்கையாக அமைந்தது என்று கூறலாம்.

நல்ல படைப்பிலக்கியம் என்பது அது எழுப்பிய பிரச்சினைகள் தீர்ந்தாலும்கூட பொதுசன அபிப்பிராயம் மாறினாலும்கூட நிலைத்திருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது என்பார்கள். ஈழத்தின் இன்றைய நவீன தமிழ்க்கவிதையைப் பார்க்கும் போது அவற்றின் பாடுபொருள்கள் விரிவடைந்துள்ளன. அவை அரசியல், மானிட அவலங்கள், சமூகக்கரிசனை, காதல், தனிமனித விசாரங்கள் என அக - புறவயம் சார்ந்தனவாக நிறையவே வந்து கொண்டிருக்கின்றன. கிழமைக்கொரு தொகுதியும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. சொற்செட்டு, படிம அடுக்குகள் வடிவச் செம்மை என்பவற்றிலும் பலகவிதைகள் உயர்ந்து நிற்பதை ஒத்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஆனால் பலருடைய கவிதைகளில் மிகப்பெரிய குறைபாடு என்னவெனில் மரபுக்கவிதைகளில் எவ்வாறு தேய்ந்த சொற்கள் என்று அடையாளம் கண்டோமோ அதே நிலைமை இப்போது புதுக்கவிதைகளிலும் தோன்றி விட்டதைக் கண்டு நான் சலிப்படைகிறேன். பலருடைய கவிதைகள் எழுதியவரின்

பெயர்களை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் இவை யாவும் ஒருவரே எழுதியவையே என்றே எண்ணத் தோன்றும். எழுத்தாளர் கே. எஸ். சதாசுரீ என்று நினைக்கின்றேன் சரியாக ஞாபகமில்லை. “எனது பெயரில்லாமலே எனது சிறுகதையை வாசித்த ஒரு வாசகன் இது இன்னாருடைய சிறுகதை என்று அடையாளம் காண்பானேயாகில் அதுதான் எனது வெற்றி” என்று கூறியதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்தளவுக்கு ஒரு துலக்கமான தனித்துவம் காணப்படா விடினும் ஓரளவுக்காவது கவிதை மொழியில் தனித்துவம் தரிசனமாக வேண்டும். ஆனால் பலரிடத்தில் ஒரு பொதுத் தன்மையே காணப்படுகின்றது. எனது அவதானிப்பில் சிலேடைகள், துணுக்குகள், விடுகதைகள், செய்திகள் என்ற நினைப்பையும் பல புற்றீசல் கவிதைகள் தருகின்றன.

மேலும் புதுக்கவிதையின் உயிரோட்டமான குறிப்பாலுணர்த்துதல் அல்லது பூடகமாகக் கூறுதல் என்பதையும் சில கவிதையாளர்கள் விளங்கிக் கொண்டமை அபத்தமானது. இவர்கள் கவிதையை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். கவிதை என்பது மௌனத்தையும் மொழியையும் இணைக்கும் ஒரு Narration என்பார்கள். ஒரு சிக்கலான கடினமான மொழி நடையைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இவர்கள் கூறவந்தது என்ன என்பதை ஐந்துபேர் சேர்ந்து ஐந்துமுறை வாசித்தாலும் புரியவில்லை என்றால் எழுதியவரிடமாவது ஒரு எண்ணக்கரு இருந்திருக்குமா என்று ஐயப்பட வாய்ப்பிருக்கிறது.

இவர்கள் தங்களுக்குள் நிகழ்த்திக் கொள்ளும் புகழ்ச்சியின் பொய்மையில் கிறங்கிப் போவதைவிட, சுயவிமர்சனத்தில் அக்கறை கொள்வது பொருத்தமானது என்றே நான் கூறுவேன்.

பரணீ:

அப்படியானால் கவிதையை இலகுபடுத்தவேண்டும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

கிருஷ்ணானந்தன்:

எப்படியோ புரிதலுக்குரியதாக இருத்தல் அவசியம். கவிதைகளில் வெளிப்படைத்தன்மை என்பதும் அதை ஓர் உயிரற்ற சொற்சடலமாக மாற்றி விடும் என்பதையும் நானறிவேன். “கவிதை என்பது ரொட்டியைப் போல படித்தவனும் பாமரனும் ஒரே மாதிரிப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படி இருக்கவேண்டும்” என்று பாப்லோ நெருடா கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டோமோ இல்லையோ எந்தவித புரிதலுக்கும் சாத்தியப்பாடுகளின்றி வாசகரின் தரத்தை உயர்த்து கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு வாசகனை இருபதாம் மாடிக்கு மின் தூக்கி (lift) மூலம் உயர்த்திவிடுவதற்கான கைங்கரியம் கவிதையில் வேண்டாமே என்பதுதான் எனது ஆதங்கம். புதுக்கவிதை அல்லது நவீன கவிதை ஒன்று வாசகனும் புரியாமல் இருப்பதற்கு வாசகனும் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் கவிஞனானே காரணமாக இருப்பானே யாகில் அவனது கவிதையை

விக்கிரமதித்தியனின் “ஊருங்காலம்” என்ற தொகுதியில் வரும் இந்தக் கவிதைக்குப் பொருத்தப்பாடுடையதாகவே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“எந்தவகையில் பிரயோசனம்
இந்தக் கவிதை.
பாலம் என்றால்
கடந்து போக உதவும்
பஸ் என்றால் பிரயாணம் செய்யலாம்
பூங்கா கதைபேச இடந்தரும்
கடற்கரை
காற்று வாங்க, காதலிக்க வாசும்.
இவன்கவிதை எதுக்கு ஆகும்.
சினிமாப் பாட்டுக்கூட
முணுமுணுக்கவாகும்
மன்னிக்கவேண்டும்
துரதிஸ்டவசமாக கொடுப்பதற்கு
வேறொன்றுமில்லை இவனிடத்தில்.
குற்றமில்லை
அடுப்பெரிக்க
பற்பொடி மடிக்க
எப்படியும் உபயோகிக்கலாம்
தப்பில்லை பாவமில்லை.

**புதுக்கவிதையின்
உயிரோட்டமான குறிப்பாலுணர்த்துதல்
அல்லது பூடகமாகக் கூறுதல்
என்பதையும் சில கவிதையாளர்கள்
விளங்கிக் கொண்டமை அபத்தமானது.
இவர்கள் கவிதையை
உற்பத்தி செய்கிறார்கள்.**

பரணீ:

மாணவர்களுக்கு குறுகிய கால கவிதைப்பட்டறைகளை நடாத்தி அவற்றின் அறுவடைகளாக தொகுப்பு நூல்களை வெளியிடும் போக்குப்பற்றி உங்களது மதிப்பீடு என்ன?

கிருஷ்ணானந்தன்:

நிச்சயமாக அது ஒரு ஆரோக்கியமான செயற்பாடாக அமையமுடியாது. அவை அரைஅவியலாக அமைந்துவிடும் சந்தர்ப்பம்தான் அதிகம். எங்களது ஆரம்பகாலக்கவிதைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்தும் கூட அதன் தகுதி, தரம் இப்போது ஒரு தொகுதியில் சேர்க்கும் துணிவைத்தரவேயில்லை. கவித்துவம் என்பதும் ஒரு நீண்ட காலத்தவத்தினூடாக பெறவேண்டிய ஒரு வரம் என்று கூறுவது மிகையாக தோன்றினாலும் முறையான ஒரு பயிற்சியினூடாக பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் எழுதிய நீண்ட அனுபவத்தின் பின் ஒரு தொகுதியாக வெளியிட முயல்வதே ஆரோக்கியமானது. நூல் என்னும் வடிவம் பொக்கிஷமாக பேணிப்பாதுகாக்கவேண்டிய வகைக்குள் அடங்குவதையும் கருத்தில் கொள்வது நல்லது. •

இழந்தவற்றில் ஒரு புள்ளி!

சுந்தரமூர்த்தி எப்போதும் சுறுசுறுப்பான பேர்வழி கடின உழைப்பாளி! வீட்டிலே வேலையற்று இருந்தாலும் ஏதாவது செய்து கொண்டுதான் இருப்பார். அவர் சபாவ குணத்துக் கேற்ற இல்லிடம் வாய்ப்பாகிவிட்டது!

திருகோணமலை நகரில் இருந்து பத்து மைலுக்கு அப்பால் பன்குளத்தில் விவசாயக்காணி ஏக்கர் கணக்கில் கொடுக்கப்பட்டது. குடியிருப்புக் காணியும் தரப்பட்டது. அப்போது நகர்ப்புறத்தில் இருந்து பலர் இங்கு குடியேறினர். அவர்களில் சுந்தரமூர்த்தியும் ஒருவர். காடு அழித்து, நிலம்திருத்தி பண்படுத்தி விவசாயத்துக்கேற்ற பூமியாக்கியவர்கள், ஆரம்பத்தில் குடிபுருந்த சுந்தரமூர்த்தி போன்றவர்கள் தான்! முதலிக்குளத்தில் இருந்து வாய்க்கால் வழியாக நீரும் வரும்! கேட்கவா வேண்டும்?... இப்போதும் சொல்வார்கள் பன்குளம் நெல்லுக்கு நல்ல இடம் என்று!

அப்போது அந்த இடம் எங்கணும் தமிழர் தான் பரவி இருந்தனர். நெல்லையும் தோட்டத்தையும் நம்பியிருந்து உழைத்து ஓரளவு செல்வாக்குடன்தான் வாழ்வைப் போக்கினர்.

அக்காலப் பகுதியில் அதற்கு அண்மையில் முதலிக்குளத்தில் (இப்போது மொரவேவா) விமானப் படையினர் முகாமிடலாயினர்! பெருநிலப் பரப்பினை தங்கள் வசதிக்கேற்றதாக அமைத்துக் கொண்டனர். அப்போதெல்லாம் யாருக்கும் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லாத காலம்!

இப்போதெல்லாம், அதெல்லாம் பொய்யாய் பழங்கதையாய் போயினவே! தற்போது அங்கு, இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய்த்தான் தமிழர் வாழ்வு நடக்கிறது. சகோதர இனத்தவர் பெருகி பெருவாழ்வு காண்கின்றனர்! தமிழர் இடம் பெயர்ந்து வாழ்கைத் தடம்மாறி அலைகின்றனர்!

அவர்களில் ஒரு குடும்பம் தான்

சுந்தரமூர்த்தியும்! இப்போது வயதானாலும், வாழ்வு நிலை தளர்ந்தாலும், அவருக்கு கை கால் துருதுருவென்றிருக்கிறது. இயல்பான சுறுசுறுப்பு விட்டுப் போகாதிருக்கிறது. இருந்தும் என்ன பயன்? வாய்ப்பு வசதிகள் இல்லாத போது கையைக் காலை வைத்து என்ன தான் செய்வது! பிள்ளைகளுக்காவது நல்ல வேலைவாய்ப்பு இருக்கிறதா? பன்குளத்தில் என்றால் பரந்த வயல், வேலைக்கு ஆள் தேவையாகவே இருந்து கொண்டிருக்கும்!

சுந்தரமூர்த்திக்கு பன்குளத்து பழைய வாழ்க்கை தான் வந்து வந்து உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்! “கள்ளில் இன்பம் கவிதையில் இன்பம் மாதரோடு கூடியாடிக் களித்திடல் இன்பம்!” ஆனால் அதே இன்பம், கடந்த காலத்தை நினைத்து மீட்டுப்பார்க்கும் சுகானுபவம் இருக்கிறதே, அதிலும் இருக்கவே செய்கிறது! வயதானவர்கள் வாழ்வது உணவினால் மருந்தினால் மாத்திரமல்ல, கடந்தகால நினைவலை களில் மிதப்பதாலும்தான்! மற்றவர்கள் எப்படியோ, சுந்தரமூர்த்தி கடந்த கால பன்குள வாழ்க்கையைத்தான் நினைந்து நினைந்து நெக்குருகிறார்! அப்படியான வண்ண வண்ண எண்ணக் காட்சிகளில், ஒரு மின்னல் கீற்று! மறக்கவே முடியாத காட்சி அது!...

வயலிலே கூடித்தொழில் செய்வதும் ஒரு ஆனந்தம்தான்! அலுப்பே தெரியாது! வயலில் வேலை ஒழிந்த நாட்களில் வேட்டைக்குச் செல்வர் பக்கத்துக் காட்டுக்கு! இதுவும் இவர்களுக்கு அருமையான பொழுதுபோக்கு! கூடியும் செல்வர், தனித்தும் செல்வர். சுந்தரமூர்த்தியை கூட்டிச் செல்வதில் தனி விருப்பம் சிலருக்கு, நல்ல வேட்டைக்காரன் அவர்! துவக்கை எடுப்பது, முறிப்பது, தோட்டா போடுவது... எல்லாம் துரித கதியில் நடக்கும்! கண்ணால் பார்க்கவே முடியாது. கண்வெட்டி முழிக்கு முன்னர் எல்லாமே நடந்துவிடும்!

அவருக்குத் தெரியும் எந்தெந்த மிருகத்தை எந்தெந்த இடத்தில் சந்திக்கலாம் என்று! அதற்கு எந்தெந்தவழியால் எப்படி எப்படியாக போக வேண்டும் என்று! வேட்டைக்காகப் போய்விட்டால் மூச்சு விடும் சத்தம் கூடக் கேட்கக்கூடாது என்பார்! சயிக்கினை பாசை தான் கூட நடக்கும்! கூட வருபவர்களுக்குப் புரிந்து விடும்! என்றாலும் சரசரக்கும் சத்தத்தாலோ, மோப்ப சக்தியாலோ சில மிருகங்கள் இனம் கண்டு விடும்! பாய்ந்தோடித் தப்பிவிடும்! அணில், குரங்கு, ஆள்காட்டி குருவி குரல் கொடுத்து பரபரப்பை உண்டாக்கி காட்டிக் கொடுத்துவிடும்!

ஓடும் மிருகங்களுக்கு அவர் வெடிவைக்க மாட்டார். ஓடுவதற்கு இலக்குப் பார்ப்பது கடினம். சுடுவதானால் பின்னங்காலுக்குத்தான் சுடவேண்டும். சிலது காலை இழுத்து இழுத்து ஓடி தப்பிவிடும்! ஒரு தோட்டா அநியாயமாகும்! ஒரே வெடியில் வீழ்த்துவதனால் நெற்றிப் பொட்டு கன்னப்பொட்டு காதோட்டைதான் அவர் குறியாயிருக்கும்! எந்தப் பெரிய விலங்கையும் வில்லங்கமில்லாமல் வீழ்த்திப் போடலாம்!

யானைக்கு நெற்றிப் பொட்டில் சுட்டால் தும்பிக்கை மட்டும்தான் பாதிக்கும் காதோட்டையில் சுட்டால்தான் அலறிக் கொண்டு உயிரை விடும்!

அனேகமாக நெற்றிப் பொட்டுதான் இவரின் இலக்காயிருக்கும்! காட்டுப்பன்றி முன்னால் போகும். இவர் துவக்கை நீட்டிக் கொண்டு பின்னால் போவார். நெற்றியடிக்கு குறிபார்ப்பது எப்படி?... பதுங்கிப் பதுங்கி பின்னால் போகும் இவர், பன்றி போலவே “கொழ புழா” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே பின்னால் போவார். குரல் கேட்ட பன்றிக்கு, பெண் இணையின் ஞாபகம் வந்துவிடும்! பிணையும் உணர்வும் முன்னிட திரும்பிப்பார்க்கும்! அப்போது இவர் வைக்கும் குறிதவறாது! நெற்றியடி! பெரிய பன்றி பிரண்டு கிடக்கும்! இவர்களுக்கு நல்ல வேட்டை விருந்து!

அனேகமாக பன்றி, எருமை, மரை போன்றவை சேறுள்ள குளம் குட்டைகளைத்தான் நாடும்! சேற்றில் சொறி தேய்த்து பிரண்டெழும்!

இந்த வேட்டைக்காரர் அனேகமாக தண்ணீர் தேங்கி நிற்கும் நீர்க்கரைகளில்தான் ஒளிந்திருப்பார். பாவம் தாகத்தால் தவித்து வரும் மிருகங்களை உயிர்பலி எடுத்திடுவார்!

புலியும் மானும் சேறுகுட்டைகளை நாடாதாம். அவை உயரமான பாறைகளிலிருந்து வரும், அல்லது தேங்கி நிற்கும் நீரைத்தான் அருந்துமாம் என்று சுந்தரமூர்த்தி கூடவரும் கற்றுக் குட்டிகளுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்! அனேகமாக புலி போன்ற பொல்லாத மிருகங்கள் இப்பகுதியில் வருவதே இல்லை. அனேகமாக மான், மரை பன்றியைத்தான் தேடித்திரிவர். வேட்டைக்குரியதைக் கண்டுவிட்டால், துவக்கை எடுப்பது, முறிப்பது, தோட்டா போடுவது, குறிபார்ப்பது, சுட்டு வீழ்த்துவது எல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் நடக்கும்! பார்ப்பவர்களுக்கு வித்தை காட்டுவது போலிருக்கும்! கற்றுக்கொள்வது எப்படி யென்று முழிக்கும்!

அன்றொருநாள், சுந்தரமூர்த்தி தனியாகத்தான் வேட்டைக்குப் போனார். வெகு நேரமாக காடு மேடெல்லாம் சுற்றியலைந்தார் ஒன்றுமே கண்ணில் படவில்லை! சில நாளில் இப்படியும் சம்பவிக்கும். ஒன்றை வேட்டையாடிப் பெறுவதற்கே கல்லு முள்ளு களால் கனதூரம் சுற்றித் திரிய வேண்டியிருக்கும்!

வேட்டையொன்று கிடைத்துவிட்டால் போதும், அலுப்பு களைப்பு எல்லாம் பறந்தோடி விடும்!

இன்று ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை! உடல் சோர்வோடு மனமும் சோர்ந்து விட்டது. களையோடு வந்தவருக்கு களையாற வேண்டியிருந்தது. நன்கு ஊதிபருத்த நீண்ட மரக்கட்டையொன்று இவர் கண்ணில் பட்டது. தாகத்தால் தவித்தவன் தண்ணீரைக் கண்டது போலிருந்தது. இவர் அந்த பருத்து கிடை யாகக் கிடந்த நெடுமரத்தில் போயமர்ந்தார்! இதமாகவே இருந்தது. கால் நோவு தீர்ந்து சுகமாகவே இருந்தது. தென்றல் காற்று வீச களையாறிக் கொண்டிருந்தார்!

அப்போது எதிர்பாராதது ஒன்ற நிகழுவதாயிற்று!... பூமி அதிர்வது போல் தன் இருப்பு நகர்வது போல உணர்ந்தார்! இருக்கையை விட்டு எழவேண்டும்! போல் உணர்ந்தார்!

அதற்கிடையில் அவர் இருந்த அடியற்ற மரமே எழுந்து சுருண்டு வந்து இவரைச் சுற்றிக் கொண்டது!!

இப்போது அவருக்கு விளங்கிவிட்டது, நான் இவ்வளவு நேரமாக இருந்தது “வெங்குனாந்தி” பாம்பு தானென்று! இப்போது அறிந்து என்ன பயன்? காலம்தப்பிய அறிவால் யாது பிரயோசனம்!

அந்த வெங்குனாந்திப் பாம்பு காலிலிருந்து மார்பு வரை நன்றாகச் சுற்றிக் கொண்டது! இவரால் அசைய முடியவில்லை! நன்றாக அகப்பட்டுக் கொண்டேன் என்பதை நன்குணர்ந்தவரானார்! எத்தனையோ மிருகங்களை கையகப்படுத்தியவர், இன்று கை கொடுக்க யாருமில்லாமல் அகப்பட்டுக் கொண்டாரே! என்னே விதியின் கொடுமை!

பாம்பு இவருடலை இறுக்கத் தொடங்கி விட்டது! இவருக்கு விளங்கி விட்டது என்ன நடக்கப் போகிறது என்று!

மலைப் பாம்பும் சரி வெங்குனாந்தியும் சரி அவற்றின் குணம் செயல்பாடு ஒன்றுதான். மரவேர்கள்

போல பட்ட மரங்கள் போல கிடையாய்க் கிடக்கும். அப்பாவி மிருகங்கள் அருகில் வந்தால் காணும், அது பெரிய மிருகமாக இருந்தாலும் சுற்றி வளைத்து இறுக்கிக் கட்டிப் போட்டு விடும்!... இறுக்கி இறுக்கி எனும்புகளை நொறுக்கி அய்தாக்கி குற்றுயிராக்கி மெள்ள மெள்ள விழுங்கிப் போடும்!

இப்போது இவருக்கும் இதுதான் நடக்கப் போகிறது! இவர் உடலை மெள்ள மெள்ள இறுக்குவதாயிற்று! எனும்புகள் முறியும் போலிருந்தது! மூச்செடுக்க முடியவில்லை! திக்கு முக்காட வேண்டியதாயிற்று! ஒருகை சுற்றி வளைப்பில் அகப்பட்டுக் கொண்டது. மறுகை துப்பாக்கி தூக்கியகை, அதை உயர்த்திப்பிடித்ததால் சுற்றிவளைப்பில் அகப்படவில்லை! துவக்கை மேலே ஏந்தியவாறு திக்குமுக்காடினார்!

பாம்பை எப்படியும் சுடவேண்டும் என்ற வெறியோடு முயற்சிக்கலானார்! மனதிலே இருக்கும் ஆர்வத்துக்கு செயலுருவம் கொடுக்க முடியவில்லை! ஒருகையால் எப்படிச் சடுவது? இது என்ன கைத் துப்பாக்கியா? ஒரு கையால் சுட முயற்சித்துப் பார்த்தார்! இலக்கு நோக்கி திருப்ப முடியவில்லை. வில்லை அமத்த இயலவில்லை!

மூச்சுத்திணறலில் பயத்தில் விரல்கள் நடுங்குகின்றன இயங்க மறுக்கின்றன! சுடும் முயற்சியை கைவிட வேண்டியதாயிற்று! உயிர்ப்பயம் ஏற்பட்டு விட்டது! அபயக்குரல் எழுப்ப வேண்டும் போலிருந்தது! சத்தமும் வரப் பஞ்சிப்படுகிறது! சத்தம் வந்தாலும் கேட்க யார் இருக்கிறார்கள்!... ஐயகோ! எத்தனையோ விலங்குகளை மெத்த இலாவகமாக வேட்டையாடிய இந்த வேட்டைக்காரனுக்கா இந்த பரிதாப நிலை!

என்றாலும் அவர் இயலுமானவரை ஈனக் குரலில் கத்திக் கொண்டே இருந்தார்! “கடவுளே என்னைக் காப்பாற்று... காப்பாற்று...” அவர் திருவாய் இப்படி உச்சரித்து கத்தி கதறியது!

அப்போது ஒரு வாகனத்தின் உறுமல் ஒலி கேட்டது! விமானப்படையினர் “ஜீப்” வண்டி யொன்றில் வந்து கொண்டிருந்தனர்! அவர்கள் நவீன ரக துவக்குகளை ஏந்தி நின்றனர்! அவர்களும் வேட்டை விளையாட்டில் இறங்கிவிட்டனர் போலும்! கதறும் அவலக் குரல் கேட்டு வாகனத்தை நிறுத்தினர். பல கண்கள் மேய்ந்தன. விசயம் புலப்பட்டது! பாம்பு சுற்றி வளைத்து இறுக்கி ஒரு மனித உயிர் இறுதியை எய்து கொண்டிருக்கிறது!

வாகனத்தில் இருந்து எல்லோரும் குதித்து இறங்கி ஓடினர்!

“அனே... தெய்யனே!” “மகே அம்மே கரிசராய்...!” “துவன... துவன...!”

என்று சிங்களத்தில் பலவாறாகக் கத்திக் கொண்டு ஓடிவந்தனர்! நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டனர். சுந்தரமூர்த்தியின் விழி பிதுங்கி உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது!

படையினரைக் கண்டதும் அவர் முகத்தில்

நம்பிக்கை துளிர்விட்டது தெரிந்தது! அவர்களும் துரிதமாகச் செயல்பட்டனர்.

இரண்டு பேர் சேர்ந்து பாம்பின் வால் பகுதியை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டனர்! பிடித்துக் கொண்டே எதிர்ப்பக்கமாக சுந்தர மூர்த்தியை சுற்றிவந்தனர். பாம்புச் சுற்றல் குலைந்து கொண்டு வந்தது! குலைந்து நீண்டு வரும் போது மற்றவர்களும் தாங்கிப் பிடித்தனர். இப்போது பாம்பின் பிடி முற்றாகவே விடுபட்டுப் போயிற்று! அங்கப் பாரிய உருப்படியை நான்கு பேர் சேர்ந்து இழுத்து கிடையாய்ப் போட்டனர்! அங்கே சுந்தரமூர்த்தியையும் கிடத்திவிட்டனர். அவர் பெரிதாய் மூச்சை இழுத்து விட்டுக் கொண்டிருந்தார்! அவரை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர் சிலர்!

திடீரென்று இரண்டு வெடிச்சத்தம் கேட்டது “டுமில்...டுமில்...!”

பாம்பு தப்பியோடும் முயற்சியிலோ, எதிர்த்தாக்குதலிலோ முற்பட்டிருக்க வேண்டும்! இப்போது அதன் கதை முடிந்தது!

முடிந்து போகும் நிலையில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தியின் முகம் பிரகாசமாகிக் கொண்டிருந்தது! அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு தங்கள் வாகனத்தில் கொண்டு சென்றனர். முகாமுக்கு!

அப்போது சுந்தரமூர்த்தியின் வாய், இருகரம் குவித்து திருவாய்மலர்ந்தது “கோமஸ்த்துதி மாத்தயா, கோமஸ்த்துதி...!”

தங்கள் முகாமில் இரண்டு நாள் தங்கவைத்து சிகிச்சையளித்து புத்துயிருட்டினர்! சுந்தரமூர்த்திக்கு கொஞ்சம் சிங்களம் பேச வரும். அவரது வேட்டை அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். அவரில் களிவிரக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு அவரைப் பிடித்துப் போய்விட்டது! அதன் பிரதி பலிப்பு, அவருக்கு அங்கேயே வேலை கிடைத்து விட்டது! கூலி வேலை - தொட்டாட்டு வேலைதான் என்றாலும், அரசாங்க வேலையல்லவா! இவருக்கும் குருச்சந்திர யோகம்!

மாதம் முடிய சம்பளம். விடுமுறை உண்டு. இன்னும் எத்தனையோ உபகாரங்கள் சலுகைகள் உண்டு! கஸ்ரம் துன்பம் வருவது நன்மைக்கே என்பது சரியாயிற்று!

இவரோடு இன்னும் ஏழெட்டுப் பேர் வேலை செய்கின்றனர். அவர்களோடு பழகியதில் சிங்களத்தில் நல்ல தேர்ச்சியும் பெற்றுவிட்டார்! வயல் வேலையை மூத்தவனோடும் தம்பியோடும் பொறுப்புக் கொடுத்து விட்டு, இடைக்கிடை மேற்பார்வை செய்து வந்தார். அவர் சீவியம் செம்மையாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது.

விமானப்படையினரின் கால் நூற்றாண்டு விழா வந்தது! வெகுவிமரிசையாகவே கொண்டாட ஆயத்தமாகினர்! படைத்தளம், மைதானம், சுற்று வட்டாரம் எங்கும் சோடனை அலங்காரம் கொடி கட்டிப்பறந்தது! பொதுமக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர்! சிறுநண்டுகள் குளிர்மானம் என்று தாராளமாக வழங்கினர்! விமானப் படையின் அணிவகுப்பை எல்லோரும் பார்வை யிட்டனர்! விளையாட்டுப் போட்டிகளும் நடத்திக் காட்டினர்! சிறுவருக்கான, வளர்ந்தவர்க்கான போட்டிகளும் வைக்கப்பட்டு பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டன!

இறுதியாக நடந்த ஒரு போட்டிதான் எல்லோர் கவனத்தையும் ஈர்த்தது! குறிப்பார்த்துச் சுடும் போட்டி அது!

பஞ்சப் பொதியால் செய்த காட்டு மிருகங்கள் - மான், மரை, பண்டி, சிறுத்தை.... என்று பல மிருகங்கள்! உயரத்தில் இராட்டினத்தில் தொங்க விடப்பட்டு, காற்றில் மெள்ள மெள்ள அசைந்து சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஐம்பது யார் தூரத்தில் மேசையொன்று வைக்கப்பட்டு அதில் ஒரேயொரு துவக்கு மட்டும் வைக்கப்பட்டிருந்தது!

எல்லோரும் அந்தரத்தில் காற்றில் அசையும் மிருகங்களையும், துப்பாக்கியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதிகாரி கட்டளை பிறப்பித்தார் :

“ஒவ்வொருவராக வந்து சுழன்று

கொண்டிருக்கும் மிருகங்களில் ஒன்றை இலக்காகச் சுட வேண்டும்! யார் இலக்காகச் சுடுகிறார்களோ, அதோடு போட்டி முடிவுறும்!

போட்டியாளர்கள் பின்வரிசையில் அமர்ந்திருந்தனர். அனேகர் அங்கு வேலை செய்பவர்கள். டுமில்! துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது! போட்டி துவங்கிவிட்ட அறிவிப்பு!

முதலில் பண்டார வந்தான். மேசையில் இருந்த துவக்கை எடுத்தான். காற்றில் அசைந்து ஊர்ந்து செல்லும் மிருகங்களை உற்று நோக்கினான். சுடுகலனை ஏந்திக் கொண்டு குறிப்பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்!... “அவுட்... அவுட்...!” அவன் இன்றும் சுடவில்லை அதற்கிடையில் வெளியேற்றப்பட்டான்!

இரண்டாவதாக சுமணா வருகை தந்தான். அவனும் பண்டார பாணியிலேயே துப்பாக்கியை தூக்கி இலக்கு வைத்தான்! அவனும் “அவுட்

அவுட்”தான்! வெளியேற்றப்பட்டான்!... இப்படியே ஆறுபேர் சுடாமலேயே “அவுட்டானார்கள்” (வெளியேற்றப்பட்டார்கள்)

இவ்வளவு நேரமும் கடைசி போட்டியாளராக தூரத்தில் இருந்து கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தி புறப்பட்டார் போட்டிக்கு! எல்லோரும் சுந்தரமூர்த்தியை அலட்சியமாகவே பார்த்தனர். இவரும் “அவுட்டாக” வேண்டியவர்தான்! ஆனால் படையினர் அவரை மிக நிதானமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்! அவன் திறமையான வேட்டைகாரன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்! தாங்கள் வைத்த விளையாட்டில் (பொறியில்) அவன் விழுவானா, பார்க்கலாம்! அங்கலாய்ப்பு!

சர்வசாதாரணமாக நடைபயின்று வந்த சுந்தரமூர்த்தி சட்டென துப்பாக்கியை எடுத்தார். எடுத்த வேகத்தில் முறித்தார். சத்தமிட்டார் : “மாத்தயா, இதுக்க தோட்டா வைக்கப்படவில்லை! எங்க தோட்டா?!”

அதிகாரி, (சிங்களத்தில்) “பக்கத்தில தான் இருக்கு”, என்று அடுத்த மேசையைக் காட்டினார்! அவர் காட்டிய இடத்தில் ஒரு பெட்டியில் தோட்டாக்கள் இருந்தன!

சுந்தரமூர்த்தி துரிதமாகச் செயல்பட்டார்... தோட்டா போட்டது தயாரானது. குறிப்பார்த்தது சுட்டது சூடுபட்டு பண்டியொன்று தலை கீழாகத் தொங்கியது....எல்லாமே மின்னல் வேகத்தில் நடந்தேறியது! எல்லோரும் கரகோசம் செய்தனர்! ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்! அதிகாரி தோளைத் தட்டி கைலாகு கொடுத்தார்! சுந்தரமூர்த்திக்கு பெறுமதியான பரிசு கொடுக்கப்பட்டது!... பின்னர், பதவி உயர்வும் வழங்கப்பட்டது! வேலையாட்களுக்கு மேற்பார்வையாளன் அவர்! சம்பளமும் கூடிவிட்டது! மெத்தமன நிறைவோடு அவர் வாழ்ந்து வரும் போதில்...!

நாட்டுப் பிரச்சனை கொதிநிலைக்கு வந்து விட்டது! ஆயுத கலாச்சாரம் சூடேறிக் கொண்டிருந்தது! எங்கும் ஒரே பரபரப்பு! எந்த நேரம் என்ன நடக்குமோ எனும் நிலைப்பாடு!

மக்கள் இடம் பெயரவும் நேர்ந்தது! சுந்தர மூர்த்திக்கு நிம்மதியாக தொழிலாற்ற முடியவில்லை! இதற்கிடையில் ஆயுததாரிகள் அவரை இடைமறித்தனர் விமானப்படை முகாமுக்கு போகக் கூடாது என்றனர்! அப்போதிருந்த சூழ்நிலையில் அவர் களை மீறி ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை அவரால்!

அந்தோ பரிதாபம்! அருமையான வேலையும் போய், அமைந்த இல்லிடமும் போய், அமைதியான வாழ்வும் போய், ஆனந்தமான மன அமைதியும் போய்விட்டதே!

இப்போது வயதாகி உடல் தளர்ந்து அனாதரவான நிலையில் இருந்து கொண்டு அடிக்கடி முணுமுணுப்பார்...

“சூசா, இந்தச் சண்டை மட்டும் வராதிருந்தால் இப்ப “பென்சன்” எடுத்துக் கொண்டு ராசா மாதிரி இருந்திருப்பேனே!”

... இப்படியாக இழந்தவை கணக்கற்றவை!

கவிதையும் வாசக மனநிலையும்

கவிதைக்கும் வாசகனுக்கும் இடையிலான உறவு
எப்படிப்பட்டிருக்கிறது கருதுகிறீர்கள்?

கவிதைக்கும் வாசகருக்கு மிடையிலான உறவு என்பது எப்போதும் முரண்பாடானதாகவே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவன் நான். வாசகன், கவிதைப் பிரதியோடு போராடி முடிவற்ற ஒரு வினையை செயலுக்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்றும் விரும்புவன்.

இலக் கியப் பிரதிகள் தம்மிடம் ஏதோவொரு அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கிறது என நம்பும் ஒவ்வொருவரும் முதலில் வாசகராக மாறிவிடுகிறார். அடுத்ததுதான் இலக்கியப் பிரதியோடு எப்படி வினையாற்றுவதென்ற விசயமாகும். இலக்கியப் பிரதிகள் அதனதன் இயல்பிலேயே பெரும்பாலும் மறை முகமாக எதையோ பேசுவதாகவே இருக்கும். அதிலும் கவிதைப் பிரதி கொஞ்சம் ஆழமாக இதை செய்து விடும். அப்படிச் செய்வதிரூடாகத்தான் தன்னை அது கவிதைப் பிரதியாக தக்கவைத்துக் கொள்கிறது. இலகபடுத்தி இதை விபரிப்பதென்றால், சூழலில் சாதாரணமானது என கருதப்படும் ஒரு விசயத்தை நாம் இதுவரை சந்தித்திராத அசாதாரணமான ஒன்றாக மாற்றி உருப்பெறச் செய்வதுதான் கவிதைப் பிரதி. இது மிக அடிப்படையான ஒன்று. இதை விரிவாக பின்னர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பேசுவோம். யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கின்ற ஒன்றாக கவிதைப் பிரதி நெடுங்காலமாக இங்கு பயிலப்படுகிறது. அதன் மீது பெரும் விமர்சனம் எனக்குண்டு.

நாம் அறிந்து வைத்திருக்கின்ற உண்மைகளை, நமது

நம்பிக்கைகளை மேலும் உறுதிப்படுத்துபவைகளை, நாம் அடிக்கடி உணரும் ஒன்றை இந்தப் பிரதி கதையாடுகிறது என உணரவைப்பதே கவிதைப் பிரதி என்றும் அதன் பணி என்றும் கருத முயற்சிப்பவரே இங்கு வாசகர் என ஆகிவிட்டிருக்கிறது. உண்மையில் வாசகர் என்பது அப்படியும் இருக்கலாம் என்பதே ஆகும். ஆனால், அப்படி மட்டுமே வாசகர் அல்ல. எழுத்து எவ்வளவு பன்மையானதோ அந்தளவு பன்மையானதாக பெருகிக் கிடப்பதே வாசகர் என்ற ஒரு மனநிலையாகும். ஆம், வாசகர் என்பது நபர்கள் அல்ல. குறிப்பிட்ட தருணங்களில் அதாவது பிரதிகளை எதிர்கொள்ளும் தருணங்களில் நபர்களிடம் தோன்றும் ஒருவகை மனநிலையைத்தான் வாசகர் என்று அழைக்க முடியும். மற்றப்படி ரசிகர் என்பதைத்தான் வாசகர் என நாம் பாவிக்கிறோம்.

நமது நம்பிக்கைகள், நமது கருத்துநிலைகள், நமது கவித்துவம் குறித்த புரிதல்கள், ஏன் நாம் கவிதை என பொதுவாக உருவாக்கியிருக்கும் அது குறித்த மனநிலை வடிவங்கள் போன்றவற்றை கலங்கடிப்பதாக, சந்தேகிக்க வைப்பதாக கவிதைப் பிரதி இருக்க வேண்டும். அல்லது இப்படி இருக்க வேண்டுமென்றால், நாம் கவிதைப் பிரதியோடு முரண்பட வேண்டுமென்றும் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆகவே, கவிதை என்பது நமது கருத்துக்களை, கவித்துவமென்று பொதுவாக சந்தேகமின்றி உருவாக்கி வைத்திருக்கும் பொதுஉளவியலை, அழகான சொற்களில் சுமந்து வந்து

நம்மை ஆறுதல் படுத்துவதாக இருக்க முடியாது என்று இங்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

கவிதை என நாம் ஏற்றிருக்கும் பொது உளவியலை சாந்தப்படுத்துகின்ற எந்த கவித்துவப் பிரதியும் அனேகமாக கவிதையாக இருக்க முடியாது. அதைமீறிநாம் அதை கவிதையாக ஏற்றுக்கொண்டால் உண்மையில் அது கவிதை குறித்த நமது பழைய புரிதலை நியாயப்படுத்துகிறது என்றே அர்த்தமாகும். நிச்சயமாக கவிதையின் அசாத்தியங்களை (இதுகாறும் சாத்தியமற்றது என கருதிய அம்சங்களையும், புனைவு உத்திகளையும் கொண்டு கவிதையை நிகழ்த்துதல் அந்தப் பிரதி உருவாக்கவில்லை என்றே நாம் கருத வேண்டியதிருக்கும். அதுபோலதான் வாசகர் என்ற மனநிலையும். புதிதாய் ஒன்றை அறிந்துகொள்வதற்கான தயார்நிலையிலும் அதற்கான வழிவகைகளிலும் வினைபுரிய வேண்டும். நம்மை கலங்கடிக்காத, சங்கடத்தை ஏற்படுத்தாத நிலையில் நமது பழைய புரிதலை தொந்தரவு செய்யாத நிலையில் இருக்கும் எந்தக் கவித்துவப் பிரதியையும் கவிதையாக ஏற்க மறுக்கும் மனநிலைதான் வாசகர் என்பதாகும்.

கவிதைப் பிரதியோடு கிடந்து தீவிரமாகப் போராடி அதனோடு வினைபுரியும் ஆற்றல்களையும் வளங்களையும் பெருக்கும் மனநிலையைத்தான் நான் "வாசகர்" என்ற சொற்களால் அழைக்க விரும்புகிறேன். இங்கு அடிப்படையான ஒரு கேள்வி எழும்புகிறது கவிதைப் பிரதியுடன் இந்தக் கடினமான போராட்டம் அவசியம்தானா என்பதுதான் அது. ஆம், நிச்சயமாக இலக்கியப் பிரதிகளில் கவிதைக்கு மாத்திரம் இது மிக அவசியமான ஒன்று. ஏனெனில், அது எந்தச் சாதாரணமான விசயமெனினும் அதன் பண்பையும் கருத்துநிலைகளையும் முற்றிலும் புதிய ஒன்றாக மாற்றியமைக்கின்ற வேலையைச் செய்வதாகும். எந்த முன்னுதாரணங்களும் இன்றிய ஒரு நிலையில் செயற்படுவது. இந்த முன்மாதிரிகளை முற்றாகப் புறக்கணிப்பதுதான் கவிதையின் வேலையே. அப்படி செயற்படுவதால்தான் அது கவிதையாக தன்னை நிலை நிறுத்துகிறது. மிகவும் புதிதான அனுபவ நிலையை சூழலுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

இப்போது கவிதைப் பிரதிக்கும் வாசகருக்கு மிடையிலான உறவு எப்படிப்பட்டது என்பது ஓரளவு புரிந்திருக்குமென்று நினைக்கிறேன். எனினும், இதை கருத்துத்தளத்திலும் கொஞ்சம் விவாதிக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.

பிரதி அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கிறது அதாவது மொழியாலான ஒரு நிகழ்வுதான் பிரதி என்பதால் மொழிவழியாக தாக்கமுற்றநிலையில் ஒரு அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கிறது என்றும், சூழல்தான் பிரதிக்கான அர்த்தத்தை உருவாக்குகிறதென்றும், ஆசிரியனின் நோக்கமே ஒரு பிரதிக்கான அர்த்தத்தை கண்டடைவதில் முக்கியமானதென்றும், இல்லை வாசகனே பிரதிக்கான அர்த்தத்தை கண்டு பிடிக்கிறான். அவனினூடாகவே பிரதி தனது அர்த்தத்தை

உருவாக்குகிறது என்றும் பல கருத்துநிலைகள் இருக்கின்றன. கடைசியாக கவனயீர்ப்பைப் பெற்ற கருத்து நிலை, வாசகனை முதன்மைப்படுத்தியது என இதுவரை அறிந்திருக்கிறோம். எனினும், அனைத்துக் கருத்து நிலைகளும் உலகளவில் செல்வாக்குடனே இருக்கின்றன. இதுதான் ஆச்சரியமான ஒன்று. இதில் குறித்த ஒரு கருத்துநிலைதான் முக்கியமானது என்று எந்தச் சட்டங்களும் இல்லை. இப்படியான தீர்க்கமான வரையறை இல்லாமலிருப்பதுதான் இலக்கியத்தின் வெற்றியும் கூட. இன்னும் மிகச் சதந்திரமான ஒரு வெளியாக இலக்கியம் கருதப்படுவதற்கும் இதுதான் காரணம்.

இந்த கருத்துநிலைகளின் உள்ளார்ந்த ரீதியாக இயங்கும் முக்கியமான இரண்டு விசயங்களை இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம் என நினைக்கிறேன். ஒன்று ஆசிரியர் மானவ அல்லது குரு சீட புரிதல் முறை. மற்றையது கண்டுபிடித்தல் முறைமை. இந்த இரண்டு முறைகளிலும்தான் பிரதிக்கான அர்த்தம் உருவாக்கப்படுகிறது. இரண்டு முனைகள் இதிலிருக்கின்றன. ஒன்று அறியப்பட வேண்டிய நிலையிலிருக்கின்ற முனை. மற்றையது அறிந்த முனை. உதாரணமாக இப்படி இதை விபரிக்கலாம். குரு அறிந்தவராகவும், சீடன் அறியப்பட வேண்டியவர் என்பதாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு முனை செயலாக்கமானதாகவும் மற்றையது செயலாக்க மற்றதாகவும் அமைக்கப்படுகிறது. கண்டுபிடிப்பு முறையும் இப்படித்தான். இயற்கை இருக்கிறது. மனிதன் செயலாக்கமான பகுதி. அந்தப் பகுதி இயற்கையை தனது ஆற்றலினால் அர்த்தப்படுத்துகிறது. இவ்வளவுதான்.

அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் உதவுவதாக நம்பும் இந்த இரு வழிமுறைகளும் ஒரு முனையை செயலாக்கமற்றதாக நம்ப வேண்டிய தேவையில் இருக்கிறது. அப்போதுதான் அர்த்தம் என்பது உருவாகும் என கருதப்படுகிறது. இதையே இலக்கியத்திலும் பாவிக்கின்றனர். ஏன் அனைத்திலும் இதுதான்.

இலக்கியப் பிரதியை சந்திப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு உண்மை தேவையில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு வழிமுறையும் தேவையில்லை. ஆனால், இலக்கியப் பிரதிக்கும் வாசகனுக்குமிடையில் உரையாடல்தான் தேவை. அதிலும் கவிதைப் பிரதியோடு வினையாற்றும்போது இரண்டு முனைகளும் அதாவது பிரதியும், வாசகரும் செயலாக்கமான நிலையை எடுக்க வேண்டும். அனுபவம் என்பது ஒன்றை மனிதனின் தனித்த மனநிகழ்வு அல்ல. எனவே, இலக்கிய வாசிப்பென்பது ஓர் உரையாடல். வாசகன் பிரதியுடன் மொழிவழி உரையாடலில் ஈடுபடுகிறான். மொழிவழி நிகழ்வதாலேயே அது தனிமனித அனுபவம் சார்ந்ததல்ல. பிரதி சில காலங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டதெனினும், பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டதெனினும் அது கடந்த காலத்தைச் சுமந்து நிற்கிறது. இங்கு வாசகனே நிகழ்காலத்தை தன்னில் கொண்டுள்ளான். வாசிப்புச் செயலில் இரண்டு காலங்கள் சந்தித்துக்கொள்கின்றன. கலக்கின்றன. முரண்படுகின்றன. எனவே, பிரதி ஏற்கனவே அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கின்றது என்ற

பேச்சுக்கே இடமில்லை. அதுபோல, வாசகனே அர்த்தத்தை கண்டுபிடிக்கின்றான் என்ற பேச்சுக்கும் இடமில்லை. வாசிப்பின்போது அர்த்தம் மெதுவாக நிகழ்கிறது. உண்மைகள் தங்கள் இருப்பை புதுப்பித்து அவழிகின்றன. அதனைப் புரிதல் என்கின்றோம். பிரதி வாசிக்கப்படுகிறது என்றால் அங்கு இரண்டு காலங்கள் சந்தித்துக்கொள்கின்றன என்று பொருளாகிறது. இது தொடுதளங்களின் சந்திப்பு (Fusion of Horizons) ஆனால், இந்தச் சந்திப்பு இரவும் பகலும் என்கே சந்தித்துக் கொள்கின்றது என கண்டுபிடிக்க முடியாத மங்கலான ஒரு புள்ளிபோன்றது

வாசகனே அனைத்தும் அல்லது பிரதியே அனைத்தும் என்ற இரண்டு கருத்துநிலைகளும் இங்கு சங்கடமான நிலைக்குச் சென்றுவிடுகிறது. கடந்த காலம் மற்றும் நிகழ்காலம் என்பது மாத்திரமல்ல, வாசகனின் எதிர்காலம் குறித்த எதிர்பார்ப்பு திட்டம் என்பவைகளும் இந்த பிரதி வாசிப்புச் செயலில் பங்கேற்கின்றது.

இந்தச் சந்திப்பு எப்போதும் முரண்பாடு கொண்டதாகவே இருக்க வாய்ப்புள்ளது. அது போல சில தருணங்கள், இடங்கள், இதமான சந்திப்புக்களாக ஆகவும் செய்கிறது மொழி அனுமதிக்கும் எல்லைக் கூடாக இந்தச் சந்திப்பு நடந்தேறுகிறது. அந்தச் சந்திப்புப் பற்றிய கதைகளின் வியாக்கியானமே கிட்டத்தட்ட அர்த்தமாகும். இது ஒவ்வொரு சந்திப்பின்போதும் முற்றிலும் வேறுபடக்கூடியது. எனவே, அர்த்தங்கள் பெருக வாய்ப்பைத் தருகிறது.

ஆகவே, வாசிப்பென்பது மிகச் சிக்கலான ஒரு நிகழ்வு. வாசிப்பின்போது பிரதி மாத்திரமல்ல வாசகனும் உருமாறுகிறான். இந்த உருமாற்றம் நிகழாதுபோனால் அங்கு உரையாடல் இல்லை என்றே அர்த்தமாகிறது. உரையாடல் வாசிப்புச் செயற்பாடு என்பதை டெரிடா மறுத்திருப்பார் என்பதையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இது மிகச் சிக்கலான ஒரு நிகழ்வு. வாசிப்பின் போது பிரதி மாத்திரமல்ல வாசகனும் உருமாறுகிறான். இந்த உருமாற்றம் நிகழாதுபோனால் அங்கு உரையாடல் இல்லை என்றே அர்த்தமாகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாக சொல்வதென்றால், வாசகன் என்பது பிரதியுடன் வினையாற்றும்போது உருவாகும் மனநிலை. பிரதியில் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் பாங்காற்றுவதுதான் வாசகனின் பணி. மாறாக பிரதி யிலிருந்து உண்மையை எடுத்துச் சொல்வதல்ல. பிரதி என்பது, அர்த்தங்களை கண்டுபிடிக்க பங்களிப்புச் செய்யும் வாசகர்களுக்கு ஏதுவான சூழலை வழங்குவது தான். அதிலும் கவிதைப் பிரதி மிகவும் சூட்சுமமான வழிமுறைகளையும், தந்திரோபாயங்களையும், நமக்கு என்றுமே பழக்கமற்ற புனைவு நிலவரங்களையும் உருப்பெருக்கி, அர்த்தங்களை கண்டுபிடிப்பதில் சாவலை உண்டுபண்ணுவதுதான். அந்தச் சவாலை எதிர் கொண்டு அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் பங்களிப்புச் செய்வதில்தான் வாசகன் என்ற மனோ

பாவம் விரிவடைகிறது. அடுத்த எல்லைக்குச் செல்கிறது. ஆகவே, கவிதைக்கும் வாசகனுக்குமிடையிலான உறவு பெரும் ஆற்றல்களைக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல வளரக்கூடிய ஒன்று. அதே நேரம் தற்செயலானதும் கூட. இந்த ஆச்சரியமிக்க உறவை இழந்துவிடுவதினாடாக வாழ்வின் தருணங்கள் பழகப்பட்டுப் போகின்றன. வாசகர் என்ற ஒரு மனநிலை பிரதி என்ற மொழியாலான ஒரு நிகழ்வை சந்தித்தல் என்பதே பிரதியுடனான நமது உறவாக கொள்ளமுடியும். அந்தச் சந்திப்பின் கதை களை வியாக்கியானம் செய்வதே வாசிப்பாகும்.

பிரதியில் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில் எப்படியான பங்களிப்புக்களைச் செய்ய முடியும் என்று சிந்திப்பதுதான் இலக்கியத்தில் செயற்படுதல் என்பது மாகும். நாம் இப்போதெல்லாம் ஒரு பிரதி தன்னை எப்படி கவிதையாக நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது என சிந்திக்கும் முயற்சியில் கவனத்தை செலுத்துவதில்லை. அதற்கு மாறாக இந்தப் பிரதி கவிதையாக இருக்கிறது என நம்பி விடுகிறோம். அதற்கு மரபுரீதியிலான சில அடையாளங்கள் எழுதாத விதியாக இருந்து உதவி செய்கின்றன. ஆக, அதற்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள இந்தக் கவிதை என்ன சொல்கிறது என்றே யோசிக்கிறோம். உண்மை அப்படி அல்ல. ஒரு பிரதி தன்னை கவிதையாக நிகழ்த்திக்காட்ட எப்படியாக தனது உள்ளலகுகளில் செயற்படுகிறது என்பது இங்கு முக்கியமானது. இந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பு முறையை கண்டடையும்போது, நாம் யாரும் கவிதைக்கும் வாசகருக்குமான உறவு பற்றி கவலைகொள்ள ஏதுமிருக்கப் போவதில்லை.

தீர்க்க முடியாத சமன்பாடுகள்

வகைப்படுத்த முடியாத கணக்குகளினால் மனம் சஞ்சலமடைகின்றது.

தீர்க்க முடியாத சமன்பாடுகளால் காலங் கடந்த நிலுவைகள் - முடிவிலியாகச் சுமையைச் சேர்க்கும்.

யுத்த காலங்களில் கிழிந்து போன பக்கங்களின் கணக்குகள் சீர் செய்ய முடியாதவாறு துன்பமேற்றும்.

இழப்புக்களைக் காட்டும் வரைபடங்களின் எல்லை இன்றும்... இன்றும்...

நீண்டு போய்க் கொண்டிருக்கும்

- டீ.வி.ஐ.வரதராஜன்

ஈழத்து பக்திப் பாடல்களில் “எழுச்சி” அவதானிப்பிற்குரிய சிலவற்றை முன்வைத்து

ஈழத்து பக்திப் பாடல்களை பொறுத்தவரையில் கலைத்துவமும், கவித்துவமும் ஒரு சேர பல்வேறுபட்ட உணர்வுகளை உள்ளிருத்தி காலத்தின் நிதர்சன குரலாய் பன்னெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றன. பக்திப்பாடல்களின் சிறப்பு நாயன்மார்களின் காலத்தில் உக்கிரமடைந்து வளர்ச்சியும் அடைந்தது எனலாம். இறைவனை நினைந்துருகி, இறைபுகழை மூர்த்தி தலம் விருட்சம் ஆகியன ஒரு சேர மிகச் சிறப்பான ஒரு கலை வடிவமாக ஈழத்து பக்திப்பாடல்கள் மிளர்கின்றன.

ஈழத்து பக்திப்பாடல் தளம் என்பது ஆழமும், அகலமும், வீச்சும் கொண்ட ஒரு சிறப்புக்குரிய தளம் ஆகும். ஈழத்து பக்திப்பாடல்களை பொறுத்தவரையில் காலம்காலமாக அவற்றின் காலதேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்றாற்போல தம் வடிவங்களில் மாற்றங்களையும், சிறப்புக்களையும் தம்மகத்தே வரித்துக்கொண்டன. ஒரு காலத்தில் குறித்த ஒரு ஆலயத்திற்கு பக்திப் பாடலை தயாரித்தல் என்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமாக இருந்தாலும் இன்று நாளுக்கு நாள் மூலை முடுக்கெல்லாம் சிறப்பான முறையில் பல பாடல்கள் வெளியாகின்றன. உலகத்தமிழ் சூழலைப்பொறுத்த வரையில் ஈழத்துப் படைப்புக்களுக்கென தன்னிகரில்லாத தனித்துவங்கள் இருந்து விடுவதுண்டு அந்த தன்மைக்கு ஈழத்து பக்திப்பாடல்களும் விதிவிலக்கானவை அல்ல.

ஆரம்பகாலம் தொட்டு எமது ஈழத்துச்சூழலில் பல சிறப்பான பாடல்களின் வருகை ஒரு நித்திய நிதர்சனமான தன்மையாக இருந்து வருகின்றது. இங்கு ஈழத்துப் பக்திப்பாடல்களில் எழுச்சி என்கின்ற சிந்தனைத்தளத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பரந்த வெளிக்கொண்ட ஈழத்துப் பக்திப்பாடல்களின் செல்நெறியில் அவதானிப்புக்குரிய ஒரு சிலவற்றை முன்வைத்து நோக்குதல் என்பதே சாலப்பொருந்தும். எழுச்சி என்று பார்க்கின்ற போது படைப்பை படிப்பவர்கள் கேட்பவர்கள் மனதில் ஒரு சிறு அதிர்வையோ, சிந்திப்பையோ தூண்டுவனவற்றை இந்த எழுச்சி குறித்து நிற்கின்றது.

ஈழத்துப் பக்திப்பாடல் சூழலைப் பொறுத்த வரையில் “வீரமணிஐயரின்” பாடல்கள் மிகச்சிறப்புக்

குரியனவாக நோக்கப்படுகின்றது. எழுச்சி என்பதையும் தாண்டி அவருடைய பல பாடல்கள் கலைத்துவத்திற்கும், அழகியலுக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற பாடல்களாக வெளிவந்திருந்தன. ஒரு காலத்தில் ஈழத்து ஆலயங்கள் பலதும் வீரமணி ஐயரை பாடல் உருவாக்கத்திற்கு நம்பியும், விரும்பியும் இருந்த “வீரமணிஐயர் அலைக்காலமாக” அது மருவியுமிருந்தது. இன்றும் கூட அவர் இல்லாத சூழலில் அவரால் எழுதப்பட்ட பல பாடல்கள் இன்று முழுமையான பாடல்களாக ஆங்காங்கே உருப்பெறுவது கண்கூடு. இறைவனை இரசனைத்துவம் மிக்க வார்த்தை பரிமாணங்களுடாக கெஞ்சுகின்ற தன்மையும், உருவகிக்கின்ற பாங்கும் மிகச் சிறப்பானவை. இன்றும் பல இளம் பாடலாசிரியர்களின் பின்பற்றுதலுக்கு உரியவராக வீரமணிஐயர் திகழ்கின்றார்.

“நாளும் பொழுது நாடி உனது
பாதமலரைப் பாடுவேன் ஐயா
தூளும் மூர்த்தி தலம் தீர்த்த முறையா
சோபனம் தேரும் மூத்த விநாயகா....”

போன்ற பாடல்வரிகளில் காணப்படுகின்ற அழகியலையும் கலைத்துவத்தையும், சந்தங்களையும் வீரமணி ஐயரின் பெருவாரியான பாடல்களில் தரிசிக்க முடிகின்றது. வீரமணி ஐயரின் பாடல்களின் பல்வேறு விதமான இரசனைகள் மக்களின் விருப்பப் பெற்ற சம காலத்தில் பக்திப்பாடல்களின் போக்கும் மாற்றமும் உக்கிரமடைந்த ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் முனைப்பின் காரணமாக எழுச்சியின் முழுவிடிவமாக மாறத் தொடங்கியிருந்தது. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்

தின் மிக முக்கியமான பங்களிப்பாக இருக்கின்ற எழுச்சி ஆயுதம் என சொல்ல வல்ல ஈழத்து எழுச்சிப் பாடல்கள் முனைப்புப் பெற்ற காலத்தில் ஈழத்து பக்திப் பாடல்களின் தளமும், வடிவமும், சொல்லாடலும் மாற்றம் காணத் தொடங்கின. விடுதலைக் களவிற்பனை ஏக்கங்களையும், தாகங்களையும் எழுச்சிப்பாடல்

களின் ஊடாக மாத்திரம் தரிசிக்க தொடங்கிய மக்கள் அந்தக் காலத்தில் சில பக்திப் பாடல்களின் ஊடாகவும் தரிசிக்க தலைப்பட்டனர். மிகநுண்ணிய வடிவமான இப்பாடல்களின் மாற்றம் மக்களிடையே பெருவிருப்புக் குரியனவாக மிளிர்ந்தன.

இந்த முறையியல் மாற்றத்தில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் பங்களிப்பு காத்திரமானது. பல்லாயிரம் எழுச்சிப்பாடல்களினூடாக மக்கள் இதயங்களை திறந்த கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை பக்திப் பாடல்களிலும், அரசியல், வரலாறு, நிலத்திற்கு காண வேண்டுகல் போன்ற விடுதலைப்போராட்டத்தில் விஞ்சி நின்று பல கருத்துக்களை பக்திப்பாடல்களின் சிறப்புக்கள் எதுவும் இசகுமிசுகாத வகையில் எழுதியிருந்தார். இதன் வெளிப்பாடாய் “திசையெங்கும் இசை வெள்ளம்” என்கின்ற பாடல் இறுவெட்டு மிகவும் சிறப்புக்குரியனவாகவும், ஈழத்து பக்திப்பாடல் தழுவில் ஒரு மாற்றத்தையும், வடிவத்தையும் கொண்டுவந்த ஒரு கவனிப்பிற்குரிய படைப்பாகின்றது. ஈழத்தின் சிறப்பு ஆலயங்கள் மீது வர்ண ராமேஸ்வரனின் இசையில் வர்ண ராமேஸ்வரன் அவர்களால் பாடப்பட்ட இவ் இறுவெட்டின் முழுப்பாடல்களிலும் எழுச்சித்தன்மையை காண முடியும்.

“நீ வரும் தேர் கூட தீயாச்சுகதே எந்த நேரமும் நிலத்தினில் போராச்சுகதே தாயவன் மேனியே புண்ணாச்சுகதே தமிழ் சந்ததி உதிர்கின்ற மண்ணாச்சுகதே...”

செல்வச் சந்திதி ஆலயத்தின் மீது கவிஞரால் பாடப்பட்ட இப்பாடல் வரிகளில் நாம் ஒரு எழுச்சித் தன்மையையும், ஒரு கால வரலாற்றையும் காண முடியும்.

மிகச்செல்வாக்கு பெற்ற “திசையெங்கும் இசை வெள்ளம்” இறுவெட்டின் அனைத்து பாடல்களும் ஒட்டுமொத்த எழுச்சியின் வித்தியாசமான பாடல்களாக இருந்தன

“கதிர்காம முருகையா உருகையா உனை காணாத விழிஇரண்டும் பழுதையா இருமாதர் புடை தழ முகம் காட்டுவாய் - தமிழ் இனம் காக்க எம்நாட்டில் பகை ஒட்டுவாய்”

போன்ற பாடல் வரிகள் பக்திபூர்வமாகவும், எழுச்சி பூர்வமாகவும் இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

அடுத்து பார்க்கின்ற போது இற்றைவரை எல்லோராலும் விரும்பி கேட்கப்படுகின்ற “பிட்டுக்கு

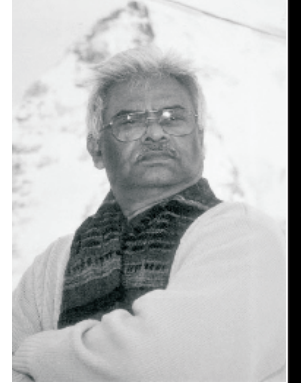
மண்கமந்த பெருமானார்” பாடலிலும் பல கருத்துக்களை கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை உள்ளிருத்தியிருக்கிறார். உதாரணமாக,

“.....
தாயமர்ந்திருக்கின்றாள் அருகினிலே
என் சாவருகின்றதையா தெருவினிலே
.....

இன்றைக்கும் எமக்கா எழுவாய் ஐயா எங்கள் இடர்கண்டு உடன்வந்து அருள்வாய் ஐயா...”
ஈழத்துப் பக்திப்பாடல்களில் இற்றைவரை வெளிவந்த பாடல்களில் கவிஞரின் இப்பாடல் பல விடயங்களை உள்ளிருத்தி வெளிவந்திருக்கின்றது. இன்றும் பல ஆலயங்களின் தேசிய பாடல் எனச் சொல்லக்கூடிய வகையில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் இப்பாடல்.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் நிகழ்களம் விசாலமாகியிருந்த காலப் பகுதியில் எழுச்சிப்பாடல் சமதளத்தோடு பக்திப் பாடல்களும் நேரிடையாக பல கருத்துக்களை உள்ளிருத்தி வெளிவந்தன. புலம் பெயர் தேசங்களில் இருந்து ஈழத்து ஆலயங்கள் மீது இற்றைவரை பலகனதியான இசைஇறுவெட்டுக்களும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றிலும் பல எழுச்சித் தன்மைகளையும் நாம் காண முடிகின்றது. குறிப்பாக தமிழ்நதியால் எழுதப்பட்டு முறிகண்டிப் பிள்ளையார் மீது பாடப்பட்ட பாடல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக கொள்ளப்படுகின்றது.

“முறிகண்டிப் பகுதியினிலே வீற்றிருக்கும் எங்கள் மூத்தவன் விநாயகனே முதல் வணக்கம் வழிசென்றவாணங்கள் காத்துநின்றாய்-எங்கள் வாழ்வினிலும் சாவினிலும் சாட்சிநின்றாய் கும்பிட்டோம்கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லையே நாங்கள்

குமுறியமும் குரலையாரும் கேட்கவில்லையே நம்பிபேர்களைல்லாம் கையை விரித்தார் - கபட நாடகங்கள் ஆடி சிலர் பொய்யை உரைத்தார்.”

போன்ற வரிகள் மக்களின் ஏக்கங்களையும் நம்பிக்கையினங்களையும் தூக்கமமாக சொல்லி மிகவும் கவனிப்புப் பெற்றன. பல பாடலாசிரியர்கள் காலத்தின் இறுக்கம் கருதி புனைபெயர்களிலும் சிலர் பெயர் எதுவும் வெளியிடாமலேயே புலம்பெயர் தழுவில் இருந்து கொண்டு எழுதியிருந்தனர் உதாரணமாக மண்டீர் முருகன் மீது பாடப்பட்ட,

“விடிவேதும் அறியாத இனமாகின்றோம் - தமிழ் விளையாடும் இடமெங்கும் பிணமாகின்றோம் வடிவேலா எமக்கிந்த கதியேனடா தென் தமிழீழ அழகோனே பதில் கூறடா...”

போன்ற பாடல்கள் வெளியாகி மிகவும் கவனிப்புப்பெற்றன.

இந்தக்கட்டுரையின் தலைப்பின் பிரகாரம் எழுச்சி என்ற சொற்பதம் கூட இரண்டு நிலைப்பாடுகளில் முதுகில் சமை தாங்கும் ஒரு சொல்லாடலாக மருவியிருக்கின்றது. முதல்வடிவமானது போர் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் நேரிடையாக அரசியல், விடுதலை, அவாக்களை உள்ளிருத்திய பாடல்களின் வெளிப்படையாக வெளிவந்தன. இரண்டாம் வடிவமாக போர் முடிவற்ற கடந்த ஐந்தாண்டு காலமாக வெளிவருகின்ற சிறு அதிர்வை தோற்றுவிக்கக்கூடிய எழுச்சிவடிவமாக மாற்றம் கண்டுள்ளது. முதல் எழுச்சித்தளமானது பாடல்களின் கரு, சொல்லுகின்ற செய்திகளின் கனதி என்பவற்றை முன்னிருத்தி கருத்துச் சொல்நெறியில் மிகவும் கவனிப்புப்பெற்று வெளிவந்தன. அந்தக் காலப்பகுதியிலேயே பக்திப்பாடல்களும் ஈழத்து எழுச்சிப்பாடல்களோடு பல கோணங்களில் ஒன்றித்துப்போயிருந்தன. எல்லாப்பாடல்களையும் அப்படிச்சொல்லமுடியாது. ஆனால் இந்த இடைப்பட்ட ஐந்தாண்டை பொறுத்த வரை பல்வேறுபட்ட இலக்கிய செல்நெறிகளும் மாற்றம் காணவினையும் (காலத்தின் கட்டாயம்) சந்தர்ப்பத்தில் பக்திப்பாடல்களும் மாற்றம் காணவிளைந்தன. இதன் அடிப்படையிலேயே இரண்டாவது எழுச்சித் தளம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதாவது கருத்துச்செறிவு, உள்ளார்ந்த கருத்து என்பவற்றை உள்ளிருத்தி எப்படி

வீரன் ராஜேஸ்வரன்

முதல் எழுச்சி தளத்தில் பாடல்கள் வெளியாகியிருந்தனவோ அதைப்போல சமகால பாடல்கள் வார்த்தையலங்காரங்களிலும், குறியீடுகளிலும், சந்தங்களிலும் பெருவாரியான கவனத்தைச் செலுத்தி முற்றுமுழுதான குறியீட்டு வடிவங்களிலான ஒரு எழுச்சித் தன்மையை தம்மகத்தே வரித்துக் கொண்டன எனலாம்.

இறைவனை, இறைவியை நேரிடையாக வேண்டி அவர்களையும் குறியீடுகளாக வைத்து பல பாடல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு எழுச்சித் தளங்களும் வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளை கொண்டிருப்பதனால் வித்தியாசமான ரசனை பூர்வமான பாடல்கள் இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்று அதிகமாக வெளியாகின்ற பல பக்திப் பாடல்களில் பல இளையோர் வட்டம் வீச்சாகவும், எழுச்சிபூர்வமாகவும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறனர். குவீரா, வேலணையூர் சுரேஷ், துரை கணேசமூர்த்தி, தினேஷ் ஏகாம்பரம், சி.பாலகுமார், வெற்றி துஷ்யந்தன் போன்ற பாடலாசிரியர்களின் பக்திப் பாடல் இறுவெட்டுக்கள் ஈழத்தில் பல பாகங்களிலும், புலம் பெயர் சூழல்களிலும் தொடர்ச்சியாக வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன எனலாம். இவர்களை விடவும் இன்னும் பலர் வீச்சான சிறப்பான பாடல்களை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இன்றைய பாடல்களை

பொறுத்தவரையில் நீண்ட அனுபவமும், திறமை யும் கொண்ட குவீரா, வேலணையூர் சுரேஷ் ஆகியோர்களினது பாடல்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை உதாரணமாக குவீராவின்,

“குறை தீர விரை
வோமே குமாராலயம்
-உசன்

பதிவாழும் குமரன்
தான் அருளோவியம்

.....

.....

உன் பாதங்களை தண்ணீரால் நனைக்கின்றோம்
உன்வேலின் முனை வெற்றிகளை
நினைக்கின்றோம்”

போன்ற வரிகளில் காணப்படுகின்ற கலைத்துவ எழுச்சியையும், சிறப்பையும் காண முடிகின்றது.

வேலணையூர் சுரேஷின் பாடலில் வருகின்ற,
“.....

நேற்றமுதோம் இன்றமுதோம்
தலை விதிதான் என்றமுதோம்
துர்க்கையம்மா துணையிருக்க
துயர்மறந்து நாமமுதோம்”

போன்ற இரண்டாம் தள அதிர்வெழுச்சித் தன்மையையும் காணலாம். அடுத்து வெற்றி துஷ்யந்தனின் செல்வச்சந்தி ஆலயத்தின் மீது பாடப்பட்ட “ஆற்றங்கரை வேலன் பாடலில்”

“படை கொண்டு பகை வென்ற கரமானாய்”
“தடை யாவும் போக்குமெங்கள் வரமானாய்”

என்ற வரிகளிற்கூடாக முருகக் கடவுளின் வரலாற்று எழுச்சியையும் தரிசிக்கமுடிகின்றது

ஈழத்து பக்திப்பாடல்களின் வரலாறு என்பது ஆழமும், அகலமும் கொண்ட ஒரு தனித்துவதளம் ஆகும். ஈழத்துப் பக்திப்பாடல்களின் எழுச்சி என்ற இந்த சிறுகுறிப்பை இரண்டு தளங்களில் நோக்கியிருக்கின்றோம். ஆரம்பகாலங்களில் கலைத்துவ வேண்டுதலை மாத்திரம் உள்ளிருத்தி வெளிவந்திருந்தாலும் நாட்டில் இடம்பெற்ற மாறுதல்கள் ஈழத்தின் பல படைப்பாக்கத்திலும் சொல்லக்கூடிய மாற்றங்களை உண்டு பண்ணியிருந்தன என்பதே திண்ணம். காலமும், படைப்பெழும் தளச் சூழலுமே எந்தப்படைப்பையும் தீர்மானித்து விடுகின்றன. இந்த நிலையியல் மாற்றம் பக்திப்பாடல்களையும் ஆட்கொண்டிருக்கின்றன. எனவே நிறைவாக தனித்துவத் தன்மைகளாயிருக்கின்ற இன்றைய ஈழத்து பக்திப்பாடல்களின் தளம் என்பது எழுச்சி வடிவம் என்கின்ற கட்டமைப்பினூடாக பார்க்கின்றபோது அவை இரு வேறுபட்டகாலப்பகுதியில் வெளியாகி அல்லது வெளியாகிக் கொண்டிருந்தாலும் இரண்டு எழுச்சித்தளங்களும் சிலவற்றில் மாத்திரம் மாறுதலும், வேறுபாட்டையும் கொண்டிருந்தாலும் கூட ஈழத்து பக்திப்பாடல்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் எழுச்சி தன்மையை தம்மகத்தே கொண்டிருக்கின்றன என்பதே நிதர்சன உண்மையாகின்றது.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று...

“உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்”, என்றார், வள்ளலார்.

எமது உறவுகள், எம்முடன் உண்மையாக விருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கும் நாம், அந்த உறவுகளுடன் உண்மையாக இருக்கின்றோமா?

நேர்மை என்ற சீரிய வாழ்க்கைப் பெறுமானத்தை எமக்குள் விதைப்பதற்காக சீரானும் பூபாலனும் முலாம்பழம் விற்ற கதை எமது கீழ் வகுப்புப் பாடத்திட்டத்தில் (இலங்கையில்) சேர்க்கப் பட்டிருந்தது, அது வெற்றி பெற்றிருக்கின்றதா?

இவை பற்றிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுதலுக்காக இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“காதலர்கள், துணைவர்கள், பெற்றோர்கள், பிள்ளைகள் அல்லது மேலதிகாரிகளுக்கு நாங்கள் உணர்வதை, நினைப்பதை அல்லது செய்வதைச் சொல்லாமலிருக்கும்போது, ஒருவகையான மனச் சிறையில் நாங்கள் அடைபட்டுப் போகின்றோம்”, என்கிறார், உளவழி மருத்துவர் (psychotherapist) Dr. Brad Blanton.

மேலும், பொய் சொல்வதை, மனிதர்களின் மனத்தகைப்புக்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது எனக் குறிப்பிடும் இவர், இந்த மனத்தகைப்பிலிருந்து விடுபடுவதற்கு, “முற்றாக உண்மையாயிருத்தல்” (Radical-Honesty) எனும் செயல்முறையைப் பின்பற்றுதல் சிறந்ததொரு வழியாக அமையும் எனப் பரிந்துரைக்கின்றார்.

“முற்றாக உண்மையாயிருத்தல்”, எனப்படும் அந்தச் செயல்முறை பின்வரும் படிமுறைகளைக் கைக்கொள்ளும் படி எங்களுக்கு ஆலோசனை சொல்கின்றது.

1. உண்மை சொல்வதைத் தவிர்த்தல், உண்மையைத் திரிபு படுத்தல், உண்மை சொல்லாமல் விடுதல் போன்ற துழ்நிலைகளில் நாங்கள் பொய் சொல்கின்றோம் எனப்பதை நாமே அவதானித்தல்.
2. பொய் சொல்வதால் எவருக்காவது நன்மை செய்கின்றோமா என ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தல்

... குறித்த ஒருவரை உண்மையிலிருந்து பாதுகாக்கத் தான், அந்தப் பொய் என எங்களை நாங்களே ஏமாற்றுகின்றோமா அல்லது உண்மையைச் சொல்வதற்கு வேண்டிய அல்லது பிரச்சினைகள்/நிராகரிப்புக்களை எதிர்கொள்வதற்கான துணிவு எங்களிடம் இல்லையா என்பதை உணரல்.

3. பொய் சொன்னதை ஒப்புக்கொள்ளல்
4. உண்மையாக இருத்தல்
5. குழந்தைகள் சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தில் அல்லது உண்மை கொஞ்சம் மாற்றப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில், எவரையும் பாதிக்காத வகையில், எங்கே எல்லை போடுவது எனத் தெரிந்திருத்தல்.

உறவுகளில் நேர்மையாக இருத்தல், மிகவும் முக்கியமானதொரு வாழ்க்கைப் பெறுமானம் எனப் பலர் கருதுகிறார்கள். துன்பம் தரும் விடயமானாலும்கூட உண்மை சொல்லப்படுவதையே அனேகமானவர்கள் விரும்புகிறார்கள். தம்மைப் பாதிக்கும் விடயங்கள் தமக்குத் தெரியாமல் இருப்பது நல்லது என வேறு சிலர் நினைக்கக் கூடும். இருந்தாலும், பொய்யோ அல்லது ரகசியமோ ஒரு உறவில் இருக்கும்போது, அந்த உறவின் இயக்கவியலை அது நிச்சயமாகப் பாதிக்கவே செய்யும், என்கிறார், Dr. Blanton.

எங்களுக்குப் பொய் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளும் அந்தக் கணம், குறித்த நபர் மீது பல வருட காலமாக நாம் கட்டிய யெழுப்பிய நம்பிக்கையைச் சுக்கு நூறாக உடைத்து விடும். அதன் பின்னர் அந்த நபரை மீண்டும் எங்களால் நம்ப முடியாமலிருக்கும். அத்துடன் அந்த நம்பிக்கைத் துரோகம் மாறாத மன வலியை அளிக்கும்.

எனவே எங்களுடைய நாணயத்தைப்

பாதுகாப்பதுடன், மற்றவர்களையும் கருத்தில் கொள்ளலும், மரியாதையுடன் வாழலும் நேர்மையாக வாழ்வதற்கு உகந்த வழிகள் எனலாம்.

உறவுகளுடன் நேர்மையாக இருக்கும்போது, எல்லாம் நன்றாக இருக்கின்றது, நாம் நன்கு சமாளிக்கின்றோம் என வெறுமனவே நடிக்காமல், எமது வாழ்க்கையில் நாம் சிறப்பாகத் தொடர்பாடக் கூடியதாக இருக்கும். எனவே, எதிர்பாராத சம்பவங்களால், நேர்மை தவறிப் போகும் நேரங்களில், அந்தக் குழப்பங்களிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு பாதிக்கப்பட்டவருடன் சமரசம் செய்துகொள்ளல் மிகவும் நல்லது.

கஷ்டமான நேரங்களில் கூட உண்மையாக இருத்தல், தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களை அனைவருக்கும் வழங்குவதுடன் சுயமரியாதையும் மற்றவர்களுக்கு நாம் வழங்கும் மரியாதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. அதனால்தான் உண்மையிலேயே நேர்மையாக இருக்க விரும்புவர்கள், சூழவுள்ளவர்களிடமிருந்து தகவல்களை மறைப்பதற்காகச் சூழ்ச்சி செய்வதில்லை, பொய் சொல்வதில்லை, ஏமாற்றுவதில்லை.

உண்மையான நான் என்பது யார்? உண்மையான நேர்மையை நேரத்துக்கு நேரம் நாங்கள் மாற்ற முடியுமா? எமக்கு வசதியானபோதும், மற்றவர்கள் எங்களை அவதானிக்கும் போதும் மட்டும் தானா நாங்கள் நேர்மையாக இருக்கின்றோம்? கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற பயம்தான் நாங்கள் உண்மையாக இருப்பதற்குக் காரணமாகவுள்ளதா? குறித்த விடயத்தைச் செய்தால், தண்டனை கிடைக்கும் அல்லது பிரச்சினை வரும் எனத் தெரிந்ததால்தான் நாங்கள் நேர்மையாக இருக்கின்றோமா? அல்லது நேர்மையாக இருப்பது தான் எமது இயல்பா? என்றெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்தல், எம்மை நாமே அறிந்து கொள்வதற்கு உதவி செய்யும்.

நேர்மைக்கும் நேர்மையின்மைக்கும் இடையே ஊசலாடியபடி எங்களுடைய வாழ்க்கையை நாங்கள் வாழுவோமானால் சலனத்துக்கான ஆபத்து மிக அதிகமாகவே இருக்கும். அத்துடன் பயம் மற்றும் பேராசைக்கு நாம் உட்படும் போதுதான், எமது உண்மைத் தன்மை அனேகமாக வெளிப்படுகின்றது. அந்தத் தீவிரமான கணங்களில் நாம் செய்யும் தேர்வுகள்தான் எங்கள் இயல்பை, ஆளுமையை ஆழமாகப் புலப்படுத்துகின்றன, என்கிறார்கள், உளவியலாளர்கள்.

மேலும், எம்மைப் போலவே ஏனைய மனிதர்களையும் நாம் பார்ப்பதால் மற்றவர்களை நம்ப முடியாது என்றோ அல்லது அவர்கள் நேர்மையற்றவர்களாக இருப்பார்கள் என்றோ நாம் எண்ணுவது கூட, அவர்களை விட எங்களைப் பற்றிய எமது உணர்வுகளையே அது வெளிப்படுத்துகின்றது, என்கிறார்கள் உளவியலாளர்கள். அதாவது, மற்றவர்களை எவ்வளவு தூரம் நாம் நம்புகின்றோம் என்பது, நாங்கள் எவ்வளவு நேர்மையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றோம் என்பதை எங்களுக்குக் காட்டும் ஒரு வழியாக உள்ளது.

சில வேளைகளில், எந்த நேரமும் நேர்மையாக இருப்பது எங்களுக்குத் தீமையாகக்கூட அமையலாம். எங்களை எங்களுடைய துணைவர்கள் விவாகரத்துச் செய்யலாம், அல்லது வேலையில் இருந்து நாங்கள் நீக்கப்படலாம். இருந்தாலும்கூட மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதை விட அது சிறந்ததாக இருக்கும்; அத்துடன் மீதியாக எஞ்சியிருக்கும் எங்கள் உறவுகள் ஆரோக்கியமானதாக அமையும்.

எங்களுடைய உறவுகளுடன் நேர்மையாகவும் வெளிப்படையாகவும் எங்கள் வாழ்க்கையை நாங்கள் வாழப் போகின்றோம் என்று நாங்கள் முடிவெடுக்கும் போது, மற்றவர்களிடமிருந்து மரியாதை, நேர்மை போன்றவை எங்களுக்குப் பிரதியுபகாரமாகக் கிடைக்கும். இது எங்களுடைய உண்மையான சுய வெளிப்படுத்தலுக்கும் வளமான வாழ்க்கைக்கும் உதவுவதை நாங்கள் பார்க்கக் கூடியதாகவிருக்கும்.

மாறாக, நேர்மையின்மை, மறைவிடத்தில் வாழ முற்படும் ஒரு மனநிலையைத்தான் எங்களுக்குள் தோற்றுவிக்கும். அத்துடன் நேர்மையின்மை கண்டு பிடிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற மனத்தகைப்பும் கவலையும் எந்த நேரமும் எங்கள் மனதுக்குள் நின்று எங்களை வாட்டியபடி இருக்கும். மனத்தகைப்பு அதிகமாகவுள்ள போது, இரத்த அழுத்தம், சலரோகம் போன்ற நோய்களுக்கான சாத்தியங்கள் அதிகரிக்கின்றன, என்கிறார்கள் மருத்துவர்கள்.

நாம் அடிப்படையில் நேர்மையானவராக இருந்தாலும்கூட, சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது ஒரு நன்மையைப் பெறுவதற்காகப் பொய் சொல்லியிருக்கலாம். உண்மையிலேயே நாங்கள் எங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவர்கள் என்றால், நேர்மையில்லாமல் இருந்தமைக்காக நாங்கள் துன்பப்படுவோம். எனவே, உண்மையிலேயே நேர்மையின்மையால் எதையும் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது, இல்லையா?

பெற்றோர்கள் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும், கலாசாரத்தைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நாங்கள் எல்லோரும் பொதுவாகப் பேசுகின்றோம். கலாசாரம் எனும் போது, உணவு, மொழி, உடை, கவின்கலைகள், மத நம்பிக்கை போன்ற கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய இயல்புகள்தான் எமது மனக்கண்ணின் முன் அதிகளவில் தோன்றுகின்றன. மாறாக, வாழ்க்கைப் பெறுமானங்கள், சிந்தித்தல் முறை, உறவுகளை அணுகும் விதம், எது சரி எது பிழை என்ற நம்பிக்கை, தொடர்பாடல் வகை, மாற்றத்துக்கான இயல்புமை, முரண்பாடுகளை மதித்தல் போன்ற கண்ணுக்குத் தெரியாத இயல்புகள்தான் ஒரு நல்ல கலாசாரத்தின் அடிப்படையாக இருக்கின்றன என்பதை நினைப்பதற்குச் சிலவேளைகளில் நாம் மறந்து போகின்றோம்.

இப்போதெல்லாம், ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய சிறந்த பண்புகளில் ஒன்றான நேர்மை எங்களிடமிருந்து அருகிக் கொண்டு போவதை நாங்கள் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையில் நாம் வாழ்ந்தபோது, எங்களுடைய வாழுமிடம், வேலை

செய்யுமிடம் என்பவற்றை நினைத்த படியோ அல்லது நிரந்தரமாகவோ மாற்றுவது என்பது சுலபமான விடயமல்ல. ஆனால் இங்கு அதற்கான வழிகள் இருப்பதுடன் குறித்த ஒருவரைச் சந்திக்காமல் தவிர்ப்ப தற்கும் வழிகள் உள்ளன. அத்துடன் நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு முகம் கொடுக்கும்வரை, அந்தவலியின் கொடுமை எப்படியிருக்கும் என்பது எவருக்கும் தெரிவதில்லை. அதனால், எங்கள் வீட்டுக்குள் வெள்ளம் வரும்வரை சூழ நிற்கும் வெள்ளம் பற்றி நாங்கள் அதிகம் கவலைப்படுவதில்லை. இவை யாவும் நேர்மையின்மை இங்கு அதிகமாவதற்கான காரணங்களாக விருக்கலாம்.

பணத்தைக் கடனாக வாங்கி விட்டு, காதல் எனச் சொல்லிப் பழகி விட்டு, எப்போது அதிலிருந்து தப்பிக்க நினைக்கின்றோமோ, அப்போது எமது சுயநலங்களுக்காக, எந்தவித மனிதாபிமானமின்றிச் சட்டங்களைக் கூடத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கு நாம் பழகி விட்டோம். குறித்தவர்களுடான தொடர்பை இல்லாமல் செய்வதற்காக, அவர்கள் எம்மைத் துன்புறுத்துகிறார்கள் எனக் குற்றம் சாட்டி, அவர்கள் எம்முடன் தொடர்புகொள்ளல் ஆகாது எனப் பொலிஸ் மூலம் எச்சரிக்கைச் செய்தி அனுப்பக்கூடக் கற்றுக்கொண்டோம்.

உடல் பலமும் மனப்பலமும் உள்ள போது மனச்சாட்சியை மேவலாம். மறைந்து வாழலாம். ஆனால், ஒரு நாளைக்கு நாம் விதைத்ததை அறுவடை செய்ய வேண்டிய கட்டம் கூட எம் வாழ்வில் வரலாம். மாதவியுடன் களிப்பான வாழ்வை வாழ்ந்து விட்டு, ஊடல் வந்ததும் பிரிந்து கண்ணகியிடம் திரும்பவும் சென்ற கோவலன் மாதவியைச் சலதி (பொய் பேசுபவன்) என வைகின்றான். அப்படி அவளைப் பொய்க் குற்றம் சாட்டியதால்தான் அவளும் பொற்கொல்லனால் ஏமாற்றப்பட்டானா எனக் கூட மனதில் கேள்வி எழுகின்றது. இல்லையா?

எனவே, எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு முன்மாதிரியாக, நேர்மையாக இருப்பதற்காக, நாங்கள் செய்த தவறுகளை, நேர்மையின்மையை, நம்பிக்கைத் துரோகங்களை ஒத்துக் கொண்டு, எங்கள் செய்கைகளால் மனவலியுற்ற எமது உறவுகளுக்கு இன்றே ஆவன செய்வது நல்லதல்லவா? ●

பற்றுச் சீட்டு

தனிமை வெளியின் தூர விளிம்பில்
எனது கரியன் என்று விழுந்தது?
அறுவடைக்கால வயல்களின்
அரிய கந்தமும்
அள்ளிச்செல்லப்படுகிறது
யாரறிவார்?
தானியங்கள் நிறையாத
சைபீரிய நாரைகளின் அலகுகள்
பேசப்படாத வார்த்தைகளுடனும்
இதயங்கள்,
அறியப்பட்ட துயரங்களுடனும்
திரும்பிச் செல்கின்றன.
அத்துவானக்காட்டில்
ஆட்காட்டி அலறுகையில்
அரை நிலவும்
அகத்தின் மூச்செறியும் ஆழியும்
பின்னிரவும் சிதறிப்போகின்றன.
மூன்று தலைமுறைக்கனதி
காலவெளியில் நொய்கிறது.
போரின் விலைக்கான
பற்றுச் சீட்டு இப்போது
எங்களிடம் தரப்படுகிறது.

மத்திய கிழக்கு

சிதையுண்ணும் நகரங்களின்
மேலாக வரும் காற்று
இலட்சக்கணக்கான
வாழிடமற்றவர்களின்
கூடாரங்களைக் கலைத்து

பரட்டையாகிய கேசங்களை
உலுப்புகிறது.
பாலவனைப் பெண்கள்
சந்தையில் திராட்சைப்பழங்களும்
ஒலிவம் பழங்களும் போலும்
ஒளிரும் கண்களைக் கொண்ட
சிறுமிகளின் விலை அதிகமில்லை
கிழவன் வாங்கி இழுத்துச் செல்கிறான்.
இடிபாடுகளுக்கிடையில்
பாட்புத்தகங்களைத்தேடும்
சிறுவர்கள் ஆங்கிலம்
கற்றுக் கொள்கிறார்கள்.
வாழ்க்கையின்
சுவையைத் தேடித்
தேசாந்தரிகள் நடந்த
புமியின் வெளிகளில்
வேட்டொலி மட்டும் கேட்கிறது.
நாகரீகத்தின் ஊற்றுக்கண்ணில்
கந்தகத்துகளும் கதிரியக்கங்களும்
படிக்கின்றன.
மனித உணர்வுகளின் பெறுமதியீனம்
செங்கம்பளமாக விரிகிறது.
குரல்வளைகளை அறுக்கும்
கத்திகள் கூராகி வருகையில்
வாழ்தலுக்கான பரிதவிப்பு
மண்டியிட்டுக் குனிந்துள்ளது.
மத்தியதரைக்கடலும்
மனிதர்களை விழுங்குகிறது.
ஆயிரமாயிரம் பிள்ளைகளையும்
பேரப்பிள்ளைகளையும் இழந்த
மூதாட்டியின் வரண்ட கண்ணில்
பாலவனைமும் புழுதியை
அள்ளிவீசுகிறது.

தேவ அபிராவினீர் இரணம் கவிதைகள்

“சில்மியா... என்ன புள்ள நீ... நம்மட வளவுக்குள்ள நடக்கிற மார்க்க விசயங்கள் ஒண்டுக்கும் வாறாயில்ல... நேத்து மத்தியானம் கூட ஹில்மா வூட்டுல... அன்வர் மவுலவிட பயான் நடந்திச்சு.. தெரியுமா? எல்லாருக்குஞ் சொல்லி விட்டாங்களே..”

அருகிலிருக்கும் சில்லறைக் கடைக்குச் சென்று மத்தியானச் சமையலுக்குத் தேவையான பலசரக்கு சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பி வரும் வழியில் என் அயல் வீட்டுக்காரியான நிஸ்மிதான் கேட்டாள்.

“எங்க நிஸ்மி.. ஒண்ணுக்கும் நேரமில்ல. அவர வேலைக்கும் புள்ளைகளை ஸ்கூலுக்கும் அனுப்பினா சாப்பாடு செய்து எடுக்கவே நேரம் சரியாருக்கு.. இதுக்குள்ள எங்க...?”

“அப்பிடிச் சொல்லாத புள்ள.. இந்த வளவுக்குள்ள குடியிருக்கிறவங்கள் எத்தினை பேர்தான் வாறாங்க தெரியுமா? எல்லாருக்கும் வேலைதான்.. ஆனா மவுத்துக்குப் பொறவு நாம போற எடத்துக்கும் கொஞ்சம் தேடத் தானே வேணும்.. வெளியூருல யெல்லாம் நம்மளைப்போல

“ஆங்... அது மரியாதையான உடுப்புத்தான். ஆனா இப்ப நம்மட பொம்பிளைகள் எல்லாரும் அபாயாதானே போடுறாங்க... இந்த வளவுக்குள்ளேயும் பாரு நான், நம்மட நுஸ்ரத், பேபி, மேல் வீட்டு ஹில்மா எல்லாரும் அபாயாக்கு மாறிட்டாங்க தெரியுமா... என்னைப் போல நீயும் போடேன்.” என்றாள் நிஸ்மி சிரித்தவாறு.

“ஆ... போடத்தான் வேணும்.. ஆனா எப்பிடிட இந்த வெயில் வெக்கைக்குள்ள ஸாரியும் உடுத்து அதுக்கு மேலால அதையும் போடுறீங்க...?”

“எப்பயுமா போடுறம்...? அவரோட வெளியில எங்கேயாவது போகக்குள்ளதானே போடுறம்... ஆனா அரபு நாட்டுல பாரு... அந்த வெயிலுக்குள்ளயும் எல்லாம் போடுதுகள்தானே..”

“அந்த ஊருல பாலைவனம்... அங்க அடிக்கடி மணல்புயல் வீசுறதாலதான் அப்படி உடுப்புகள் சரி. அங்க பொம்புளைகளுக்கு மட்டுமில்ல... ஆம்புளை களுக்கும் கிட்டத்தட்ட அதேபோலத்தான் தலை காதை

அரச நிவாரணம்

மூதூர் மொகமட் ராமி

பொம்புளைகள் எவ்வளவோ பேரு தப்லீக் ஜமாத் வேலை செய்யிறாங்க தெரியுமா? இது நம்ம காலடியில நம்ம அயலுக் குள்ளேயே அவங்க வந்து மார்க்க உபதேசம் பண்ண வாராங்க.. அதுக்கும் நாம வராட்டி எப்படி?”

“சரி பாப்பம் வரத்தான் வேணும் நிஸ்மி. சரி, அடுப்புல கறி கொதிக்குது.. ஸ்கூல் விட்டு புள்ளைகள் வாற நேரமாச்சு. நான் வாறேன்” என்று வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடந்தேன்.

நிஸ்மியையும் என்னையும்போல இன்னும் நிறையப் பெண்கள் ஒரே வளவுக்குள் இருந்தாலும் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொள்வதற்கு கூட நேரமே இருப்பதில்லை. அவரவர் குடும்ப காரியங்களைப் பார்ப்பதற்கே பொழுது சரியாகி விடுவதால் அவ்வப்போது இப்படி வழியில் சந்தித்துப் பேசினால்தான் உண்டு.

“ஓன்னொருநாள்...”

“சில்மி, நான் கேக்குறனெண்டு ஒண்ணும் நெனைக்காத... நீ ஏன் வெளியில போகக்கொள்ள இன்னும் சல்வார்தான் போட்டுட்டுப் போறா..”

“ஏண்டி சல்வாருக்கென்ன...? அது ஸாரியை விட நல்லா முழு உடம்பையும் மூடித்தானே இருக்கு” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டேன்.

யெல்லாம் மூடி உடுப்பு இருக்கு என்று வெளிநாட்டுக்குப் போன நம்ம பெனாட உம்மா சொல்லுவா..?”

“அதுவுஞ் சரிதான். அதுகள்ள சுவாத்தியத்துக் கேத்த உடுப்பை அதுகள் போடுதுகள்... என்ன? என்ன இருந்தாலும் உடம்பை தலையிலருந்து கால் வரைக்கும் மூடுதுதானே அது”

“ஆனா நீ அபாயாவைப் போட்டுக்கிட்டு உன்ட அவரோட பைக்ல பின்னாலருந்து போகக்குள்ள பாத்தேன்... உன்ட கீழ்க்கால் வரைக்கும் தெரியுதே நிஸ்மி...”

“அதென்னடி செய்யுறது... முந்தி மாதிரி பைக்ல சைடால இருந்து போனா ட்ரபிக் பொலீஸ்காரன் எழுதிறானாம்... அதுதான் அப்பிடி. என்னமோ நாம எல்லாத்திலயும் நம்மட மார்க்கம் சொல்லு மாதிரித்தான் இருக்கணும் சில்மி. நான் வாறன் அடுப்புல சோறு இருக்கு!” என்று விரைந்தாள் நிஸ்மி.

மற்றுமொரு தினம்..

“என்ன சில்மி, நா அவ்வளவு சொல்லியும் நீ நேத்து பயானுக்கு வராம வுட்டுட்டியே..?”

“அது வந்து இவன் சின்னவனை நேர்ஸரியி

லருந்து கூட்டி வரப்போனதில லேட்டாகிட்டுது நிஸ்மீ...”

“பரவாயில்ல நீ பிந்தியென்டாலும் வந்திருக்க லாமே... வட்டி வாங்குறது வட்டி குடுக்கிறது எவ்வளவு பாவம் என்டதை என்ன அழகா நம்மட பஷீர் மவுலவி எடுத்துச்சொன்னாரு தெரியுமா..?”

“அப்பியா..? வட்டி குடுக்கிறதும் பாவ மென்டா... எங்கடவரு பேங்க்ல லோனெல்லாம் எடுத்திருக்காரு அதுக்கு வட்டி வெட்டுறானே... நிஸ்மீ!”

“அதுவும் பாவந்தான்..! அதுக்குத்தான் உனக் கிட்ட பயானுக்கு வா எண்டு சொல்றது.. அப்பிடி வந்திருந்தா நீ லோன் எடுக்க வாணாமெண்டு உன்ட புருசன்ட சொல்லியிருக்கலாமில்லியா..?”

“அதுக்கென்னடி பண்றது.. வேலைக்குப் போய் வாறதுக்கு பைக் வாங்கிறதுக்கு யாரு காசு தாறது..? அதான் டிப்பாட்மென்ட்ல பைக் லோன் எடுத்தாரு அதுசரி ஒன்ட அவரு எப்பிடி புது ஆட்டோ வாங்கினாரு? லீஸிங்ல வாங்கினெண்டு கேள்விப் பட்டேனே?”

“இல்லல்ல... நாந்தான் சீட்டுப் போட்டு ரெண்டு லெச்சம் காசு குடுத்தேன்... அடுத்த மாதம் முடியுது. நீயும் அடுத்த சீட்டுக்குச் சேர்ந்து லோன் காசைக் கொண்டு போய்க் கட்டிடு... என்னமோ சில்மி... நாளைக்கு படைச்சவன் ரப்புகிட்ட நாம எல்லாரும் கணக்குக் குடுக்கணும். அவன் எல்லாம் அறிஞ்சவன். இருட்டில மறைவுல நடக்கிறதையும் அறிய வல்லவன்..”

“பாப்பம்.. அப்படித்தான் செய்ணும் நிஸ்மீ. நான் வாறேன். சுமைலாவை டியூசனுக்கு அனுப்பணும்”

பிறிதொருநாள்..

“அக் கா அக் கா!” என்று யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

சுமையலறையினுள் வேலையாக இருந்த நான் வெளியே வந்து பார்த்தபோது கையில் பைலுடன் ஒரு இளம் பெண் நின்றுருந்தாள்.

“அக்கா நான் சமுர்த்தி ஒப்ஃபிசிலிருந்து வாறேன். யுத்த காலத்தில பாதிக்கப்பட்டவங்கன்ற விபரம் எடுக்க வந்திருக்கிறம். அப்படி யாராவது உங்கட குடும்பத்தில இருக்காங்களா?” என்றபடி உள்ளே வந்தாள்.

“ஆ... வாங்க தங்கச்சி. எங்கட வாப்பா முந்தி கடத்துப்பட்டவரு அதைப் போடலாமா?”

“எந்த வருசம் கடத்துப்பட்டவரு..?” என்று பேணையைத் திறந்தாள் அந்த யுவதி.

“அது வந்து 1988ம் வருசம் நடந்தது.. மரக்கறி கொண்டு வர தம்புள்ளைக்கு ட்ரைவராப் போனவரு தான். இடையில யாரோ வேனோட கடத்திக் கொண்டு போயிட்டாங்க. இன்னும் திரும்பவேயில்ல உயிரோட இருக்காரா இல்லையாண்டு கூடத் தெரியாது” சொல்லும்போதே எனக்கு அந்த சிறுவயதுத் துயரம் மனதிலே நிழலாடி லேசாக அழகை வரும் போலிருந்தது. கண்களை தாவணித் தலைப்பில் துடைத்துக் கொண்டேன்.

“1982ம் ஆண்டில இருந்து 2009 வரையில பதியலாம் அக்கா. ஆனா நீங்க கலியாணங் கட்டியிருக் கிறதால உங்கட குடும்பத்தில இதைப் பதிய ஏலாது. உங்களுக்கு கலியாணங்கட்டாத சகோதரம் யாராவது இருந்தா சொல்லுங்க. அவங்கட பேர்ல இதைப் பதியலாம். அரசாங்க நிவாரணம் கிடைக்கும்”

“அப்படி யாரும் இல்ல தங்கச்சி. என்ட சகோதரம் எல்லாரும் கலியாணம் கட்டிட்டாங்க. போன மாதம்தான் கடைசித் தங்கச்சிட கல்யாணம் கூட நடந்தது”

“சரி, அக்கா அப்பநான் போய்ட்டு வாறேன்”

“இருங்க தங்கச்சி டீ ஏதும் குடிச்சிட்டு போகலாம்” என்றேன்.

“இல்லக்கா இந்த வளவுக்குள்ள இருக்கிற உங்கட மற்றக் குடும்ப ஆக்கன்ட விபரமும் பதியணும்.. நான் வாறேன்” என்று அவள் வாசல் கேட்டைக் கடந்து சென்றுவிட்டாள்.

அந்தப் பெண் சென்று சிறிது நேரத்தில், “அடியே சில்மி.. அந்த சமுர்த்திக்காரி இஞ்சயும் வந்தாளா? யுத்த காலத்தில காணாமப் போனவங்களை யெல்லாம் பதியிறாங்களாம்.. ஒங்கட வாப்பாட பேரைக் குடுத்தியா நீ? அரசாங்கத்தால நெறையக் காசு தரப்போறானாட்டி.. டீவியில சொன்னாங்க..” என்று பதறியபடி என் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக உள்ளே விரைந்து வந்தாள் நிஸ்மீ.

“இல்லை நிஸ்மீ. அது வந்து எங்க வாப்பாவுக்கு கலியாணமாகாத பிள்ளைகள் இருந்தாதான் தருவாங் களாம் என்று சொல்லிட்டாள். அதுதான் பதிய இல்ல.”

“போடி இவளே! ஒனக்கு புத்தியேயில்லடி”

“ஏண்டி அப்படிச் சொல்றா?”

“பிறகென்னடி..? எங்கட வாப்பாவும் தான் ஒங்கட வாப்பா தொலைஞ்ச நேரம்தான் மவுத்தாப் போனாரு. எனக்கும் சகோதரம் எல்லாரும் கலியாணங் கட்டிட்டாங்கதான்... ஆனா நான் நிவாரணத்துக்குப் பதிஞ்சுட்டேன் தெரியுமா?”

“எப்பிடி... நிஸ்மீ? ஒங்க வாப்பா நெஞ்ச வருத்தம் வந்துதானே மவுத்தாகினாங்க?”

“ஓ! ஆனா அது யாருக்குடி தெரியப்போவுது..? நான் புலி புடிச்சிப்போய் அடிச்சிக் கொண்டுட்டாங் கண்டுதான் குடுத்திருக்கேன். அரசாங்கம்தானே சில்மி காசு தரப்போவுது... அதால நான் என்ட தங்கச்சி நுஸ்ரத்தை இன்னும் கலியாணங்கட்ட இல்லெண்டு போட்டுப் பதிஞ்சிட்டுத்தான் வாறேன். நீயும் உன்ட தங்கச்சி றிஸானாட பேர்ல பதிஞ்சிருக்கலாமேடி மடைச்சி... அது போன மாசம்தானே கலியாணங் கட்டுனிச்சு...? சரி சரி, நான் வாறண்டி” என்றபடி என் வீட்டு கேற்றைக் கடந்து தன் வீடுநோக்கி விரைந்தாள் நிஸ்மீ.

“எங்கடி நிஸ்மீ இப்பிடி அவசரமா ஓடுறா? கொஞ்சம் இரேன்?”

“இல்லடி, நான் போய்ட்டு வாறேன், லுஹர் தொழணும்..!”

●
(பயான் - இஸ்லாமிய மதப் பிரசங்கம், அபாயா உடலை முழுமையாக மூடி பெண்கள் அணியும் மேலங்கி, ரப்பு - இறைவன், மவுத்து மரணம்.)

1950வரைபாண நவீன தமிழ்க்கவிதை

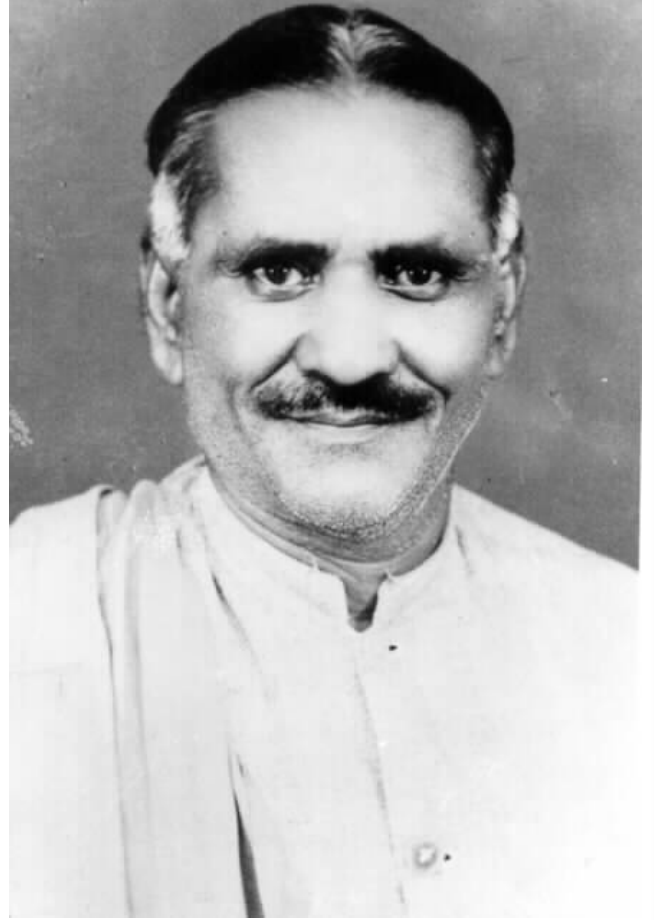
நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை (1888 - 1972)

ஒருவருடைய ஆளுமை என்பது அவர் வாழ்ந்த சமூக அரசியற் சூழலினாலும் அவருக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களினாலும் அவரது சுய உந்துதலாலும் உருவாக்கப் படுகிறது. ஒருவருக்கு சுய உந்துதல் இல்லையெனில் அவர் வாழ்ந்த சமூக அரசியற் சூழல் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. அதற்குள்ளே அவர் புதைந்து போய் விடுவார். நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை காலத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர். அதனால் தமிழ்க் கவிதைபுலகில் இன்றும் வாழ்கிறார்.

நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை பிரித்தானியாவுக் கெதிரான இந்திய விடுதலைப் போராட்டம், அதை முன்னெடுத்த காங்கிரஸ் இயக்கம், காங்கிரசின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளான கதரியக்கம், மது விலக்குப் போராட்டம் போன்ற சமூக அரசியற் சூழ்நிலைகளுக்குள் வாழ்ந்தவர். சுதந்திரமடைந்த பின்னரும் 25 வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

அவர் ஒரு கவிஞர் மட்டுமல்ல. ஓவியர், நாடக ரசிகர், நாடகங்களுக்குப் பாடல் எழுதியவர். ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். பாரதியின் சமகாலத்திலும் பாரதிக்குப் பின்னரும் வாழ்ந்தவர். முன்னே கூறப்பட்டது போல சுதந்திரப் போராட்டத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டவர். பாரதியால் பவே பாண்டியா என கவிதைக்காகப் பாராட்டுப் பெற்றவர்.

1906இல் நடைபெற்ற வங்கப் பிரிவினையின் விளைவாக எழுச்சி பெற்ற இந்திய தேசியப் போராட்ட வேகத்தினால் கவரப்பட்டு அவர் இந்திய காங்கிரசில் இணைந்து கொண்டார். காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் பிரதான சொற்பொழிவாளராக விளங்கினார். கருர் வட்டத்தின் காங்கிரஸ் தலைவராக விளங்கினார். காங்கிரசின் கொள்கைகளான மது விலக்கு, கதரியக்கம், தீண்டாமை போன்ற கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். காங்கிரஸ் கவிஞராகவே அவர் அடையாளம் காணப்பட்டார். 1937 இல் சேலம் நகராண்மைக் கழக தலைவராகச் செயல்பட்டார். 1949 ஆகஸ்ட் 15 இல் ஆஸ்தானக் கவிஞர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். திலகர் விதைத்த விதை பாரதியாக முளைத்தது. காந்தி தூவிய விதை நாமக்கல் கவிஞராகத் தோன்றியது என்கிறார் ராஜாஜி. பாரதி போலவே நாமக்கல் கவிஞரும் இந்திய சுதந்திரச் செயற்பாட்டாளராக

விருந்தார். அதாவது காந்தியத்துக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தார். அதனால் அவர் பாடல்கள் பட்டி தொட்டியெங்கும் விடுதலைப் பிரசாரத்துக்காக ஒலித்தன.

கத்தியின்றி இரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது சத்தியத்தின் நித்தியத்தை நம்பும் யாரும் சேருவீர்.

என்ற நாமக்கல் இராமலிங்கத்தின் பாடல் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் புகழ்பெற்ற பாடலாகும்.

நண்பர் நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் இதயத்தைக் கவர்ந்தவர்களில் ஒருவர். தமிழர்கள் கூடிய கூட்டம் எதுவாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய பாடல்களைப் பாடினால் உணர்ச்சியும்

ஆவேசமும் இதயத்தைத் தாக்காமல் இராது. இது நாம் கண்கூடாகப் பார்த்த காரியம் என்று ரசிகமணி டி.கே. சி தமிழ் மக்களிடையே இராமலிங்கம்பிள்ளையின் பாடல்கள் பிரபலம் பெற்றிருந்ததைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை மலைக் கள்ளன், அன்பு செய்த அற்புதம், மாமன்மகள் போன்ற நவீனங்களையும் எழுதியுள்ளார். அவனும் அவளும் என்பது ஒரு நெடும்பாடல். திருக்குறளுக்குப் புத்துரை ஒன்றை எழுதினார். இவை தவிர இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றையும் எழுதினார். அவற்றுட் சில வருமாறு:- கம்பரும் வால்மீகியும், திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும், வள்ளுவரின் உள்ளம், தமிழ்மொழியும் தமிழரசும், கலை இன்பம் போன்றன

தமிழன் இதயம், சங்கொலி, கவிதாஞ்சலி, காந்தி அஞ்சலி, தமிழ்த் தேன் என்பன அவரது கவிதை நூல்கள். அவருடைய பெரும்பாலான பாடல்களின் தொகுப்பாக நாமக்கல் கவிஞர்பாடல்கள் என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. அந் நூலிலுள்ள பாடல்கள் பொருளடிப்படையில் தெய்வத் திருமலர் தமிழ்த்தேன் மலர், காந்திமலர், தேசிய மலர், சமுதாய மலர், பெரியோர் புகழ்மலர், திருநாள்மலர், சிறுகாப்பிய மலர் இசைமலர் அறிவுரைமலர், பல்சுவை மலர் என்றவாறாக பதினொரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தெய்வத்திருமலர் பகுதியில் அவரால் இயற்றப் பட்ட கடவுளர் பற்றிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இராமலிங்கம்பிள்ளை கடவுளர் பற்றிய இப்பாடல்களில் சமய சமரசத்தையும் அன்பினையும் விதைப்பதைக் காணலாம். கடவுள் என்ற பாடலிலே அல்லாவையும் புத்தனையும் அரணையும் அரியையும் பிரம்மனையும் சமணர்தேவனையும் கிறிஸ்துவையும் அவர் ஒன்றாகக் காண்பதை அவதானிக்கலாம்.

அல்லாவாய்ப் புத்தனாகி
அரணறி பிரம்மனாகி
அருளுடைச் சமணர் தேவும்
அன்புள்ள கிறிஸ்துவாகி
கல்லாத மனத்திற்கூட
காணாமல் இருப்பாரந்தக்
கடவுளென்றுலகம் போற்றும்
கருணையைக் கருத்தில் வைப்பாம்.

அதனை தூரியன் வருவது யாராலே என்ற பாடலிலும் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். பாரதியைப்போலவே பராசக்தி மீதும் கண்ணன் மீதும் முருகன் மீதும் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தமிழ் பற்றிய பாடல்கள்

ஏனைய கவிஞர்களைப் போன்றே இவரும் தமிழின் பழமையையும் பெருமையையும் தமிழிலெழுந்த நூல்களையும் பற்றிப் பெருமையாகக் கூறுவதைக் காணலாம். தமிழன் இதயம் என்ற தன் கவிதையிலே திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை, தேவாரம், திருவாசகம், பெரிய புராணம், ஆழ்வார்

பாடல்கள், தாயுமானவர் பாடல்கள், பாரதி பாடல்கள் போன்றவற்றை உடையவன் தமிழன் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இளந்தமிழனுக்கு என்ற பாடல் பாரதியின் தமிழ் பற்றிய பாடல்களை நினைவூட்டுகிறது.

தமிழன் குரல் என்ற பாடலில் காந்தியக் கொள்கைகள் தொனிக்கின்றன.

கொல்லாவிரதம் குறியாக
கொள்கை பொய்யா நெறியாக
எல்லா மனிதரும் இன்புறவே
என்றும் இசைத்திடும் அன்புறமே
அருள் நெறி அறிவைத் தரலாகும்
அதுவே தமிழன் குரலாகும்
பொருள் பெற யாரையும் புகழாது
போற்றாதாரையும் இகழாது

எனத் தொடர்கிறது அப்பாடல்.

காந்தி புகழ்

நாமக்கல் கவிஞருக்கு காந்தியின் மீதும் காந்தியக் கொள்கைகளின் மீதும் இருந்த பற்று அவரது எல்லாக் கவிதைகளிலும் காணப்படுகிறது. நேரடியாகவே காந்தியின் புகழை அதிகமான பாடல்களில் பாடியுள்ளார். காந்தியமே உலகைக் காக்கும் என்பது அவர் கொள்கையாக விருந்தது. தனது படிப்பினை என்ற கவிதையிலே மக்கள் காந்தியைப் போலவே வாழவேண்டும் என குறிப்பிடுகிறார். அதாவது நாளாந்த வாழ்க்கை காந்தி வழியிலே அமைய வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. உதாரணமாக அவரால் எழுதப்பட்ட பின்வரும் செய்யுளைக் காட்டலாம்.

காந்தியைப்போல் அதிகாலை விழிக்க வேண்டும்
கடவுளென்ற கருணையை நாம் கருதவேண்டும்
காந்தியைப்போல் காற்றாட உலவ வேண்டும்
களைதீரக் குளிர் நீரில் முழுக வேண்டும்
காந்தியைப்போல் அளவாகப் புசிக்க வேண்டும்
கண்டதெல்லாம் தின்னாமை காக்க வேண்டும்
காந்தியைப்போல் ஒழுங்காகத் திட்டம் போட்டு
காரியங்கள் செய்முறையில் கடமை வேண்டும்

நாளாந்த வாழ்க்கையிலே காந்தியைப் பின்பற்றி வாழவேண்டும் என்பது அவர எண்ணமாகும்.

இந்திய தேசியம்

தேசிய மலர் பகுதியிலேதான் அவரது புகழ்பெற்ற பாடலான கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது என்பது முதற்பாடலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. என்னுடை நாடு என்ற பாடல் இந்திய நாட்டின் பெருமையைக் கூறுகிறது. பாரதியின் செல்வாக்கை இப்பாடலில் காணமுடியும்

இந்திய நாடிது என்னுடை நாடே என்ற பாடலின் இறுதிச் செய்யுள் வருமாறு

முத்தமிழ் நாடென்றன் முன்னையர் நாடு
முற்றிலும் சொந்தம் எனக்கெனப் பாடு
சுற்றும் உரிமையில்லாதவர் ஆளச்
சரிசரியென்று போனது மாள
பக்தியின் அன்பினில் பணிபல செய்வோம்

பயப்பட்டு யாருக்கும் பணிந்தில் செய்யோம்
நித்தியம் சாந்தத்தில் முற்றிலும் நின்றே
சகுதியில் விடுதலை அடைவது நன்றே

இந்தியத் தாய் புலம்பல் என்ற பாடல் இந்திய மக்கள்
அந்நியராட்சியிலும் அந்நியப் பொருள்களிலும்
மதிமயங்கிக் கிடக்கின்ற நிலையை நினைத்து இந்தியத்
தாய் கவலை கொண்டு பாடுவதாக அமைக்கப்
பட்டுள்ளது.

காலக்கதியடியோ
கைவிரித்து நான் புலம்ப
ஆலம் விதையெனவே
அளவிறந்த மக்கள் பெற்றும்
ஞாலத்தில் என்போலே
நலிந்தாளொருத்தியுண்டோ.

எனத்தொடங்கும் பாடல் பாரதியின் தமிழ்ச் சாதி என்ற
பாடலை நினைவுபடுத்தி கிறது. மேலைநாட்டு மோகத்தால்
கொண்ட சமயம் விட்டார். குலதெய்வப் பூசை விட்டார்
பண்டைப் பெருமையுள்ள பக்திகளும் விட்டொழிந்தார் கண்ட
படி உண்டுடுத்துக் கண்டபடியாய்க் களித்து
பெண்டொருத்தி தன்மயக்கில் பெற்ற என்னையும் இகழ்ந்து
சண்டையிட்டுத் திரிவார் நான்தவங்கிடந்த மக்களெலாம் என
இந்தியத்தாய் புலம்புவதாக அப்பாடல் முடிக்கப்
பட்டுள்ளது. ஆங்கிலேயராட்சியினாலும் அவர்கள்
எற்படுத்திய கிறிஸ்தவ மத மாற்றத்தினாலும் சுதேச
அடையாளங்கள் அழிந்து கொண்டிருந்தமை
இப்பகுதியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைச் சுதந்திர கீதம்

இவரால் இயற்றப்பட்ட இலங்கைச் சுதந்திர
கீதம் இவ்விடத்துக் குறிப்பிடற்குரியது. இலங்கையின்
நாட்டு வளத்தையும் வரலாற்றையும் கூறிய நாமக்கல்
கவிஞர் பின்வருமாறு இறுதியில் சில விடயங்களைக்
குறிப்பிடுகிறார்

புத்த தேவனின் போத நன்னெறி
போற்றும் சிங்கள மக்களும்
புரணத் தமிழ் ஞான மென்பதைப்
புசை செய்தும் தமிழரும்
ஒத்து வாழ்வது மெத்தவும் சுலபத்
திலாவது உண்மையால்
உன்ன வேறினி என்ன வேற்றுமை
ஒன்றுமேயிலை எனலாம். (1948)

ஆனால் நம் அனுபவம் வேறாக அமைந்தது.

பாட்டாளிமக்கள்

புதிய சமுதாயம் என்ற பாடலிலே பாட்டாளி
மக்களின் உழைப்பை முதலாளிகள் கொண்டு
போகக்கூடாது என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார்.
பாடலடி வருமாறு

பாட்டாளிமக்களது பசி தீர வேண்டும்
பணமென்ற மோகத்தின் விசை தீர வேண்டும்
கூட்டாளிவர்க்கங்கள் குணமாறவேண்டும்
குற்றேவல் தொழிலென்ற
மனம்மாறவேண்டும்

வீட்டோடு தான்மட்டும் சுகமாக உண்டும்
வேறுள்ளோர் துன்பங்கள்
கண்ணார்க்கண்டும்
நாட்டோடு சேராத தனிபோக உரிமை
நடவாதிக்கினியென்று நாமறிதல் பெருமை

தொழிலாளர் போராட்டம் வெடிக்கு முன்னர்
அவர்களைச் சரியான முறையில் பேண வேண்டும்
என்கிறார். அதுமட்டுமல்லாது பூமிதான யாத்திரை என்ற
பாடலிலே நிலமற்ற உழவர்களுக்கு நிலம் வழங்க
வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை விடுக்கிறார்.

தீண்டாமை

தீண்டாமை ஒழிக, ஓட்டடா என்ற தலைப்பு
களில் அமைந்த இரண்டு பாடல்கள் தீண்டாமை பற்றிப்
பேசுகின்றன.

பெரியோர்

தேசிக வினாயகம்பிள்ளையைப் போலவே
இவரும் தமிழறிஞர்களையும் ஏனையோரையும் புகழ்ந்து
பாடியுள்ளார். இளங்கோவடிகள், கம்பன், வால்மீகி,
இரமகிருஷ்ண பரமகம்சர், ரமண மகரிஷி விவே
கானந்தர், திலகர், தாகூர், வ.வே.சு ஐயர், கோகலே,
உ.வே.சா, பாரதி, பட்டேல், தேசிக வினாயகம்பிள்ளை,
பாரதி, ராஜாஜி, காமராஜர், ஆகியோரைப்பாடியுள்ளார்.

**திட்டமிடாத கல்வி - படிப்புக்கும் தொழிலுக்கும் தொடர்பற்ற
தன்மையை எடுத்துக்கூறல்**

இன்றைய புதிய சமூக அமைப்பில் பொதுவாக
கல்வி திட்டமிடப்படாததால் ஒருவன் படித்த படிப்புக்கும்
அவன் செய்யும் தொழிலுக்கும் எந்தத் தொடர்பு
மில்லாமல் காணப்படுவதுடன் வேலையில்லாத
திண்டாட்டம் ஏற்படுவதும் சகஜமாய் உள்ளது. அதன்
காரணமாக பொருத்தமற்ற இடத்தில் இளைஞர்கள்
வேலை செய்வதையும் காணமுடிகிறது. அவருடைய
காலகட்டத்திலேயே இந்தத் தடுமாற்றம் ஏற்படுவதை
இடந்தடுமாற்றம் என்ற கவிதை அப்பிரச்சினையை
எடுத்துக்காட்டும்.

இலக்கிய ஞானம் இணையிலா ஒருவன்
கல்வியே வேண்டாக் காரியம் செய்வதும்
கணித சாஸ்திரம் கை தேர்ந்த ஒருவன்
எண்ணிக்கை வேண்டா வேலையில் இருப்பதும்
ரஸாயனத்திலே ரஸனை மிகுந்தவன்
கச்சேரி மேசையில் கவிழ்ந்து கிடப்பதும்
சங்கீத வித்தையில் சமனிலாக்கவிஞன்
தபால் ஆபீஸ் தந்தியடிப்பதும்
சித்திரக் கலையில் கைத்திறம் சிறந்து
பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் பதிவு செய்வதும்

என ஒவ்வொருவரும் பொருத்தமற்ற வேலையிலும்
விருப்பமற்ற வேலையிலும் ஈடுபட்டிருப்பதை அவர் குறிப்
பிடுகிறார். இந்த நிலைமை இன்று வரையும் மூன்றாம்
உலகநாடுகள் அனைத்திலும் காணப்படுகிறது.

சிறுகாப்பிய மலர் பகுதியில் சங்கராச்சாரியார்
அருளிச் செய்த பஜகோவிந்தம் இவரால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது அதை விட பகவத்கீதை ஸாங்கிய யோகத் திலிருந்து இரண்டாம் அத்தியாயம் அவரால் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. வாக்கு மூலம் என்ற பாடல் மகாத்மா காந்தி விசாரணை யின் போது நீதிமன்றத்தில் கூறியதை 155 அடிகளில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவற்றை விட காந்தி யின் சரித்திரம் நொண்டிச் சிந்தாக 120 அடிகளில் பாடப்பட்டுள்ளது. நாட்டுக் கும்மி என்ற பாடல் 97 செய்யுள்களிலும் விடுதலைக்கு விதை விதைத்த வீரர் கூட்டம் என்ற பாடல் 24 செய்யுள்களிலும் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் இந்திய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட வீரர்கள் மற்றும் ஜான்சி ராணி, கட்டப்பொம்மன் போன்றோரின் புகழ் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே நாமக்கல் கவிஞரின் பாடல்கள் பாரதியின் பாடல்களின் பொருளை அடி யொற்றி இயற்றப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க முடிவதுடன் நாமக் கல்லார் தனக்கு சமகால அரசியல் சமூக விடயங்

களையும் அவர் எழுதியிருப்பதைக் காண முடிகிறது. அத்துடன் சமூக மாற்றத்தை வேண்டிய கவிஞராக இருந்திருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடற்குரியது.

பெரியசாமி தூரன் நாமக்கல் கவிஞரின் கவிதைகள் பற்றிக்குறிப்பிடுமிடத்து

“நாமக்கல் கவிஞர் காந்தியடிகளின் கொள்கை களுக்கு ஒரு கவிக்குரல். காந்தியத்தை இனிய கவிகளால் ஒலிக்கும் தமிழ்ச்சங்கு அவர். பாரதியார் வாக்கிலே தேசபக்தி என்னும் அனல் கவிதையாகப் பெருக்கெடுக்கிறதென்றால் நாமக்கல் கவிஞரது வாக்கிலே காந்தியக் கொள்கைகள் அலாதியான இசையுருப்பெறுகின்றன.”

என்று கூறியுள்ளார். தொகுத்துக்கூறுமிடத்து நாமக் கல்லார் தமிழக வரலாற்றின் ஒரு பகுதியைப் பிரதிபலித்துள்ளார் என்பதுடன் தான் விரும்பிய சமூகம் பற்றிய தொலைநோக்கினையும் கொண்டிருந்தார் எனலாம்.

நூல்அறிமுகக் குறிப்பு

அரிச்சுணன்

வே. முல்லைத்தீபனின் கன்னித் தொகுப்பாக “கடவுளிடம் சில கேள்விகள்” கவிதைத்தொகுப்பு 25 கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்துள்ளது. அழகான அட்டைப்படத்துடன் நேரிய வடிவமைப்பில் நூல் மிகக் கவர்ச்சிகரமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இளங்கவிஞரின் கவிதைகளினூடாக கவிஞரின் தெளிந்த உள்ளம் புலனாகின்றது. இத்தொகுப்பை அலங்காரித்துள்ள கவிதைகள் அனைத்துமே ஏதோவொரு வகையில் விடைகாண முடியாத கேள்விகளை, தமிழர் மீது திணிக்கப்பட்ட துன்பச் சமைகளைப் பற்றியதாக காணப்படுகின்றன. தமிழனின் ஏக்கமும் எதிர்பார்ப்பும் இவரது கவிதைகளினூடாக வெளிப்படுகின்றன. தொகுப்பின் முதலாவது கவிதையாக விளங்குகின்ற “வாழ்கை” என்ற ஆரம்பக்கவிதையே கவிஞரின் கவித்துவத்தின் வல்லமைக்கு தக்க சான்றாக அமைகின்றது.

“வாழ்க்கை என்றால்...

என்னவென்று

தெரிந்து கொள்ளவே

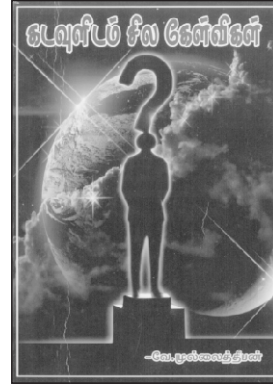
வாழ்நாள் முடிந்து போகிறது

இப்படியிருக்கையில்...

எப்படித்தான்

வாழ்க்கை முழுமையாவது...?”

இளம் கவிஞன் ஒருவனிடத்தில், போரினால் பாதிப்படைந்த ஒருவனிடத்தில் எழும் கேள்விகளும், துன்பங்களும் கூட இங்கு கவிதைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது கவிதைகளில் வெளிப்படும் வேதனைகளும், துயர்களும் மனதை நெகிழ்ச்செய்ய கூடிய சக்தி வாய்ந்தவை.

கடவுளிடம் சில கேள்விகள்
ஆசிரியர் - வே. முல்லைத்தீபன்
விலை - 240/-
பக்கம் - 75

இறுதிக்கட்டப்போரில் கடவுள் உதித்து நம்மவரை காப்பாற்றுவார் என்ற மூட நம்பிக்கை நம் மக்களிடையே காணப்பட்டது. அதனை தனது “கடவுளிடம் சில கேள்விகள்” என்ற கவிதைவாயிலாக சிறப்பாக கவியாக்கியிருக்கின்றார்.

“.....

கல்லாயிருந்த உன்னிடம்

எத்தனை மொழிகளில் பேசினோம்

எடுத்தொரு வார்த்தை

இயம்பினாயோ இறைவா நீ...”

கவிஞரின் கவிதைகள் சொல்ல வந்த பொருளை இசகு பிசகு இல்லாமல் தெளிவான மொழியில் வாசகர்கள் விளங்கக்கூடிய வகையில் பாடப்பட்டுள்ளன. எழுத ஆரம்பிக்கும் கவிஞர்களுக்குரிய சில பலவீனங்கள் மொழியில் காணப்பட்டாலும் எதிர்காலத்தில் இன்னும் வீச்சான கவிதைகளை படைக்கும் வல்லமை பொருந்தியவர் என்பதை இத்தொகுப்பு பறைசாற்றி நிற்கின்றது.